

κλέψῃ. καὶ ἡ κενόδοξία, δεῖ νὰ σκορπίσῃ. Χαίρεται τὸ πνῶμα τῆς
 ἀπογνώσεως, ὅπου τὰ βλέπων εἰ πληθύνει ἡ κακία· καὶ τὸ πνῶμα τῆς
 κενόδοξίας, θεωρῶντας νὰ πληθύνουσιν αἱ ἀρεταίς. Δεῖ τὴν ἠπόρταν,
 ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐμπένει ὁ δαίμων τῆς ἀπογνώσεως δεῖ νὰ φράξῃ, εἴν
 εἰ τὸ πλῆθος τῶν λαβωματίων τῶν πνῶματικῶν, ἢ γρου τῶν ἀμαρτιῶν.
 καὶ ἡ πόρτα τῆς κενόδοξίας, εἶναι τὸ πλῆθος καὶ ὁ πλάτους τῶν κόπων.
 ὁποῦ γίνουται Δεῖ δὲ οὐλοῦσιν τῆς θεῆς. Στοχάζου ὀπιμελῶς, ὅθι
 λῆς εὐρεῖ ἐτούτην τὴν αἰοσίαν κενόδοξίαν πῶς σὲ (ὡς φοιᾷ) ὡς καὶ
 εἰς τὸ μνήμα, αἰθῶντας μὲ ρούχα μὲ μῦρα, μὲ πόμπωτας τῆς (ὡς φο
 εἰ φίας καὶ μὲ μυρωδίας, καὶ ἄλλα ἴνα. Οἱ ἥλιος ἀπάνω εἰς ὅλα τὰ
 πράγματα λάμπει μὲ πολλὴν λαμπρότητα, καὶ εἰς ὅλα τὰ κατὰ ὀπι
 τη δόματα ὅθι ἀρεταίς χαίρεται ἡ κενόδοξία. Ἦ θέλω νὰ εἰπῶ, αὐτὴ
 νῆστος, κενόδοξῶ. αὐτὴ καὶ δεῖ νὰ μὲν γνωρισθῶ καλός, χαλῶ τὴν
 νῆσειαν, καὶ ξῶγῶ, πάλιν ὡς ἀν φρόνιμος, κενόδοξῶ, αὐτὴ εἰμαι εἰς ὁ
 εἰ μῆκος μὲ λαμπρὰ καὶ πολὺμα ρέχα, νικῶμαι ἀπὸ τούτην τὴν κενό
 δοξίαν. αὐτὴ ἀλλὰ ξῶ ὅθι βάλω εὐτελῆ ρῆσα, πάλιν κενόδοξῶ. αὐ
 ὁμιλῶ κατὰ ὁμορφα, καὶ καρπερὰ, νικῶμαι ἀπὸ τούτην. αὐτὴ σῶ
 πῶ, πάλιν μὲ νῆστος, δὲ ἰχνωντας πῶς κατὰ νὰ χαλινῶν τὴν γλῶσ
 σαν μου. ὡς καὶ αὐτὴ θέλω νὰ ῥίψω ἐτούτην τὴν αἰοσίαν, εἰς ὁλόρθον
 τὸ κενόδοξου. Οἱ κενόδοξοι εἶναι εἰς ὁλοκλήρης πῶς, ὁποῖος
 ὄθι εἰς τὸ φαινόμενον, φαίνεται πῶς προσκυῶ καὶ ἀγαπᾷ τὸν ἴν, μὲ
 μὲ τὴν καρδίαν πάχει νὰ ἀρετῆ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὄχι τῆς θεῆς, καθ
 εἰς ὁποῦ εἰς τὰ λόγια, εἰς τὰ ἔργα ἀγαπᾷ νὰ δειχθῆται καὶ νὰ
 φαίνεται, εἴν κενόδοξος. Ἡ νῆσεια τῆς κενόδοξου, εἶναι χωρὶς μισθόν.
 καὶ ἡ πρὸς θεόν του προσδύχῃ, ἀκαμπος. δεῖ τὴν καὶ τὰ δὲ ὅθι τῆς τὰ κῆ
 μνῆ, Δεῖ νὰ πέρη ἐκαινον ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ κενόδοξοι ἀσκη
 τῆς ἀδύναται μὲ δὲ ὅθι ἔσοποις, δεῖ ἢ πικραίνει εἰς κατὰ τῆς ἐκαρμίδου
 μὲ τὴν νῆσειαν, καὶ ἄλλοις κόποις. ὅθι οὐδὲ πέρνει δεῖ τούτου κενόδοξια
 μισθόν ἀπὸ τὸν ἴν. Ποῖος δὲν ἤθελε γελᾷσει τὸν μεναχὸν τὸν ἐργάτην
 τῆς κενόδοξίας; θεωρῶντας του νὰ εἰκεται εἰς τῆς ψαλμοδίας, καὶ
 νὰ νικᾷται ἀπὸ τούτην, εἰς ἔσοπον ὅπου ποτὲ μὲν νὰ γελᾷ, ποτὲ δὲ νὰ
 κλαίῃ ἐμπροσθεν ὀλονῶν; Πολλὰς φορᾷς χάνει ὁ θεὸς ἀπὸ τὰ μέσα
 ὀμμάπα τῆς ψυχῆς μας τὰ κατὰ ὅπου ἔχομεν δεῖ νὰ μὲν πέφτωμεν
 εἰς κενόδοξίαν. Μὰ εἰς ἀνθρώπος ἐπαμῆτης μᾶλλον δὲ πλανήτης,
 δεῖ τὴν ἐπαινώντας μας, μᾶς πλανᾷ, μᾶς ἀφίγει τὰ ὀμμάπα μας
 δεῖ νὰ χανῶμεν τὸν μισθόν ὅθι πλῆτον τῶν καλῶν ἔργων, ἀπὸ βλά

παύσης ἡ εὐχὴ ἡ βωμῶν εἰς αὐτὰ με κονοδοξίαν. Οὐλόλαμας αἴθερ,
 εἶναι ὑπερήφανος τῆς θαλάσσης. ὁ Μῦθος ὁποῦ μᾶς σύρται εἰς τὴν ὑπερη-
 φανίαν. Βροχθροῦτης τῆς κατατύξως, ἀφανιστῆς τῆς καλῶν μας ἐρ-
 γῶν. πλάτος τῆς εὐφρατίας μας τῆς ὀρθῆς. Ἐξέπικρατὸς λέγει ὁ πε-
 φήτης, ἐμεινοὶ ὁποῦ σᾶς ἐπαγοῦσι καὶ μακαρίζουσας, σᾶς πλανῶσιν. ε
 Ἐφελῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἀρετῶν εἶναι ἔρπον κατὰ ἀλήθειαν, νὰ ὑπο-
 φέροσθι μετὰ χαρᾶς καὶ ἀνδρείω μὲν τὴν ὑβρίν ὁποῦ τῶς καμνί λινὰς.
 μὰ ἀγίων, καὶ ὁσίων εἶναι, νὰ πρᾶξέχη λινὰς τοὺς ἐπαύνοισι, χαρῆς καὶ
 βλάπεται ἀπ' αὐτοῦ. Εἶδα λινὰς ὁποῦ ἐκλαμσιν, οἱ ὁποῖοι ἄλλο τι
 ἐπαμνηθῆκασι δὲ τὸν ἀνθρώπων ἔξ' ἄφασιν εἰς ὀργῶν ἐναντιότητος, ε
 ὡσθὶ νὰ ἐθέλαν εἶσαι εἰς τὸν κόσμον ἐλλάξασι τὸ εἶμα πάθος με ἄλλο
 πάθος, με τὴν ὀργῶν τὴν μετὰ μιν αὐτὰ ἐσφάν, ἄλλο ἂν ἔξ' ἂν μὲν κε
 νοδοξήθω, ἐπέσταν εἰς ὀργῶν ἔμάνταν. Καθὼς λέγει ὁ μακά-
 ριος παῦλος, οὐδὲ λινὰς μπορεῖ νὰ γνωρίσῃ ἐμεινον ὁποῦ ἔχει ὁ ἀνθρώ-
 πος μέσα εἰς τὸν νοῦν του, πρὶν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῦ εἶναι ε
 εἰς αὐτόν. Ἀεὶ ἀρχιῶσται λοιπὸν καὶ ἐσφαλίζουσι τὸ σῶμα τῶς
 ἐκ τῶν ὁποῦ ὅππ χειροῦσι νὰ ἐπαγοῦσι καὶ νὰ ἐμπεδοσιν εἰς ὁπρῶσ-
 πόντου. Ὅπταν αἰούσης, πῶς ὁ πλησίον σου καὶ ὁ φίλος σου σέ ἐλοι-
 δ' ὄρηται ἢ ὁπταν λείπης, ἢ ὁπταν εὐρίσκεσθαι πρῶν, τότε δεῖξέ
 τὴν ἀγάπην εἰς αὐτόν, ἐπαμῶντας τον. Μεγάλον πρᾶγμα εἶναι ἀλη-
 θινὰ τὰ διὰ ἡ λινὰς δὲ τὴν ψυχῶν τὸν ἐπαμῶν τῆς αἰῶν, μὰ πλεῖα
 μεγαλύτερον ἔξ' ἂν διωνώμην ἀπὸ πάνομας τοῦ μέσα ἐπαμῶν ὁποῦ
 μᾶς καμνοισὶν οἱ δάμνοτες. Δεὶ δ' εἰχὴ νὰ εἶναι ταπινόφρων ἐκεῖνος
 ὁποῦ ὀνομάξῃ Μιτελῆ καὶ μετὸν τὸν ἐαυτόντου, ἄλλο ἂν εἶναι μεγὰ
 λον πρᾶγμα νὰ ὑποφέρει πινὰς τὸν ἐαυτόντου, μὰ ἐκεῖνος εἶναι ταπινό-
 φρων, ὁποῖος οὐκ ἐδιδόμενος δὲ ἄλλον, δὲν σημερῆται τὴν ἀγάπην ε
 ὁποῦ ἔχῃ πρὸς ἐκεῖνον. Ἐσημάξῃ δὲ ὡς, πῶς ὁ δάμων τῆς κονοδοξίας
 ἔχει εἰς τούτην τὴν ἀπάτην, ἀπεκάλυψε ἐνὸς μοναχοῦ τοὺς λογισμῶς
 ὁποῦ εἶχε βάλῃ εἰς τὴν καρδίαν ἐνὸς ἄλλου μοναχοῦ, καὶ ἐπειτα ἐπα-
 ρασκεύασεν ἐκεῖνον νὰ εἰπῇ τὰ ἐγκαρδιά σου, καὶ λοιπὸν ἐμακαρίζου ε
 ἐπὶ τον ὡσθὶ πρὸς γῶσφιν τῆς καρδίας τῆς περὶ τερου, καὶ ἐπὶ τῶς δὲ πο-
 χόμμος τῆς τον ἐπαμῶν, ἐχαίρετον μέσα σου, ἡ τέτοιας λογίς με
 εἶναι ἄλλο δὲ μετὸν ἔδνε εἰς τὸν ἐπαμῶν, ἡ τὸν ἐπαμῶν. Ἐπὶ τῶς
 ὁ ἀεὶ θαρῆς δάμων τῆς κονοδοξίας ἔχει βωθήθειαν νὰ ἐγξέξῃ ὡς καὶ
 εἰς τὰ μέλη τῆς κωρομίου, κινῶντας εἰς τὴ κωρμῖ, καὶ ποικίς παλμῶν καὶ ε
 κωμήματα. Μὲν τὸν δεχθῆς οὐδεποσῶς ὁπταν σέ καταπείθῃ καὶ κα-

ἰσοφ. ε

ἀπρὸς κο
ρηθ. β.

μπει σὲ τὰ λογία τῆς τῶς εἶσαι ἄξιος τὰ ἴχθεις ὀπίσκοπος, ἢ ἡρώμους
 κενός κενόσηριον, ἢ διδασκαλός, μαθητεύει καὶ μὴ πᾶσι φιλο-
 λυμίαν. Ἀλλ' ἔτι καὶ θῶς εἶναι δύσκολον τὰ διώξῃ ἵνα εἶναι σκύλον διὰ
 τὸ βραπέζι, ὅτι σαυμὶ τῆ μακεδνία, ἐτ(η) εἶ) δύσκολον τὰ μπορέσει
 ἰ πινὰς τὰ διώξῃ ἀπὸ τῆ καρδίας κενού ὅπου ἔχει εἰς τῆ λόγου του κα-
 μίαν ἀρετῶν θανερὰ ἐ ἀρετῶν καὶ λυσῶδες πνεύμα τῆς κενόσ-
 ξίας, ἐ φιλολυμίας. Ὅποτεν ἐτ(η) οὗ ὁ δάμων σοκαδὴ ἵνα τὰ μύσει
 κενόποσον μὲ ἀρετῶν εἰς μίαν κενόσασιν εἰρωτικῶν καὶ ἡσυχαί, πᾶρα
 τα τοῦ πῆρικῆ τὰ μισθῶν ἀπὸ τῆ ἔρημον, καὶ τὰ πᾶρα εἰς τοῦ
 ἰ κέσμον δὲ ὀπίσκοπῶ καὶ σωτηρίαν πολλῶν ψυχῶν ὅπου χαίρουται.
 Καθὼς ἀλλή(η) ἢ φυσικὴ μελανία ὅ μαύρη μαρφή τῆ ἀθροιστῶν, τῆ
 σαρακλεῶν, καὶ ἀλλή κενίη ὅπου γίνετα εἰς τῆς εἰκόνες, ὅ εἰς τοῦ
 ἀνδριανῆς μὲ τέχνῳ, ἐτ(η) εἶν' ἄλλος καὶ δὲ φορὸς ὁ βόπος τῆς κεν-
 νοδολοξίας κενίω, ὅπου ἀνίποκωτα εἰς ἐ κενόβιον, ἀπὸ κενίον κενί
 ἰ εἰ νῶν ὅπου ἀνίσκουωτα εἰς τῆς ἐρήμων, ὅ εἰς τὰ κενόσηρία. δὲ ἔτι κα-
 θῶς ὅποτεν οἱ κενόμοι παγγύων εἰς κενόσηριον δὲ ὀπίσκοπῶν
 ὅ ἰσορίαν, τῶ προλαμβάει ἢ κενόδοξία, ἐτ(η) τοὺς πᾶρα ἐλαφρό-
 τερω καὶ ματῶν κενόμοι πῆρικῆ τὰ ἀνίσκουωτα εἰς κενόπᾶντησιν
 τῆ ἐρχομῶν, ἢ πῆρικῆ τῶ τῶ τὰ προσηρτοῦσιν ἐμπροσθεν τῆ πο-
 κ δῶν τῶς, ὅ καμῶν τῶ ἐ πᾶρα τα πένωσιν, κενίος ὅπου εἶναι γε-
 μάτος ὑπερφανίας, τα πένωσιν ὅ χαμιλῶν τὸ ἦθος του, καὶ τῶ
 φιλικῶ του, ὅ σοχάζεται συχνὰ εἰς τὰ χαίρια κενίω ὅπου ἢ λθασι,
 δὲ τὰ λάβη ἐλεημοσύνη, κρᾶζει τοὺς δεσπῶτας καὶ βοηθῶς, ὅ πᾶρα
 τῆ χαρίζοι τῶ ζωῶ ὅσῳ ἀπὸ τὸν ἦ. Καὶ ὅποτεν ἀνίσκουωτα
 κ εἰ εἰς τῶ βραπέζι καὶ τῶ λαϊκῶ, τοῦ πῆρικῆ ἢ κενόδοξία τὰ ἐγκρα-
 τεύουωτα, καὶ τὰ κενόδοξία χωρὶς ἐλεημοσύνη καὶ ἀσπλαγχνῶ
 τῶ κενόδοξία. Ὅποτεν σαθούσιν εἰς ψαλμοδῶν, ἀλλ' ἔτι ἀνίσκουω
 τα κενί οἱ οἱ ξύοι, ἔκαμε τοῦ ραθύμῳ τὰ φαίνουτα ἀνδριανῶμοι.
 καὶ κενίω ὅπου δὲν ἐχρῶ φανῶ, τοῦ ἔκαμε καλλιφῶνῳ. καὶ τῶ
 λ' νυσακτῶς, ἀγρύπνω. Κολακεύει ἀκρῶ ὅ τὸν κενόαρχῶ, πῆρικῆ
 λῶντας τὰ τῆ δῶσιν τὰ πρῶτα εἰς τὸν χορὸν, κρᾶζωντας τοῦ πατέ-
 ρα ὅ διδασκαλῶ ὡσεὶ τὰ μισεύουσιν οἱ ξύοι. κενίω ὅπου εἶναι
 πᾶρα ἡμιμῶς ὅ προλιμῶται ἀπὸ τῶ ἄλλῶ, τοὺς κενίω ὑπερ-
 φῶς. ὅ κενίω ὅπου καταφρονουῶται, τοῦ δ' εἶχρη ὅ κενίω τῶ
 λ' εἰ μνησῆκῶ. ἢ κενόδοξία πολλῶς φορῶς εἰς τὸπον τιμῆς, πέρνει
 ἐξοσῶ, δὲ ὅ ὀργίζομῶ τῆ μαθητῶν τῆς, τῶς διδ' εἰ μεγᾶλλῶ ἀ-
 χιλῶ

ἡμεῖς καὶ ἐξ ἡμεῶν. Ἡ κενόδοξία ἐκείνου ὅπου εἶν' ὄξ' εἰς καὶ θυ
μοῦ δ' εἰς, ζωὴ κἀμινεὶ νὰ φαίνουται πρὸς εἰς ἔμπροσθεν τῶν ἀθράτων
διὰ νὰ μὴ καταφρονοῦνται. πηδ' ἡ μεγάλη ἡ ἀρχημοῖε εἰς τὰ φιοῖ
καὶ χαρίσματα, ὅθεν εἶν' ἡ δουλωπία, ἡ ὀπισθήμη, ἡ εὐμορφία, ὁ πλου
τος, καὶ ἄλλα ὅμοια, μὲ τὰ ὅποια ῥίχτει εἰς τὴν γλῶσσαν πολλὰς φορὰς
τοῦ ἀθλίου κενόδοξου. Εἶδα εἶς δ' ἄμωνα ἐπέκρανε καὶ ἔδω
χεν ἄλλον εἶς δ' ἄμωνα ἀδελφόντου ἡ ζωὴ φρόντου μὲ τὸν τὸν
ξόπον. διὰ τὴν ὀργίζομενος ποτὲ εἶς ἀδελφὸς μοναχὸς, ἀνάμεσα ὅπ' εἰ
ἐργάζετο, ἐφθάσασιν κοσμικοὶ, ἐπέκλήθηκεν ἀπὸ τὴν ὀργὴν εἰς τὴν
κενόδοξίαν ὁ ἄθλιος, διὰ τὴν δὲν ἐδῶκεν ὁ ταλαίπωρος ὁμάδι καὶ εἰς
εἶς καὶ ἄλλοι νὰ δουλεύει δ' ὄξ' ἀρετῶν, δ' ὄξ' δαίμων, καὶ διὰ τὸ
μὲ τὸν εἶς ἔδωκε τὸν ἄλλον. Ὁ μοναχὸς ὅπ' εἰς ἐπέκλήθηκεν εἰς τὴν
κενόδοξίαν, ζῆ δ' ὄξ' εἰς εἶς ἴδιον καρὸν, διὰ τὴν εὐρισκόμενος
ἀνάμεσα εἰς τοὺς μοναχοὺς, ζῆ ζωὴ μοναχικὴν μοναχὰς μὲ τὸ ἡ
μα, ἐμὲ τὸν νοῦν ἡ μὲ τὴν καρδίαν ζῆ ζωὴ κοσμικὴν. Ἄν' εἶν' ἔσπε
δ' ἄξωμεν νὰ ξέχωμεν εἰς τὴν εὐαρέσειαν τῶν θεῶν, ἀς ἀναγκάξωμεθα
νὰ γδύμεθα τὴν πῆρηγορίαν τῆς οὐνοῦ δ' ὄξ' εἰς, διὰ τὸ ὅποιος τὴν δ' ο
κμάσει ἐκείνου, θέλει καταφρονεῖται πᾶσαν λογίαν πῆρηγορίαν, καὶ δ' ὄ
ξαν γινῆναι. διὰ τὴν θαυμάζω, ἀν' εἶναι καὶ ἴνας ἐδῶκεν νὰ κατα
φρονεῖται ἐπὶ τὴν τὴν γῆν δ' ὄξ' εἰς, ἀν' πρὸς ἄλλα δὲν ἐδῶκεν μασε τὴν
οὐνοῦ. Πολλὰς φορὰς ἔσπε νὰ κληθῆμεν ἀπὸ τὴν κενόδοξίαν
ταῖς ἀρεταῖς μας, καὶ τὰ πνευματικὰ χαρίσματα, σφερόμενοι ἡμεῖς
ἔσπετα, τόσον πλεονεκτήματα τὴν ἐκλέψαμεν. Εἶδα ἴνας μοναχὰς,
οἱ ὅποιοι μὲ κενόδοξίαν ἀρχήσασιν κανένα ἔργον πνευματικόν, ἐσπε
τα βάνοντας εἰς τὸν νοῦν τὸν κακὸν σκοπὸν τῆς κακῆς ἀρχῆς ὅπου
ἐβάλασιν, καὶ διορθούμενοι, ἐταλειώσασιν δ' ἔργον πολλὰ ἔπαυται
ὅπου μὲ κακὴν ἐνοίαν εἶχασιν ἀρχημοῖον, μεταφείρωντας τὴν κα
κὴν ἐνοίαν εἰς καλὴν. Ὅποιος ἐπαίρεται ἡ ὑπερηφανεύεται εἰς τὰ
φιοῖ καλὰ ἡ πλεονεκτήματα, ὅπου ἀπὸ τὴν φύσιν χωρὶς κανένα κέ
πον τὰ ἔχει, ὅθεν εἶν' ἡ ὀπίσθησις τῆς νοῦς, ἡ ἐπιτηδεύει εἰς δ' ἡ
θαίειν, ἡ ἐυκολότης εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, εἰς τὴν προσφορὰν, ἡ εἰς τὴν ὀπι
τηδεύει τῆς φύσεως, ἐκείνος δὲν θέλει ἐπιτύχει ποτὲ τὰ ὑπερφύσιν
ἀγαθὰ. διὰ τὴν ὅποιος εἶν' ἄπιστος εἰς ὄλιγον, ἡ εἰς δ' πολὺ θέλει
εἶσαι ἄπιστος. καθὼς εἶν' ὁ κενόδοξος. Πολλοὶ ἐκατατήξασιν τὰ κω
μίας μάταια μὲ μεγάλα μετάνοια, διὰ νὰ δῶκεν κησίου εἰς τὴν
λόγους ἀκροτάτην ἀπάθειαν, τὸν πλοῦτον τῶν πνευματικῶν χαρι
σμάτων

σμάτων, ἔτι τὴν ἐνέργειαν τῆς θαυμάτων, καὶ πρὸς τὴν δυνάμιν,
 ἀγνωσῶντας οἱ ταλάπυροι, πῶς τέτοιας λογῆς μεγάλα χαρίσματα γιν
 νοῦνται ἀπὸ μίαν μεγάλην καὶ βαθεῖαν ταπεινώσιν, ὅχι ἀπὸ τοιοῦ
 τοῦ κόπου, καὶ μετάνοιαν τῆ καρμίου. Ἐκεῖνος ὅπου μὲ τούτους καὶ
 εἰ μὲ τοιούτω ἄλλως κόπου ζητᾷ τὴν ἀνταμοιβὴν τῆς πνευματικῶν χα
 ρισμάτων, ἔβαλε ὑποκωθίον εἰς τὴν οἰκὸς οὐκωλύτου καὶ δ' κλισμαῦ
 εἴνα ἀχαμνὸν θεμέλιον. μαῖς κεῖνος ὅπου λογαριάζει πῶς εἶναι χρεώ
 σης, θέλη λάβει εἴνα πλεον χαρισμάτων ἰθαρινκὸν καὶ ἀνέλπισον.
 Μὴν καταπέθεισαι τῆ δ' ἀμνηστος τῆ προδότου καὶ φθορέως, ὅπου σε
 ιὶ πρᾶκινά ὡς ἂν ἄφελειαν τῆς ἀκρυόντων νὰ φανερώης τῆς ἀρεταῖς
 σου. Ἄφ' ἡ ἄφελειαν θέλη πάρεθ ὁ ἀνθρώπος, ἀφ' ἀφελήσῃ δὲ τὸν
 κόσμον, καὶ ζημιώσῃ τὸν ἑαυτοῦ ζου. Οὐδένα πρᾶγμα δυνάται ἐτρε
 καλὰ νὰ οἰκδομαῖ τοῦ ἀκροατῆς, καὶ ἐκείνους ὅπου μᾶς βλέποῦν, Ματθ.
κς'.
 ὡς ἂν δ' ταπεινὸν καὶ ἀνόθευτον ἦθος, καὶ ὁ λόγος ὅπου εἶναι χωρὶς κα
 ιὶ μίαν πλάσιν καὶ ψεύδος, καὶ ἡ ἀπλάσος ὁμιλία, Ἄφ' ἡ τῆτα γίνου
 ται ἔς εἰς ἄλλοις μία σφᾶρα δ' κλη, νὰ μηδὲν ἐπιάρουται μὴ δὲ νὰ
 ὑπερηφανδουται ποτὲ, τῆ ὁποῖου πρᾶγμα ὡς ὅσον ἠθελε διωθῆ
 νὰ εἶναι ὡφελιμότερον; Κάποιος θεωρητικὸς πατέρας, ὅπου ἐδιδέτο
 νὰ θεωρεῖ πολλὰ ἰθαριτικὰ, ἐκατάλαβε τούτην τὴν μηχανὴν ἔ πο
 κ' νηριαν τῆ δ' ἀμνηστος ὅπου εἶχεν ἰδεῖ, ἔ ἐδιηγάθῃ τρυπτήν, λέγωντας
 ἔς ὡντας νὰ καθέζωμαι μίαν φουρὰ εἰς τὴν (μοσδία) τῆς μοναχῶν, ἡ λ
 θασιν οἱ δ' ἀμνηστος τῆς κενόδοξίας καὶ τῆς ὑπερηφανίας, ἔ ἐκαθίσεν
 ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν δεξιά μου μερὰ, καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἀριστερὰν. καὶ ὁ
 ἕνας μου ἔδερνε τὸ πλοῦρον μου μὲ τὸν κενόδοξόν ζου δ' ἀκτυλον, πρᾶ
 κ' κινῶντας με νὰ εἰπάω καμίαν θεορίαν ἢ ἐρρασίαν, ὅπου νὰ εἶχα καμφο
 μὲν εἰς τὴν ἔρημον, μαῖς ἀφ' οὗ τὸν ἐδιδόξα ἐτρετον λέγωντας ἐκείνους τῆ
 ψαλμωδῆ, ἄς σφραφοῦσιν εἰς τὰ ὀπίσω, ἔ ἄς κατασχυμθεῖσιν ἐκείνοι Ψαλ. λδ'.
 ὅπου λογαριάζει εἴνα ἐμὴν κακὰ, πρὸς τὴν δ' ἄλλο δ' αἰμένιον τῆς ἀρι
 σφᾶρας μου μεσῆς μου ἔλεγχῃ εἰς τὸ αὐτὴ, καλὰ καλὰ ἔκαμες, ἔ ἔγινες
 λ' μεγάλος, ἔς ὡντας νὰ νικήσης τὴν ἀνιδεσάτην μου μητέρα, τὴν κενό
 δοξίαν. ἔ ἐγὼ ὁμοίως σφραφόμυρος καὶ πρὸς αὐτὸν, τῆ ἐκτύπωση μαῖς
 δ' ἀκλόουθον τῆ σίχου τῆ ψαλμοῦ, λέγωντας ζου. ἄς μισθῶσιν πα
 ρέθυθ ἔνδοπια πμείνους ἐκείνους ὅπου μᾶς λέγουσ, καλὰ καλὰ ἔκαμες.
 ἔς ὡντας ἔ νὰ τὸν ἐρωτήσω αὐτὸν τὸν ἴδιον πῶς ἡ κενόδοξία εἶναι μη
 λ' ἰ τέρα τῆς ὑπερηφανίας, μὲ ἀπεκρίθηκεν. Οἱ ἀντιοῖ ἐπαμοῖ ὑψώνουσι
 ἔ φυσίεσι τὴν ψυχὴν, καὶ ὡς ἂν ὑψωθῆ ἡ ψυχὴ, τότε παύωντας τὴν
 ἢ ὑπερη-

ἡ υπερφανία, τὴν δὲ ἔρπει ἕως τῆς ἑρανῶν, καὶ μινωντάς τιν νὰ λογαρίζε
 πως εἶ) ὡς ἀν' ἀγγελος, καὶ ἔπειτα τὴν καταβάζει ὡς τὴν ἄβυσσον, καὶ
 θίζοντάς τιν. Εὐρίσκειται μία δ' ὄξα ὅπου μᾶς γίνεται ἀπὸ τὸν θεὸν, ἡ
 τὴν ὁποίαν εἶπεν ἐμεῖνος, ἐγὼ δὲ λέω δ' ὄξασει ἐμείνω ὅπου μὲ δ' ὄξασ-
 ζοῦσιν. εἶναι καὶ ἄλλη δ' ὄξα ὅπου ἀπολαθᾷ ἀπὸ ἀπίστην διαβολικῶν, ἡ
 καὶ βλάπτει τὴν ψυχὴν. Ἄλλ' τὴν ὁποίαν εἶπεν ὁ δεσπότης ἡμεῖς, καὶ κεν
 εἰπάτε εἰς εἰς ὅπου ταν σᾶς ἐπαινέσω οἱ ἀνθρώποι, καὶ εἰποῦσι καλὸν
 εἶπετε τῶς. Τότε θέλεις γνωρίσει φανερά τὴν πρῶτην καλλι δ' ὄξαν,
 ὅπου ταν μὲ πᾶν μηχανικῶν καὶ αὐτοδὴν θέλεις φύγει πᾶσαν λογίαν ἀλλ
 λω δ' ὄξαν, λογαριάζοντάς τιν ἄλλ' βλάψιμον τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἀ-
 ἔναι ἡ ὅπου ἡ ἀπάγης χρόνης τὴν ἀρετὴν σου, καὶ τὴν καλιῶ σου πολυ-
 τείαν. Μὰ τὴν δ' ἄτεραν δ' ὄξαν θέλεις γνωρίσει ὡς εἶναι ματαίω
 μὲ τῶν τὸν ζόπον, ὅπου ταν καμινώτας καὶ μικρὸν πηλοτας καλὸν πρᾶγ-
 μα, δ' ἐργάζεσαι ἄλλ' νὰ σὲ ἰδοῦσιν οἱ ἀνθρώποι. Διδάσκει μας καὶ
 ὑποβάλλει μας ἐπὶ τὸ ἡ μιὰ κενόδοξία, νὰ καμινώμεσιν καὶ νὰ
 χηματίζωμεσιν ὡς ἐχομεν τὴν ἀρετὴν, ὅπου δὲν εὐρίσκειται εἰς
 ἡμᾶς, πλανῶντας μας μὲ δ' ῥητὸν τῆς γραφῆς ὅπου λέγει. ἄς λάμ-
 πη τοιοῦτο ζόπως εἰς φῶς σας ἐμπροσθεν τῆς ἀνθρώπων, ἄλλ' νὰ εἶδ' ἔ-
 σι τὰ καλῆσας ἔργα. Πολλὰ φοραῖς ὁ θεὸς ἐκατάσεσεν ἀπὸ κενόδοξους
 τοῦ κενόδοξου, μὲ καποικῆ ἀπίσταν καὶ ὕβριν ὅπου τῶς ἐβωέβηκε.
 Ἀρχὴ τῆς κενόδοξίας (εἶ), ἡ φύλαξις τῆς σώματος ὅπου ταν δὲν λέγη
 καὶ εἰς πρᾶγμα ὅπου νὰ βλέπη εἰς ἐπαινόν σου, ἡ ἀγάπη τῆς ἀπ-
 μίας ἡ τῆς ὕβρεως. μεσότης δὲ εἶ), εἰς κῆψιμον ἡ ἐμπόδημα τῆς νοῦ
 μὴ ἀν' ἔργων τῆς κενόδοξίας, ὡς εἶ), ἀπ' ἀπλόπτες, καὶ τὰ ψυδῆ
 πλάσματα, δ' τέλος εἶ), ἀν' ἔναι καὶ εἰς τὴν ἄβυσσον εὐρίσκειται τέλος, καὶ
 νὰ ἐργάζεται ἡμᾶς καὶ νὰ λογαρίζε ὅπου ταν εἶναι πρῶτες ἡ ἄλλοι, ὅλα
 ἐμείνω τὰ ἔργα ἡ ὅπου ταν δ' ἄματα ὅπου σύρνοσιν εἰς ἀλιμίαν, μὲ τὰ
 ὅπου ταν νὰ ἔχει νὰ ἀπμάζεται ἀπ' ἐμείνω, δὲ νὰ ἐργοῦσιν καὶ εἰς ἀπ-
 ἡν ἡ λύτῳ μὲσα του. Μὲν θέλεις νὰ χρόνης τὴν ἐξοστωῦ σου, ἄλλ' ἡ
 νὰ σάμεισαι πᾶς δὲν εἶδ' εἰς σταν δ' ἄλον ἀλλοσῶν - λοιπὸν ἄλλ' νὰ θε-
 λαπύσωμεν καὶ ἐποῦ ταν τὴν ἀρρώσταν, καὶ εἰς ἡ δος τῆς σφάλαματος,
 δὲν εἶναι πρέπον νὰ δουλεύωμεσιν μὲ εἰς ἀμπλάσσει μένον μῆς
 λογί εἰς ὅλας, μὰ μὲ δὲ ἄφορα καὶ τὰ τῆς δὲ ἄφορας κρᾶσες ἡ ποιόπ-
 τες τῆς κενόδοξου. ὅπου ταν ἡμῆς ζητῶμεν νὰ δ' ὄξασωμεσιν ἀπὸ λό-
 γου μας, καὶ κρᾶζωμεσιν. καὶ ὅταν χωρὶς νὰ τὴν κρᾶζωμεν, ἐρχεται ἡ
 εἰς ἡμᾶς πεμπομένη ἀπὸ ἄλλοι. καὶ ὅπου ταν ὅπου χεριαδ' ἡμῶν νὰ κα-
 μαμῶν

Λουκ. 5.

Λουκ. 5.

Ματθ. 6.

1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

μαρτυρῶν τὰ ἔργα, ἵνα κενόδοξιαν, ἀς ἐνθυμηθῆμεν πῶς ἐλαττωθή
 ταῖς ἀμαρτίαις μας, καὶ πῶς ἐπράσσει μὲν με φόβον εἰς τὴν χαρισίαν
 μας προσδύχλω ὁποῦ ἐλάττωμα μὲν εἰς τὸν θεόν, καὶ κατὰ πάσιν ἀνάγκη
 : θελομένη τὴν καὶ μὲν τὴν ἀδιαφόρων κενόδοξίαν νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ
 ἐ φέρῃ ἀπὸ ἡμᾶς, ἀν' εἶναι καὶ ἡμεῶν δόσμοι, καὶ ὅτι μελεῖς εἰς τὴν
 ἀληθινὴν προσδύχλω. μὰ δὲν ἔχοντας τέτοιας λογῆς ὅτι μελεῖαι, ἀς
 πᾶσι μὲν εἴνοιαν πρὸς θεὸν εἰς τὸ λόγον μας τὸ θανάτου μας. καὶ ἀν'
 δὲν δουηθοῦμεν νὰ δ' ἐλάττωμα μὲν ἐτίστο, ἀς φοβηθῆμεν καὶ τὴν ἀρχι-
 νῶν καὶ τὴν ἐξοπῶν ὁποῦ μᾶς ἀκούλου θὰ ὑσερα ἀπὸ τὴν κενόδοξίαν.

Δὲν ἔχει μείνος ὁποῦ ὑψώνει τὸν ἑαυτόν σου, θέλει τι πενωθῆ ὅχι μείνον
 εἰς τὴν ζωὴν τὴν μέλλοντα, μὰ ἀκριβῆ εἰς τούτην. Ὅταν οἱ ἐπαίνε-
 ται, μᾶλλον δὲ οἱ πλανῆται ἀρχήσου νὰ μᾶς ἐπαυῖσαι, πρὸς θεὸν ἀς
 ἐνθυμηθῆμεν, καὶ ἀς βάλωμεν εἰς τὸν νοῦν μας δ' πλήθος τῶν ἀνο-
 μιῶν μας, καὶ θέλωμεν εἰς τὸν ἑαυτοῦς μας ἀναξίον τῶν λεγομένων

ἢ ἢ ἐκείνων ὁποῦ γίνονται ἵνα ἐπαυῖσας. Εὐρίσκονται ἀληθῶς
 ἢ πνές κενόδοξοι, οἱ ὁποῖοι πένοισιν ἀπὸ τὸν θεόν ὡς νὰ πῶς
 εἰσακούη εἰς καὶ ποια τὰς ζητήματα, τῶν ὁποῖων ὁ θεὸς περθεῖται τὴν
 προσδύχλω τὰς καὶ τὰ πρᾶξαλέματά τὰς, δίδων τὰς τὰς τὰ πρὸν τὰ
 ζητήσῃ, μήπως ἢ πένοισας τὰ μετὴν προσδύχλω τὰς, πῆς εἰσοῖσι δ'
 κ' ὅλον τὸ προσδύχλω τὰς εἰς τὸν λόγον τὰς, ἢ φανῆται πῶς τὰ ἐπῆρασι Δὲν
 ἢ πῶς ἐπρεπε, ἢ ἐτίζη γνησῆν πλῆρα ὑπερήφανοι πρὸ ὁποῦ ἢ ἔσαν περθε-
 τερα. Ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀπλοῖς ἢ δῆνηροι, δὲν πλανοῦνται, οὐδὲ
 ἐχρῶσι ζωήθειαν νὰ πέφτοσι πολλὰ εἰς τῆστο εὐφραμερὸν πάθος.

Δὲν ἢ κενόδοξία εἶναι διαγωγὴς τῆς ἀπλότητος, ἢ μία πλάση ἄσκη-
 σις. Εὐρίσκειται καποῖος σκώληκος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ὅ γνησῆν ἢ ἀύξη-
 θῆ, καὶ μινωντας πέρα πετὰ εἰς εὐψος. ἐτίζη ἢ κενόδοξία ὡς ἢ
 ἀύξηθῆ μετὴν ἄτοπον συλητά βασι, γνησῆ τὴν ὑπερηφανίαν, ἢ ὁποῖα
 εἶναι ἢ ἀρχὴ καὶ ἢ τελείωσις ὁλονων τῶν κακῶν. Βαθμὸς εἰσὸς
 πρῶτος, ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν νικηθῆ ἀπὸ τούτην τὴν κενόδο-

ξίαν, δὲν θέλει πέσει εἰς τὴν ἐχθρὰν ἢ εἰς τὴν ἰαν τῆ
 θεῶν ὑπερηφανίαν, ἢ ὁποῖα δὲν ἔχει ἄλλην
 προῖτερον ἀρχίαν ἢ κεφαλῶν, ἢ ἢ
 ἢ αὐτὴ εἶναι ἢ κεφαλὴ καὶ ἢ ἀρ-

χὴ, καὶ ἢ ῥίζα ὁλονων
 τῶν παθῶν.

λέ

Περί ὑπερηφανίας λόγος.

Η ὑπερηφανία εἶναι μία ἀνήσις τῆς θύ. διὰ τὸ ἐκεῖνος ὁποῦ πῆς δὲ
 νὰ ἀποκλίσεν, ἢ νὰ ἔκαμι καὶ εἰ καλὸν ἀπὸ λόγου του, ὅ ὅχι
 ἀπὸ τῆς χάριτος τῆς θύ, ἀριῶται τὸν θύ, ὁ ὅποιος τῆς βοηθά ἔκατοθύ-
 νειδον εἰς τὸ ἀγαθόν, ἔ διὰ τῆτο δικαίως πῆπει εἰς ἄντας νὰ τὸν ἔκατο
 λείπει ἢ χάρις, τῶ ὅποιαν καταφρονᾷ. Ἡ ὑπερηφανία εἶ ἔ ἔρε μα
 τῶν δαμόνων διὰ τὴ ἰυρέθηκε πρῶτον ἀπὸ τὸν πρῶτόγελο. Ἐξουδ-
 νωσις ἔ καταφρόνησις τῶν ἀνθρώπων, μητέρα τῆς κατακοίσεως, θυλα-
 τέρα τῶν ἐπάμων. σπυῖα δι τῆς ἀκαρπίας τῶν μέσῃ κατ' ἀρέτῃ καρ-
 πῶν. δῶξις τῆς θεῖ κῆς βοήθειας. πρόδρομος τῆς ἐκείσεως τῆς νοός,
 ἔ τῆς μαρίας. προξενήσα τῶν παισμάτων εἰς τῶν ἀμαρτίας. ὑπόθε-
 σις ἔ ἀφορμὴ τῆς ἀχαμνότητος τῆς καρδίας κατ' τῆς νοός. βρύσις τῆς θυ
 μῶ. πόρτα τῆς ὑποκρίσεως, σήρισμα καὶ θεβαίσεως τῶν δαμόνων.
 φύλαξ τῶν ἀμαρτημάτων. ἐργάτης καὶ δόξια τῆς ἀσωλαχινίας.
 ἀλυσία τῆς συμπαθείας ἔ τῆς ἐλεηλεζωῆς. λογοθέσια ἔ ἔμωρὸς
 πικρά, ἔ ἀπάνθρωπος κριτῆς εἰς τὰ ἔργα τῶν ἀλλοτῶν. εἰαπίος ἔ
 ἐχθρὸς τῆς θύ. ρίζα τῆς βλασφημίας. ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπορηφανίας εἶ ἔ
 τέλος τῆς κενόδοξίας ἢ κενόδοξίας, ἢ ἢκατοφρόνησις τῆς πλησίον,
 καὶ ἡ φανέρωσις ἢ ἀδελφώση τῆς ἰδίων κέπων ἔ ἀρετῶν. ἀγάπη ἐγ-
 κάρδιος τῆς ἀνθρωπίνων ἐπάμων. μῆδς τῆς ἐλέγχου καὶ τῆς ἐπιμιμή-
 σεως. τὸ τέλος τῆς ὑπερηφανίας εἶναι, νὰ μῆ ὁμολογᾷ ἑνῆς, ἢ νὰ ἀρ-
 νᾷται πῶς βοηθάται ἀπὸ τὸν θύ, εἰς τὰ καλὰ του ἔργα, ἔ νὰ ὑπεραίρει καὶ
 καὶ νὰ ὑφῶναι τῶ σπουδῆν του ἔ τῶ πρῶθυμῆντου, καὶ νὰ ὁμοιω-
 νεται εἰς τὰ ἦθη τῆς δάμωνος. Ἀς ἀκέσω μὲν ὅλοι ὁποῦ θέλω μὲν νὰ
 φυγῶ μὲν ἔ τῶν τὸν λάκκον. πολλὰς φορὰς ἐχὶ ζωήθειαν νὰ αὐξᾷ
 ναι εἰς τὸ τὸ πάθος ἀπὸ τῆς δὲ χάρις εἰαν ὁποῦ κέ μιν εἰς τὸν θύ, δὲ ἢ
 δὲν εἶ ἔ τῶν ἀνικῆς, ὁποῦ νὰ μᾶς καταπέθει ἀπὸ τῆς ἀρχῆς νὰ ἀνοῦ-
 μεσαν τὸν θύ, καὶ τῆς χάριτος του. Εἶδα ἑνῆς ὁποῦ δὲ χάρις α με δ' ὅ-
 μα τὸν θύ, ἔ εἰς τῆς καρδίας με ὑπερηφανίαν ἐκαυχάτον καὶ ἐπαίρι-
 ζον. καὶ τῆτο τ' μαρτυροῦ ἐκεῖνος ὁ φαρισαῖος ὁποῦ ἔλεγε πρὸς τὸν θύ
 εἰρωνικῶς. ὅ θεῖ μιν δὲ χάρις ὄτε, πῶς δὲν εἶμαι κενὸς εἰς τοῖ λοι-
 πῶν ἀνθρώπων. ὁποῦ ἐφθασε τὸ πῶμα, ἐκεῖ ἔβαλε πρῶπιτερα τῆς κα-
 τοκίαν τῆς ἢ ὑπερηφανία, ἀπὸ τὴ δ' ἄλλοτερον ἢ ζοῦν ἢ ὑπερηφανία εἶν
 σημάδι

Λουκ. 11.

σημάδι ὁ φανέρωσις τῆ προτέρου ἡρωου τῆ πώματος. Ἡ κρυσα κα-
 ποιον ἕμιον ἀδρα ὁποῦ ἐλεγχῆ ἔτζη, βάλεις τὸν νοῦ σου καὶ ὁ ὑ-
 δεσιν πῶς νὰ εἶν δώδεκα τὰ πάθη τῆς ἀπμίας, ὁποῦ πρῶκινούσι τῶ
 εἰθρωπον νὰ ἐργάζεταιται ταῖς ἀμαρτίας, ἀν ἀγαπήσης εἰς ἀπὸ τῆτο
 ἡρωου τῶ υπερφανίαν με ὄλον του δ' θέλημα, ἐκεῖνο μόνον αἰα-
 πληρόντων τὸν τόπον τῆ εἰδεκα, φθαίει νὰ σὲ κατακρίνη. Ο ὑψη
 λόφρων μοναχός, ἀλλιέγει καὶ ἐναντιώνεται διωκτὰ τῆ πρεσῶτος
 καὶ τῆ καθηγουμῆρουζου, μὰ ὅτα πεινόφρων δὲν κατέχει νὰ ἐναντιολο-
 γεῖται οὐδὲ νὰ τὸν θεωρῆ ἀπὸ πρῶσωπα. Καθὼς δ' κινῆσι δὲν ὑπὸ
 κλίνεται νὰ πῶλιπατ εἰς τῶ γλιῦ, τέτοιας λογικῆ ὁ ὑψηλοκαρ-
 διος μοναχός δὲν ὑποφέρει νὰ κλίνει εἰς τῶ ὑπακλιῦ. εἰς ἀπὸς ὑψη-
 λοκαρδιος, ὀρέγεται νὰ ἀφεντῆ ὁ ὁποῖος δὲν διώεται, μάλισα δὲ,
 δὲν θέλῃ νὰ χαλαρῆ ὅ νὰ πέση εἰς ἀπώλφαν ἀλλιοξόπος, πρᾶ με
 τῶ φιλομίας. Ο κ' ἀντιπύσεται ὅ ἐναντιώνεται τῆ ὑπερφανίαν,
 ὁποῖος λοιπὸν διώεται νὰ τοῦ ἐλεήσει. Ἀν εἶναι καὶ καὶ θε ὑψηλοκαρ-
 διος καὶ ὑπερήφανος, εἶν ἀκράτος σιμᾶ εἰς τὸν ὁ, ποῖος θέλῃ διωη
 θῆ νὰ καθάριση τὸν ζωῆτον; Ἡ παρ' ὁσισ τῆ ὑπερφανίαν, εἶ) δ' πῶ-
 μα καὶ πῶματω, δ' ἔ ἕ ὅσον πλῆα ζωῆτῆ ἕμᾶ ἕμᾶ ἕμᾶ, καὶ μνεσι χει-
 ρότερα. Ο σκόλοψ ὅ δ' κενόφρωντος, εἶ) ὁ δ' ἀμφον, ὁποῖος ζωῆ κεν-
 τᾶ εἰς δ' κενόφροντος, δ' ἔ νὰ μπορέσῃ ὑσερα νὰ τοῦ κεντᾶ ἕμᾶ. καὶ
 ἡ ἕκαστις, ὅ χαίμης τῆ νοός ὁποῦ τέλος πάντων τῶς ἀκλουθᾶ,
 εἶναι εἰσημάδι πῶς ζωῆ ἕμᾶ κεντᾶ ὁ θεός. ἀπὸ τὰ πρῶτα πάθη πολ-
 λαῖς φοραῖς διώονται ὅ ἀνθρωποι νὰ θεραπευθοῦσι ὅ νὰ ἰαξῶθοῦσι
 ἀπὸ ἀθρώπων. μὰ εἰ ὑσερον σιμᾶ εἰς τοῦ ἀθρώπων εἶν αἰ ἕμᾶ
 ὅν. Ἐκεῖνος ὁποῦ διώχει καὶ δὲν ἀποδέχεται τὸν ἐλεγχον, ὅ τὸ ὀπι-
 πῆμιον, δ' εἰχνη πῶς εἶ) βαρέα κρατη μῆμος ἀπὸ τῆτο δ' πάθος τῆς ὑπε-
 ρφανίας, μὰ κενός ὁποῦ τὰ δέχεται ἐτῆτα, ἐλύθη καὶ ἐλῶθερῶ
 θηκῆ ἀπὸ τῆτον τὸν δειμόν. Ἀν εἶν καὶ χωρὶς ἄλλο κεντᾶ πάθος,
 μόνον δ' ἔ τῆ εἰπέσεν ἀπὸ τοῦς εἰσῶνῆς, ὁ πρωτῆ γελος, καὶ μνει
 χρεῖαν νὰ ζητήσωμῆ, μῆπως ὅ χωρὶς ἄλλω ἀρετῶ ὑμπορεῖμῆ μῆ
 νον με τῶ ταπένωσι νὰ αἰαβαίνομῆ εἰς τοῦς ἕ ανούς. Ἡ ὑπερκα-
 νία εἶν χαλσῆτος τῆ πλούτου τῆ ἀρετῶν καὶ τῆ ἕμᾶ τῶν πινδ-
 μαλικῶ. ὅ δ' ἔ τῆ εἰπέ δ' ἔ καὶ ποῖους ὁ πρεφήτης, ἐφανάξασι, καὶ
 δὲν δ' ὀρθηκε ἕμᾶ νὰ τοῦς σώση, δ' ἔ ἕ ἕμᾶ ἐκράξασι με ὑπερφανίαν.
 ἕ ἕ ἕμᾶ πρὸς τὸν κύριον, ὅ δὲν τῶς εἰσῆκουσε, δ' ἔ ἕ δὲν ἐμποδίζασι
 ταῖς αἰτίας τῆ ἀμαρτιῶν, ἐναντίον τῆ ὁποῖων ἕμᾶ κεντᾶ. καὶ ποῖος
 γέρον

β. περ. ε.
 προμ.
 15.

καλμξ.

γέραν γνωστικώτατος είνου θέπησε πιδυμαλική εία αδελφόν όπου
 ήτον υπερήφανος, να μηδέν υπερηφανύεται, και εκείνος έςωντας να
 εἶ) τυφλωμένος από θ' πάθος, τῆ απεκριθήκε, συγχώρησόν μοι πάτε
 μου, δέν είμαι υπερήφανος, εἰ ο πάτισφος γέραν τῆ ανταπεκριθήκε. εἰ
 ποίαν απόδ εἶεν πλέα φαιερώτερην από τούτην εἰ τέκνον μου ήθελες
 μπορέση να μᾶς δώσης ετοιμού τῆ πάθου τῆς υπερηφανίας πᾶς δι
 κρίσκειται εἰς έσένα, από ζούτην, λέγωντας, δέν είμαι υπερήφανος; Εἰς
 ζω τοιούτω ωρελει πολλὰ ή υποταγή, ή κατίσασις ή απμοτέρα εἰ
 εἰ φοπαρμένη, ή παχυτέρα ζω και εἰς τὰ εἰδύματα και εἰς τὴν
 ζωφοφλίωτας, ή ἀνάγνωσις τῆ κατορθωμάτων όπου περιουσι, τὴν φύ
 σιν, όπου εἶμασιν οἱ πατέρες, ίσως καὶν με τῆτον τὸν εἶπον ήθελε
 μπορέση να ἔχη λινας καὶν μικρὰν εἰλπίδα τῆς σωτηρίας τως από τέ
 τοπαν ἀρρώσιαν. Καθὼς εἶν εἰσοπή εἰς τὸν ἀνθρώπων ν' εἰσάρεται
 εἰ να φολίζεται μεθ' εἰς τὸν ρούχον, εἰ τῆ εἰν εἰσάρεται αἰσία και ἀφροσύ
 νη, να καυχᾶται λινας εἰ να εἰσάρεται εἰς τὰ χαρίσματα τῆ εἰσοπῶν
 τας πᾶς να τὰ ἔχη από λόγου εἰ. Καυχῶ και εἰσάρου μένον εἰς
 εἰσάρεται τὰ κατορθώματα, και τῆς ἀρετῆς όπου εἶχες πέν τῆς γῆνι
 σείας σου, ἀλλὰ πᾶς ἀρετῆς όπου εἶχες ὕσερα από τὴν γῆνισίαν σου,
 σου τῆς εἰσάρεται ὁ θεός, ἀλλὰ εἰς αὐτὴν τὴν γῆνισίαν. εἰδικαί σου εἶν με
 ναχᾶς εἰσάρεται ἀρετῆς, όπου εἰσάρεται χωρίς τῆ τοός, εἰς τὴν ὁ θεός
 σου εἰσάρεται τὸν νοῦν. τῆς εἰσάρεται όπου καμες χωρίς τὸ κωρμὶ δέν εἶν
 εἰδικαί σου, εἰ καμωμένα από τὴν σουδην εἰς ἐπιμέλειά σου, εἰς τὴν
 εἰ κωρμὶ δέν εἶναι εἰδικαί σου, μα εἶ) ποίημα τῆ θεῶ. Μὴν θαρδύσαι
 εἰς τῆ λόγου σου πᾶς εἶχες καλὸν κωρμὶ, μὴ δὲ σεκε χωρίς φόβον, εἰς
 ὅτου να κριθῆς εἰ να πάρος τὴν απόφραση από τὸν εἰσοπῶντας εἰ
 τον εἰς τὸ ἔροσ εἰσαγγέλιον, πᾶς ἀρ' οὔ εἰσαλέθηκεν εἰς τὸ γάμου, εἰ
 εἰσάρεται εἰς τὴν εἰσάρεται μετ' εκείνου όπου εἰσάρεται εἰσάρεται τῆ
 νομῆς τῆ εἰσάρεται τὰ χαρία σου και τὰ πόδιατου, και εἰσάρεται
 εἰς τὸ σκότος εἰσάρεται. Μὴν θέλεις να εἰσαι υπερήφανος, ὑψώνον
 τας τὴν κεφαλῶ σου, εἰσάρεται να εἰσαι πλάσμιος από τὴν γλῶ, και εἰ
 χῶμα, εἰς τὴν πολλοὶ ἀγγελοὶ, όπου ήθελε εἰσάρεται από καθε εἰσάρεται
 ὕλης σώμαλικῆ, εἰ ἀγιοὶ, εἰσάρεται από ζω εἰσάρεται, εἰς τὴν ὑπε
 ρηφανίαντας. Οπόταν ὁ δάμων τῆς υπερηφανίας πᾶση τόπον και
 καδικίση εἰς τὸν εἰσάρεται σου, τότε φαινώμενος εἰς αὐτὸν εἰς τὴν ὑπῆ
 τως, ή και φανερά εἰς εἰσάρεται ἀγίου ἀγγέλου, ή εἰς ἕνος μάρτυρος,
 πᾶς χαρίζε χαρισμάτων δωρεῶν, ή και από κᾶλυψιν μυσήριων, εἰς να
 τὸν

τους και μη διαταλάσσωσιν, να χαίρου τον νοητως πληνόμενοι &
 αποτάρμοι με τς τα πα πράματα. Ακρι και να εθέλαμεν υπομε-
 νει μυρίω θανάτω δια τω αγάπω τς χυ, δεν εθέλαμεν μπο, ετσι
 να πληρώσωμεν ε χρεος οπου εχομεν εις εκεινον οπου εκαμεν δεημάς,
 ε Δι ή άλλο είναι το αίμα τς θεε και άλλο ε αίμα τς δούλων οσον
 εις ε αξίωμα, ο χ οθον εις τω ούσιαν. Μιω παύσαμεν πατε να συζη-
 τουμεν, και να ανακρίναμεν τω εαυτους μας, βαίνοντας εις νοη μας
 παντοθεν ταίς ζωάς, και τα ηθη τς μακαρίων πατέων ε φασήων,
 οπου ηθον πεπτεράμας, και δεητάζοντας επιμελώς τα έργα μας
 η πος τα έργα τας, θέλομεν ερει πως πος ομοίωσιν εκεινω, εθι εβά-
 λαμεν καιν ε ποδ άριμας δε να ειπέσωμεν εις τω ακριβη πολιτείαν
 τς μοναδικής πολιτείας, μάλισα ακριμ δρισκομέσθαι εις τω ησμε-
 κλω και τάσασιν. Ο μοναχος, οθον εις ε εργον του ε μοναχική, κυρίως
 ε καθολική είναι ενα ομμάτι τς νοός, ελλόξιον επτο πασιν λογίς
 ε ηρσιν υπερήφανον. και μία αιδησις τς καρμίου ακίνητη επτο καθε
 ηραξιν υπερηφανίας. Μοναχος ειν εκεινος ο οποιος φάργωντας τω δ αί-
 μονας επτο λόγου του τω πεσοαλίεται, και ηρακινά τω ώσιν θηρία
 επέτεν φάργωσιν επτο λόγου του. Ο μοναχος εη) μία παντοτι η εκσε-
 σις τς νοός εις τα εραία πράγματα, και μία λύπη απεπάυσος εις
 κ τούτην τω ζωώ. Μοναχος είναι εκεινος οπου ειν τέτοιος λογίς πε-
 ποιωμενος και σολισμικός με ταίς αρεταίς, ώσιν άλλος δολεμερός
 με ταίς ηδοναίς. Ο μοναχος εη) ενα απασον φως, επυ παντοτινα
 φωτίζει τω οφθαλμω τς καρδιάς του. Ο μοναχος ειν μία άβυσ.
 ες τς ταπεινάστας, οπου εκρήμνισε και εωνιξε καθε λογίς πνώμα
 ηε πονηρόν και άκαθάρον τς ηκαίας. Η υπερηφανία ε οτύπος τς νοός,
 καμνει να λησρονούμεν ταίς άμαρτίας μας. Δι ή η παντοτινη ήτας
 ε θύμωσις εκεινω, πεξενει τω ταπεινοφροσύλω. Η υπερηφανία εη)
 η εχάπηνεια ε πτωχία τς ψυχής, η οποία επταν φαντάζε) πως
 εχει πλούτον ε αρεταίς και φως, δρισκεται εις πτωχίαν, και εις με-
 λ γάλον σκότος. Ο χ μοναχος δεν αφίνει ετούτη η μιαν να πεκύπτει
 ηνός εις τω αρετω, μα και ρίχνει και ξεκουμπίζε) επτο τω υψος τς
 αρετων. Ο υπερήφανος εη) ώσιν ε ρόγδι, το οποιον ειν σαπιν επτο με-
 σα, και απ εξω λάμπει εις τω χρωμα. Ο υπερήφανος μοναχος δεν
 εχει χρείαν επτο άλλον δάμονα, δε ή αυτος είναι εις τω εαυτον του
 ελ) ε δάμων ε εχθρός. Καθώς ε σκότος εη) ξσίον και ελλόξιον επτο ε-
 φως, ε τς ε ε ο υπερήφανος ειν ελλόξιος επτο καθε λογίς αρετω. Παν-

Ορισμόν
 του μονα-
 χού, ε δε
 και εις τον
 πρώτον
 βαδμύον.

τότε εις τὰς καρδίας τῶν ὑπερηφάνων, ὅπου τὴν τῶς τύχῃ καμία συμ-
 φορά, θέλω μὴ γινῶσθαι, λόγια βλασφημίας. μὰ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν
 ταπεινῶν, λόγια ἀρετῆς, ἡ θεωρήματα οὐράνια. Ὁ κλέπτης συχέ-
 κται καὶ μισᾷ τὸν ἥλιον, καὶ ὁ ὑπερήφανος ἰζουδενεὶ καὶ καταφρονᾷ
 τὸ πρῶτον ἡ ταπεινοῦ. Δὲν κατέχω πᾶς πνίς ἀπὸ τοῦ ὑπερηφάνου
 ἐλάθα πρὸς ἐαυτοῦ των, λογιζόμενος νὰ εὐρίσκουται χωρὶς κακίαν
 ἡ ἀπαθείς, ἡ ἐπὶ τα εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τὴν ἐγνωρίσασι καὶ εἶδασθ
 τὴν πτωχείαν τὴν. Εκείνος ὅπου ἐκινήθηκεν ἀπὸ τούτου, θέλει πρᾶ-
 καλέσει τὸν ἴν, ἡ ἡ σιμαῖ εἰς ἐκεῖνον εἶν ματὰ ἡ οὐδεμία δυνά-
 μεως ἡ σρία τῶν ἀνῶν, ἐκείνη λέγω τὴν ὅσοιαν ἐλπίσει νὰ ἔχουσι χωρὶς
 τῆς βοθείας ἡ τῆς χάριτος τῆς θεῆ. Εὐρισκόμηνος εἰς τὰ τοσῶν, ἐπὶ
 ρησιᾷ ἡ ἔυρηκα ἐτούτην τὴν ἀκέραιον πλάττω τὴν ὑπερηφάνιαν, καὶ
 εἰσέβηνεν μὲ κέπον ἡ βίαν εἰς τὴν καρδιάν μου, καὶ ἐβασάζων εἰς
 τοῦ ὄμοῦ τῆς μηξόσπης τῆς κενόδοξίας, τὰς ὁμοίως δένων τὰς τὰς
 μὲ τὸν δετμόν τῆς ὑπακοῆς, ἡ δένων τὰς τὰς μετὰ μάστιγα τῆς ἐυτε-
 λείας, τὰς ἰδέταζα καὶ ἐρώδου τὰς νὰ μάθω πᾶς εἰσέβηνεν εἰς ἐμέ-
 να. ἡ αὐτὰς μασιζόμενος μου ἐλέγασιν, ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἀρχὴν,
 οὐδὲ γίνησιν, μὰ ἡμεῶν ὁλονῶν τῶν παθῶν ἀρχαὶ ἡ γηνήξικη. πο-
 λεμά μας ἡμᾶς ὅχι ὀλίγα ὁ ζυξιμὸς τῆς καρδίας ὅπου γινῶσθαι
 ἀπὸ τῶν ὑποταγῶν. καὶ δὲν ὑποφέρωμεν νὰ ἡμεῶν ὑποκατωθῶν εἰς
 ἰζουσίαν κακῶς, δὲν τὸ ἀρεντεύωντας καὶ εἰς τοῦ οὐρανοῦς, ἰζε-
 πταμῶν καὶ ἀπεστατήσων ἀπ' ἐκεῖ. ἡ δὲν νὰ ἐπιπύμεν εἰς κενόλο-
 γίον, ἡμεῖς ἡμεῶν γηνήξικας ὁλονῶν τῶν παθῶν καὶ ἐκεῖνῶν ὅπου εἶν
 σιαντία τῆς ταπεινοφροσύνης. δὲν τί ὅλα ὅπου ζυροφύσιν εἰς ἐκεῖνῶν,
 εἶναι σιαντία μας. Πλὴν εἰς τὸν οὐρανὸν ἰχύσαμῶν, καὶ ἐκινήσα-
 μῶν τοῦ πονηρῶς ἀγγέλους, καὶ σὺ τοῦ θέλεις φύγη ἀπὸ προσώ-
 που μας, ἡμεῖς ἡμεῶν ζυειθισμῶν νὰ ἀκλουθεῖμεν ἐμφανῶν ὅπου
 ὑπομύσοι τὰς ἀπιμίας, τῶν ὑπὸ κῶν, ἐκεῖνῶν ὅπου δὲν ὀργίζουται,
 καὶ τῶν ἀμνησιχικῶν, καὶ ἐμφανῶν ὑποῦ δουλοῦσι καὶ ὑπηρετῶσι με-
 τὰ χαρᾶς καὶ τῆς θεῆ, καὶ τῆς πλησίον τῶς. Τὰ παιδία ὅπου γινουῦται
 ἀπὸ ἡμᾶς, εἶναι τὰ πτώματα καὶ σφάλματα τῶν πνευματικῶν ἀνδρῶν.
 ἡ ὀργή. ἡ καταλαλιά. ἡ πικρία. ὁ θυμὸς. ἡ κραυγή. ἡ βλασφημία. ἡ
 ὑπὸ κῶν, ἡ μίσος, ὁ φθόνος, ἡ ἀνυλογία. Νὰ θέλῃ ἡμᾶς νὰ ἔχει αὐ-
 τῶν ἀρετῶν, καὶ πλεῖα ὀυλογορῶν κατὰ τὴν θέλημά του καὶ τὴν βου-
 λήν του νὰ κυβερνᾷται, πρᾶ κατὰ τὴν βουλήν ἀλλοθου, καὶ ἡ ἀπέ-
 θεια, νὰ μὴν θέλη νὰ καταπέθεται ἀλλοθου. εἶναι μοναχὸν πρᾶγμα
 εἶναι

ἔτι δ' ὅποιον δὲν δ' ὑπομείδαν νὰ νικήσωμεν, τοῦτο δ' ἐξ ἑαυτοῦ τὸσοῦ
 δ' ἀρμωῶ ὅπου μᾶς δίδει σὺ φανερόναμεν. Ἀνίσως καὶ δ' ἐμὴν
 παντοπιῶν κατὰ μεμφοῦν τὸν ἑαυτὸν σου μὲ ὄλιω σου τῷ καρ-
 διαν ἡ καθαρία ἔμπεδοι τῆ θεῶ, τότε μᾶς θέλεις λογαριάζει ὡς
 ἀράχνω. Ἀλλὰ τί καθὼς βλέπεις εἰς ἄλορον τῆς ὑπερηφανίας εἰς εἰ
 ὅποιον ἐγὼ καθέζομαι, εἶναι ἡ κκοδοξία, μὰ ἡ οἷα ταπεινώσις, καὶ
 ἡ αὐτομεμφία, ἡ ἡρωὶ ἡ κατηγορία ἡ ὅποια μέμφεται καὶ κατηγορά
 τῷ ἑαυτῆς, θέλω κατὰ γέλασει καὶ εἰς ἄλορον, καὶ τὸν ἀναβάτην
 του Ἀλλὰ τῷ κατὰ τῆς ὑπερηφανίας καὶ τῆς κκοδοξίας νίκω, ζαζου
 δ' ὄντας μὲ καλὸν μέλος τῷ ὀπινίκιον ὡς ἄν, ὅπου λέγει. ἄς ἄσῳμεν
 εἰς τὸν κῆ, καὶ ἄς τὸν ὑμνήσωμεν, δ' ἐξ ἡ σὺ ὄξως ἐδ' ὄξάδη, ἔσῳ-
 δι ἔρῳν εἰς τῷ θάλασαν καὶ εἰς τῷ ἄβυσσον τῆς ταπεινώσεως εἰ
 ἄλορον καὶ τὸν ἀναβάτην ζυ. Ἐκεῖνος ὅπου ἀνέβη εἰς τῆστον τὸν βαθ-
 μόν, αὐτὸν ἡδ' ὑψήθη νὰ ἀνέβη, σὺ νίκησ.

Εξοδ. 16

ΒΑΘΜΟΣ ΕΓΚΟΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Περὶ τῶν ἀνεκφράσων λογισμῶν τῆς βλασφημίας.

Γροικήσωμεν εἰς τὰ περασμένα, πῶς ἦτονε ὑὸς τῆς χαλεπῆς ρι-
 ζας καὶ μηξὺς, τῆς μιᾶς λέγω ὑπερηφανίας, ὁ ἄρρητος εἰς
 ρὸς τῆς βλασφημίας ἀπορῶς. καὶ ἐξ ἑαυτοῦ τῆστο ἀναγκαῖον εἶναι νὰ τοῖ φέ-
 ρωμεν εἰς δ' μέσον, καὶ νὰ ὀμιλήσωμεν Ἀλλὰ λόγου του. Ἀλλὰ τί ἐτῆστο
 εἰς πᾶθος δὲν εἶναι μικρὸν, μὰ εἶναι ὀπλέα χαλεπώτερος καὶ πολέμιος
 ἐξ ἑαυτοῦ ἀπὸ ὄλου ἑαυτοῦ νοητοῦ τῆ ἀνθρώπου. καὶ εἰς πλέα χειρότερος, καὶ
 δυσκολώτερος, διότι δὲν δ' ὑέται εὐκλα νὰ ὀμιληθῆ καὶ νὰ ἰδωμε-
 λογηθῆ ἢ νὰ φανερωθῆ μὲ σὺ ἑαυτῶν τῆ σὺ μαλικυῖα ζου. δ' ἐξ ἑαυτοῦ
 καὶ πολλὰς φορὰς ἐξήγησεν εἰς πολλοὺς ἀπέγνωσιν καὶ ἀνεπιστίαν,
 ἀναλόωντας καὶ χαλῶντας ἐτῆτος ὁ ἀνόσιος δαίμων τῆς βλασφη-
 μίας ὄλιω τῷ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας, καθὼς ὁ σὺ ὀλλκας κατὰ
 ζῶν ὄλον εἰς εἰς ὅποῖον δ' ὀρίσεται κρομῆρος. Ἐτῆτος λοι-
 πὸν ἐτῆτος ὁ παμμίαιος ἔχει ζωήθησαν πολλὰς φορὰς εἰς αὐτῷ τῷ
 ἔθῳ (ὡς ἔστιν ὅπου δ' ὀρίσεται εἰς τῷ ἐκκλησιαστικῷ ἀκλουθίαν ὁ
 χροσιανός, καὶ μάλιστα ὁ μοναχός, καὶ εἰς αὐτῷ τῷ φρικτῷ καὶ ζο-
 κῆ μερὰ τῶν θεῶν μυσηρίων ὡραν, νὰ βλασφημῆ τὸν κῆ, καὶ τὰ τελοῦ-
 μενα εἰς μυσήρια. Ἀλλὰ δ' ὅποιον πρᾶγμα μάλιστα μαθαίνομεν φα

Ησα. ιδ.

νερά, πῶς δὲν ἐστὶν ἡ ψυχὴ μαρτυρεῖται ὅτι οὐκ ἐστὶν ἀθάνατος, καὶ λέγει
 ἐκεῖνα τὰ ἀσεβῆ καὶ ἀθεὰ καὶ ἄρηστα λόγια, μὴ ὁ ἀμὼν ὁ μισοθεὸς
 καὶ μισοκαλός. ὁ ὁποῖός Δὲ τὸ ἐπέσειν δαπὶ τοὺς οὐρανοὺς, διότις ἐπὶ
 ἐκεῖ ἐφαινετον καὶ ἐβλασφημία τὸν κν̄. Διὰ τὴ ἀν̄ ἐκεῖνοι οἱ λόγοι οἱ
 ἀσεμνοὶ καὶ ἀσεβεῖς, καὶ ἀπειθεῖς τῆς βλασφημίας ἡ ἴσιν ἐδικαί-
 ουσιν, ἢ νὰ ἐσυλλαμβάνουται ἀπὸ ἐμῶμα, πῶς δαπὶ δεχόμενος εἰ δὲ
 ρον τῆς ἀχαρίτου ἀχαριστίας, προσκυνῶ; πῶς δὲ οὐκ ὁμᾶδι νὰ
 ὑβρίζω, καὶ νὰ βυλογῶ, ἐπεὶ τὸς ὁ ἀπατεῶν καὶ πλανῶς καὶ ψυχροθῆ-
 ρος δὲ ἀμὼν τῆς βλασφημίας πολλὰς φορὰς ἐφῆρε ἱναὺς εἰς ἐκείσιν
 φρενῶν, καὶ ἐκατέτοις νὰ βυρῶν ἐξω ἀπὸ τὸν νοῦν τῶν, Δὲ ἡ ἐκείσιν
 πολλὰ βυθισμοὶ εἰς τοῦτοις βυθολογισμοῖς. Δὲ τί οὐδὲ ἱναὺς ἄλλος
 λογισμὸς εἶναι ἐτξη δὲ ὑποκλῶν νὰ τὸν ἐξαχρησθῆ πινᾶς, ὡς ἐπεὶ τῶς.
 Δὲ τὸ πολλὰς φορὰς ἐγέρασεν εἰς πολλὰς. Δὲ τί οὐδὲνα πρᾶγμα
 διδῶν τὸ τῶν δὲ ἡμῶν, καὶ τῶν λογισμῶν ἐκείνων, ἀθεῖν νὰ
 ἔχει πινᾶς κρυμμένους καὶ ἀξιοχρησθῆ τῶν τέτοις λογισμοῖς
 μίσα του, καὶ νὰ βυθὸς ἔξει εἰς τῶν καρδίας του. Μὴν λογαρίσθη ἱ-
 ναὺς τὸν ἑαυτὸν βυθὸν ἀπὸν τῶν λόγων τῆς βλασφημίας, μὴ δὲ φοβᾶται
 νὰ κριθῆ ἀπὸ τὸν βυθὸν αὐτοῦ, Δὲ τί ὁ κς̄ εἶναι καρδιολογίας, καὶ κα-
 τέχει καλὰ πῶς τὰ τοιαῦτα λόγια καὶ νοήματα τῆς βλασφημίας δὲν
 εἶναι ἐδικαίμας, μὴ τῶν ἐχθρῶν μαρτυρίας. μὴ ἐκεῖνοι ὅπου δὲ οὐκ ἔχουσιν ἀπᾶν
 εἰς ἀφορμῶν τῶν λόγων καὶ λογισμῶν τῆς βλασφημίας, Δὲ τῶν ὑπε-
 ρρηφάνειά τῶς θέλει ὁ κς̄ καὶ δὲ. Καθὼς ἡ μέθη εἶναι ἀπᾶν νὰ προ-
 σκόπη εἰς νὰ σποντάσθῃ ἱναὺς, ἐτξη καὶ ἡ ὑπερηφάνια, ὅποτεν ὑπερη-
 φανᾶ εἶται πινᾶς, ἐπὶ ἀπᾶν τῶν ἀπειθεῶν καὶ πονηρῶν λογισμῶν. καὶ ὅσον
 εἰς εἰς σποντάσθῃ εἶν ἀνάπτος ἐκεῖνος ὁποῦ ἐπὶ ὄντα ψεῖ, Δὲ τί δὲν σπον-
 τᾶσθῃ δὲ ἀπᾶν καλῶς. ὁ μὴν Δὲ τῶν μέθῃ, κατὰ πᾶσιν ἀνάγκῃν θέ-
 λει ἡμερῆσθῃ, ἢ ὁποῖα μέθη ἢ τὸν ἀπᾶν τῶν σποντάσθῃ τῶν. Ὅποτεν
 εἰς τῶν μέθῃ εἰς τῶν πρᾶσθῃ καὶ τῶν νοεραν, ἢ τῶν Δὲ σῶματος γι-
 νοχρῶν, τότε οἱ ἀνάπτοι ἐκεῖνοι καὶ μίσοι καὶ ἄρηστοι λογισμοὶ συ-
 κώνεται κατὰ πάντως, μὴ ἀπὸ ὅτι πρᾶσθῃ τῶν πρᾶσθῃ καὶ
 πρᾶσθῃ μίσοι καὶ ἀναχρῶσι. Δὲ τί ἐτοῦτοι οἱ δὲ ἀμὼν δὲν ἔχου-
 σιν ζωήθειαν νὰ μάχουται πρᾶσθῃ μετ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μάχουται
 κατὰ τῶν λόγου τῶν. Καὶ ὁ μὴν βλασφημοῦσιν ἐκεῖνοι οἱ ἀθεοὶ δὲ ἀ-
 μωνες τὸν βυθὸν, καὶ ὅλα τὰ θεῖα πρᾶγματα, μὴ ὁμιλοῦσι καὶ μέσα μας
 νοεραὺς ἱναὺς λόγου ἀχρησθῆ εἰς ἀπειθεῖς, Δὲ τὰ καμῶν εἶν ἀπὸ
 τῶν τὰ δὲ εἰς ἡμᾶς, ἢ νὰ ἀφῆσθῃ τῶν πρᾶσθῃ καὶ νὰ πρᾶσθῃ,
 μὴ εἰς

μὴ εἰς δόξης ἴδωσιν. Διὰ τῆτο πολλὰς φορὰς μετῆτον τὸν ξόπον ἐτῆ-
 ζος ὁ πονηρὸς δάμων ἀέκωψε πολλοὺς ἀπὸ τῆς πρὸς δουλίας, καὶ
 πολλοὺς ἐχώρισεν ἀπὸ τῆς ἀρχαίου κοινωνίαν τῆς βίβλων μυστηρίων. Ἰ-
 νων ἐκπατήξε καὶ ἐδ' ἀπάνησε τὰ κωρμιά τως ἀπὸ τῆς πολλῆς λυ-
 πῆς ὅπου εἶχασιν. ἄλλοις πάλιν ὁ πονηρὸς ἐτῆτος καὶ ἀπάνθρωπος
 τύραννος τῶ ἐταλαμωρῆσε μετῆς τῆς, ὅ δὲν τῶς ἐδ' ἔδωκε καμιά ἀλλε-
 σιν, ὅχι μοναχὰς καμνώντας τῆς εἰς κωσμηκῶς, μὰ ὅ εἰς καλογέουσι,
 βαίωντῆς τως εἰς τὸν νομῶτος πῶς δὲν ἐχρῶι πλέον ἀπ' ἐκεῖ ἐκείνου
 καμιά ἀσπηρίαν, μάλισα δ' εἰχωντῆς τως πῶς εἶνου ἐλεεινότεροι
 ἀπὸ ὅλης τῆς ἀπίσους, ἐ τῶς ἑλλῆνας. Ἐκεῖνος ὅπου ἐνοχλεῖται ἀπὸ
 τῆτος πονηρὸν πωνδύμα τῆς βλασφημίας, ὅ θέλει νὰ ἐλθῆθερωθῆ
 ἀπὸ τῆς, ἀς γνωρίτει καλὰ καὶ ὀπιμελῶς, πῶς ἡ ψυχῆ σου δὲν εἶν
 ἀπία τῆς βίουτων λογισμῶν, μὰ ὁ ἀκάθαρτος δάμων, ὁποῖος εἶπε κα-
 μιάς φορὰ τῆς κύμας, τῆτος ὅλα ὅθι θέλω δ' ὄσφ, εἰ πῆσις, καὶ πρὸς
 σκυώσης με. δὲ τῆς καὶ ἡμεῖς ἴθου θειῶντας καταφρονῶντας τῶν,
 μὴ ἔχω μὴ εἰς κανεία μέξον ἐκεῖνα ὅπου λέγουνται ἀπ' αὐτὸν. μὸ
 ἀς τῆ λέγω μὴ. Ὑπαγε ὀπισθε μου σατανά, δὲ ἡ ἐγὼ θέλω πρὸς κω-
 νὰ μόνον τὸν κῆ ἐ θῆμου, καὶ αὐτοῦ μόνου θέλω δουλεύει. μὰ ὁ λό-
 γος σου ἐσένα καὶ ὁ πόνος σου θέλει ὀπιστρέψει εἰς τῆς κεφαλῆ σου. καὶ
 ἡ βλασφημία σου θέλει κατέθει εἰς τῆς κρυφίωσου, καὶ εἰς τὸν κωὸ ἀπῶ
 νὰ εἰς τὸν μέλλοντα. Ἐκεῖνος ὅπου βαίνει εἰς τὸν νομῶτος, καὶ θέλει
 νὰ πολεμῆ ἄλλοξόπως ἐξω ἀπὸ τὸν ξόπον ὅπου εἶπα μὴ μετὸν
 πονηρὸν δάμωνα τῆς βλασφημίας, εἶν ὁμοῖος ἐκείνου ὅπου δοκιμά-
 ζει νὰ κρατήξῃ μετὰ χαίρια σου τῆς ἀσραπῆς. δὲ ἡ πῶς θέλει
 μπόρῆσει ἰνάς νὰ πῆσι ἢ νὰ σπαιλωθῆ, ἢ νὰ πολεμήσῃ μετὸν ἐκεῖνον
 τὸν δάμωνα, ὁποῖος ἐτῆς ὀγλύρορα κατῶς ἐρχεται εἰς τῆς καρδίαν
 τῆς ἀθρώπου ἴθου, ἐτῆς μισθῆει κίβλας ἀπὸ ἀνεμος; καὶ ἐχῆ τὸν
 λόγον σου ὀγλυρούτερον πῆρὰ μίαν ἐσπῶ καροῦ, ἐ πῆρῶ γίνεται
 ἀφαντος; διὰ ἡ ὁλοιοὶ ἄλλοι ἀπὸ τῆς ἐχθροὶ σέκωται καὶ μάχου-
 ται, ἐ ἀρῆουσι καμπίου διάσημα καροῦ μετὸν ἐκεῖνον ὅπου σπλεν-
 εῖσι, ἐ δίδουσι καροῦ ἐκείνου ὅπου ἀγωνίζεται σπαιπῶντος, μὰ ἐτῆς κα-
 θῶς φαίνε), ἐτῆς μισθῆει κίβλας, ἐ πῆρῶτα ἀφ' οὗ ὁ μιλῆσι εἰς τῆς
 καρδίαν, ἀναχωρεῖ. Πολλὰς φορὰς ἐτῆτος ὁ πονηρὸς δάμων ἔχει
 ἰωθήθειαι νὰ ἐμφιλοχωρῆ ἐ νὰ καλοῖται εἰς τῆς διώσιαν τῆς ἀπλους-
 ρων καὶ καθαρῶτερων ἀπῶν, οἱ ὅποιοι μάλισα ἀπὸ τῶς ἄλλοις ταράσων
 τα, ἐ θορυβουῶται διὰ τῆτος, εἰς τῶς ὅποιοις λέγω μὴ πῶς γίνεται

Ματθ. 23.

ἔτι τοσ ὁ πείρασμός τῆς βλασφημίας ὅχι ἀπὸ ὑπερφανίας καθολικῆς,
 μὰ πλεῖα ὀγλυτορότερα ἀπὸ φθόνον τῆς δαίμωνων. Ἀς παύσαμην νὰ
 κρίνωμεν ἔ νὰ κατακρίνωμεν τὸν πλῆσιον μας, καὶ τότε δὲν θέλωμεν
 φοβηθῆ τοὺς λογισμὸς τῆς βλασφημίας. Ἐπέτερον ἤρωσι ἡ κρίσις ἢ
 ἡ κατὰ κρίσις τῶ πλῆσιον, εἶν ἀγία καὶ ἀφορμὴ τῆς λογισμῶν τῆς βλα-
 σφημίας. Καθὼς ἐκεῖνος ὁ ποῦ ὑρίσκειται σφαλισμὸς εἰς εἷα σπῆ
 ἡ, ἀκούει τοῦ λόγου ἐκεινῶν ὁ ποῦ περνοῦσιν εἰς τὴν γῆραταν, δὲν ζω-
 μιλῶντας μετ' ἐκεῖνοσ, τέτοιασ λογίσ καὶ ἡ ψυχὴ ὑρίσκειτομῆ εἰς τῶ
 λόγου τῆς, καὶ ἀκούσα ταῖς βλασφημίας τῶ δαίμονιοσ ταῖς ὁποίασ
 λέγει περνώντας ἀπ' αὐτῆν, παράσεται, λογάζωντας πῶσ νὰ εἶναι
 λόγου ἐδικοῖτῆς. Ὁ ποιοσ τὸν ἴηου δένωσει ἔτῶν ἔ τὰ λογισμοσ, γνω-
 ρίζωντας πῶσ ἡ βλασφημία εἶν ἔργον ἐδικόντου, ἐλοῦ θερῶθηκεν ἀπὸ
 ἔ πάθοσ, μὰ ἐκεῖνοσ ὁ ποῦ θέλει νὰ θρῖζεται καὶ νὰ πολεμῆ ἀλλοεξό-
 πως μετ' ἐκεῖνον, τέλος παῖτων θέλει νικηθῆ ἀπὸ λόγου του. Διὰ τί
 ἐκεῖνοσ ὁ ποῦ θέλει νὰ νικήσῃ τὰ πονηρὰ πνῆματα μετὰ λογαριασμοσ,
 εἶν ὁμοιοσ ἐκεινοῦ ὁ ποῦ πᾶχει νὰ σφαλίσῃ τοῦ ἀνέμοιοσ. Κάποιοσ σπῆ
 δαῖνοσ ἢ καλὸσ μοναχοσ ἔσωντας νὰ σνοχλεῖται ἀπὸ τῶτον τὸν δαίμο-
 να εἶκοσι χρόνοσ, ἐκατὰπῆξε καὶ ἐπαλαμπῶρησε ταῖς σαρκίασ του μετὰ
 ταῖς νησειάσ καὶ μετὰ ταῖς ἀρεπῆνίασ, καὶ ἐπὶ δὲ δὲν ἐρηοικησε νὰ πάρῃ
 καμίαν ἀφέλῃαν ἀπὸ τῶτα, θέρῶντας εἰς εἷα χαρῖ ἔ πάθοσ τοῦ, ἐδιὰ
 βηκεν εἰς εἷα κατῶπιον ἀγιον ἀνθρωπον, ἔ πέφτωντας ἐπὶ πῆσωπον
 ἐμπροστίτου, τῶ ἔδωκε δὲν μπορῶντας νὰ ἀνανδύσῃ πρὸσ αὐτόν,
 ἀπὸ τῆ μεγαλῆτου ἐξῆστω. ἀφ' οὔ ἐκεῖνοσ ὁ ἄγινοσ γέρων ἀέγνωσε
 ἔ χαρῖ, ἐγάλασε, καὶ συκένωντας τὸν ἀδελφόν, τῶ λέγει. πατρίμου
 βάλε τῆ χεῖρά σου εἰς τὸν λαμμέν μου, ἢ κῆμωντας ἔ τῶτο ὁ ἀδελ-
 φὸσ, τῶ λέγει ὁ μέγασ ἐκεῖνοσ ἄγινοσ, ὁ σῶ ζωμίαν τοῦ ἐκαμῆν ἀδελφέ-
 μου τοῦ, εἶκοσι χρόνοσ, καὶ θέλει τοῦ κῆμει ἐτούτῃ ἡ ἁμαρτία, ἀσ ἐπὶ
 εἰς τὸν ξάχιλοῦμου ἐμῆρα, μένον ἐσὺ μὲν τῆ ἔχῃσ πλεῖα ἐτού-
 τῆν, εἰς καινῆ μέξον. καὶ ἐβεβαίωκεν ὁ ἀδελφὸσ μετὰ
 ἀληθείασ, πῶσ δὲν ἦτονε καλὰ δὲγαλμῶροσ ἀπὸ ἔ
 κελλιον τῶ γέροντοσ, καὶ ἔ πάθοσ ἦτονε ἀφα-
 νοσμόνοσ. ἐκεῖνοσ ὁ ποῦ ἔ ἐδὲ οκίμασεν
 ἐτῶτο, μου ἔ ἐδιηγῆθηκεν
 ἐμῆρα, δὲχαρισῶν-
 τασ τὸν ἴν.

Περὶ πρᾶοῦτος, καὶ ἀπλότου, καὶ ἀκακίας, ὃχι φυσικῶν, μὲν ὅπου διὰ βούλησιν τῆς θείας χάριτος, καὶ διὰ ἐδικτύμας σπουδῆν καὶ θεωρητικὰς διποκτοῦ μὲν, καὶ ὡς τῷ πάθους τῆς ποιησίας.

Κ Αὐτὸς τὸ πρῶτον φῶς ζέχει καὶ φαίνεται πρῶτα διὰ τὸ φῶς τῆς ἡλιακῆς, τοιαύτης ὁ δρόμος τῆς πρᾶοῦτος ζέχει πρῶτα διὰ τὸ κατὰ ταπεινοφροσύνην. ὡς ἐπὶ τοῦ ὅπου ἕλθον ἐπὶ ἀληθινόν, αἱ ἀκούσωνται αὐτῶν τῶν ἀληθινῶν φωτῶν τῶν ἰσχυρῶν, ὅπου θέτουνται κατὰ βαθμῶν αὐτῶν ταῖς δύο ἀρεταῖς, ἔλεγε μάθετε διὰ ἐμὴν ὅτι εἶμαι πρᾶος, καὶ ταπεινός εἰς τὴν καρδίαν. Πρέπον ἐστὶ λοιπὸν νὰ φωτισθῇ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ φῶς τῆς πρᾶοῦτος πρὶν πρὸς τὴν ἀλάμψην ὃ ἡλίου, ὅχι νὰ μπόρῃ νὰ ἰδῇ καθαρώτερα τὸν ἡλίον. ἔτι ἐστὶν πρέπον ἢ ἡ ψυχὴ νὰ ἔχη πρῶτα εἰς τὴν λόγῳ τῆς τῆς πρᾶοῦτος, καὶ ἔπειτα νὰ διποκτῆσθαι τὴν ἀγίαν ταπεινώσιν. ὅτι δὲν ἐστὶν δυνατὸν νὰ μπόρῃσιν πρᾶος νὰ ἰδῇ τὸν ἡλίον τῆς ταπεινώσεως, ἀλλὰ δὲν φωτισθῇ πρῶτα ἢ γνωρισθῇ τὸ φῶς τῆς πρᾶοῦτος, καὶ ὡς μᾶς διδάσκει ἡ ἀληθινὴ τάξις καὶ κατὰσσις τῆς προφητικῶν δύο πρᾶοῦτος. Ἡ πρᾶοῦτος ἐστὶ μία κατὰσσις ἢ βεβαιότης τῆς νοῦς ἀμεταθέτου, ἢ ὁμοίᾳ ὑρίσκειται μᾶς

κ ἰσχυρῶς τῆς πρᾶοῦτος.

κ ἰσχυρῶς καὶ μὲν ἕνα ἴδιον ζόπον ἔτι εἰς ταῖς ἡμέρας, ὡς καὶ εἰς ταῖς ἀπὸ μίας. ἡ πρᾶοῦτος ἐστὶν, νὰ ὑποφέρει ἕνα δίκως καμίαν ἀνακρίτων τῶν θυμῶν καὶ χαρὶς καμίαν ἀφθονίαν ταῖς ταραχαῖς ὅπου τῆς γίνονται διὰ τὸν πλησίον του, ἢ νὰ προσδύχεται καθαρῶς εἰς τὸν δὲν ἔχει τὸ κείνον. Ἡ πρᾶοῦτος εἶναι ὡς ἕνα χαράκι, ὅπου κείτεται διὰ πανθῆιον τῆς θαλάσσης τῶν θυμῶν, ὃ ὅποιον χαλὰ καὶ διασκορπᾷ ὅλα τὰ κύματα ὡς τῶν κτυποῦσι, καὶ ἐκεῖνο ποτὲ δὲν τζακίζεται, οὐδὲ ὑπομένει καὶ ἕνα κλόνον. Ἡ πρᾶοῦτος, εἶναι ἕνα σῆμα, ἢ ἕνα θεμέλιον βίβαιον καὶ ἀσάλαστον τῆς ὑπομονῆς, μία πόστα, ἢ νὰ εἶπω πλεονάζοντα ὄγλυρύτερα, μιντέρα τῆς ἀγάπης, ὑπέθεσις καὶ ἀφορμὴ τῆς διακρίσεως, καὶ ὡς λέγει ὁ προφήτης, ὃ καὶ θεία διὰ ἀξίαν τῶν πρᾶοῦτος τῆς ἐξάτης του. ἡ πρᾶοῦτος ἐστὶν ἡ προξενήσα καὶ ἡ χορηγὸς τῆς ἀφέσεως καὶ συγχωρήσεως τῆς

κ ἰσχυρῶς τῆς πρᾶοῦτος.

ἀμαρτιῶν. τὸ θάρρος ἔστι ἡ παρρησία τῆς προσδοχῆς, πῶς ἐπακρίβεται
 ἐκείνος ὁποῦ τὴν ἔχει, ἀπὸ τὸν θυ. τόπος τῆς ἀγίου πνεύματος, καὶ τὸς
 εἰπὲν ὁ θεὸς διὰ τὴν πεφοίτου. πρὸς πάντα νὰ σοχαδῶ, καὶ εἰς ποῖον νὰ
 ἀναπαυθῆ δ' πνεύμα μιν, πρὸς εἰς τὸν παῖον, καὶ ἡσύχον. Ἡ πραΰτης
 εἶναι ἡ ἐργασία ἡ βοηθήσεια τῆς ὑπακῆς. ὁδηγὸς καὶ φύλαξ τῆς ἀδελ-
 φότητος. χαλιναὶ τῶν μαينوμένων, καὶ ψιμὸν ἔκράτημα ἐκείνων ὁποῦ
 θυμώνομενται. Δόξια τῆς χαρᾶς. μιμήσεια τῆς χυ. ἰδιώμα τῶν ἀγγέ-
 λων. δεσμός τῶν δαμόνων, καὶ σκουτάρι ἐναντίον τῆς πικρότητος τῆς ὀρ-
 γῆς. Εἰς ταῖς καρδίαις τῶν πραέων θέλει ἀναπαύεσθαι ὁ κύριος. μὰ ἡ
 ψυχὴ ὁποῦ παραχίζεται ἔκταραχίζε, εἶναι καὶ ἔδρα τῶν δαμόνων. Οἱ
 πραεὶς θέλουσι κληρονομήσει, μᾶλλον δὲ, θέλουσι ἀφικτεῖσθαι τὴν γλῶ-
 τῆς ἐπαγγελίας. μὰ οἱ ἀνθρώποι ὁποῦ ξαφορμίζοι με τὸν θυμὸν
 τῶς ἔργῳ καὶ θυμῶδες, θέλουσι κρουσεῖν τὴν καὶ διαχθῆ ἀπὸ τὴν
 γλῶτῶς. Ἡ πραεὶα ψυχὴ εἶναι ἀνάπαντος καὶ θρόνος τῆς ἀπλότητος.
 ἀμῆ ὀνοῦς ὁ θυμῶδες ἔργῳ, εἶναι δημιουργὸς τῆς πονηρίας. Ἡ ψυχὴ
 ἡ ἡμερὴ θέλει χωρήσει καὶ δεχθῆ εἰς τὴν ἐαυτῶτης, ἔκταραχίζε μεταδῶ-
 σι ἔκταραχίζε εἰς ἄλλους, τοῦς λόγῳ τῆς σοφίας, καὶ τὸς λέγει ὁ προσφῆτα.

Προ. ξς.

Ψαλ. ις.

Ψαλ. ιδ.

Ὁ κς θέλει ὁδηγήσει τοῦ πραεὶς εἰς κρίσει, μᾶλλον δὲ, εἰς διάκρισει, διὰ
 νὰ ἰσχυρίσει νὰ κρίνει ἢ νὰ διοικῆσαι τὰ καμώματα τῶν ἄλλων.
 Ἡ ψυχὴ ἡ ἡσα ἔκταραχίζε, εἶναι σύμβιος τῆς ταπνύσεως, μὰ ἡ πονηρὰ, ἢ
 εἶναι δουλεύσει τῆς ὑπερηφανίας. Αἱ ψυχᾶς τῶν πραέων θέλουσι ἐμ-
 πληθῆναι γνῶσιν. μὰ ὁ θυμῶδες νοῦς, εἶναι συγκάτοκος τῆς σκοπῶς, ἔκταραχίζε
 τῆς ἀγνωσίας. Ὁ θυμῶδες ἔκταραχίζε ὁ εἰσωνεὶς ἐλθῶ ἀπὸ τῆς ἀλλήλων
 τῶν, ἔκταραχίζε νὰ ὄρη ἰναὶς εἰς τοῦς λόγῳ τῶν κανεῖα λόγῳ ἴσῳ,
 καὶ ἀπὸ γῆρον. ἀνὴρ ἀνοξῆς ἔκταραχίζε τὴν καρδίαν τῆς θυμῶδισι καὶ
 δὲν θέλει ὄρη ἄλλο πρὸς μανίαν. καὶ ἔκταραχίζοντας τὴν ψυ-
 χὴν τῆς δ' αὐτοῦ, θέλει ἰδεῖ πονηρίαν, μὲ σκοπὸν διὰ νὰ βλά-
 ψῃ. Ἡ ἀπλότης εἶναι μία ἔκταραχίζε χωρὶς διπλότητα ἔκταραχίζε πονηρίαν κα-
 μῆσαν, ἡ ὁποῖα δὲν κινᾶται εἰς κανεῖα κανὸν λογισμὸν, καὶ σκοπὸν. ἡ
 πονηρία εἶναι, μία ὀκτισημὴ, μᾶλλον δὲ μία ἀρχιμολύνη δαμμονικὴ, ἢ
 ἐσερεμύνη ἀληθείας, καὶ ὁποῦ λογιάζει νὰ λανθάνει τοῦ πολλοῦ. Ἡ
 ὑπόκρισις εἶναι μία ἐναντία κατὰσσις καὶ διὰθεσις τῆς ψυχῆς καὶ τῆς
 κωρμῆς ἐναντία, ἡ ὁποῖα δ' εἶχεν ἀπ' ἔξω εἰς τὸ κωρμὶ ἐκείνον ὁποῦ
 δὲν εἶναι ἀπὸ μεσωθῆ τῆς ψυχῆς, πλασματῆ ἔκταραχίζε ἀναπαυμένη μὲ πᾶ-
 σαν λογὶς ὀκτισημὴ καὶ διπλότης, ἔκταραχίζε δολιότης. Ἡ ἀκακία εἶναι καὶ
 μία ἰλαρὰ ἔκταραχίζε πασίχαρη κατὰσσις τῆς ψυχῆς, ἐλθῶ ἔκταραχίζε ἀλλοξία
 ἀπὸ

ἀπὸ πάντων ἐπίνοιαν πλασματὴν ἑ δολιότητος, ἔ κακίας. Ἡ δούτις
 ἑ ἰσότης εἶναι μία εἴνοια καθαρὰ χωρὶς καμίαν πόλερμίαν, εἶνα ἡθερ
 ἀνόθευτον. ἑνας λόγος καθαρὸς, ἀπλᾶτος, δίχως καμίαν εολισίαν
 πόλερρον, καὶ ὅπου δὲν τεχνύδεται νὰ ἀρέση κακενός. Ὁ δπότητος, εἶ
 μία φύσις τῆς ψυχῆς καθαρὰ, ἡ ὅποια καμίει τὰς ὀμιλίαις τῆς πῶς
 ὄλης, καθὼς ἐκπᾶθη ἀπὸ τῷ ἀρχιῷ. Ἡ πονηρία εἶναι μία αἰαεσο
 φη ἑ ἀλλεξία τῆς δούτις καὶ ἰσότητος, μία εἴνοια πεπλανημένη
 καὶ πλανῶτα. μία ψύσεικη οἰκονομία, ὄρκοι συθερασοί, καὶ λόγος
 συμπεπλεγμένοι, με καμίαν. Βυθὸς τῆς καρδίας, ὅπου ἔχει μέσα τοῦ
 κρυπτεῖ τῷ κακίαν, λογιζῶντας κακῶ ἑ ἀδικίω λογιμοῦς. ἑ βυθ
 σος δολιότητος καὶ ἀπάτης. εἶνα ψύδος μετεμωρρωμένη εἰς ἀλή
 θηαν, φερμένη εἰς ζωήθειαν, καὶ ἔξιν. Τέλος πάντων μία φροκῆ ὕπε
 ρηφάνεια, ἔχθρα. εἶνα πάντα τῆς ταπεινώσεως, ὑπόκρισις τῆς μετανόιας.
 μακροσμός ἀπὸ εἰ σωτηριῶδες πένθος, ἔχθρα τῆς θεολογῆσεως, μία
 χωρὶς ἡ ἐργασία τῆς γνώμης, ἔ τῶ αὐτεξοίου, καὶ κανόνας τῆ ἰδίου
 θελήματος. δόξια εἶ προξενήφα τῆ πῶματων ἑ τῆ πῶματων
 τῆς ἀμαρτίας, εἶνα ἰότης τῆς ἐγέρσεως ἀπὸ αὐτῶ, με τῷ ἀληθινῷ
 μετανόιαν τῆ ἀμαρτιῶν. εἶνας γέλωτας εἰς τὰς ὕβρεις, ὑποκρινομένη
 νὰ γελαῖ, ὅποταν ὑβρίζεται, καλὰ ἑ να λογιᾶζη πῶς νὰ ἐνδικιωθῆ.
 μία κατήφεια ἑ συθερωπότης ἀπὸ δότι. μία δολέβεια πλάση ἑ
 ψύσεικη, μία ζωὴ δαίμωνική. Ὁ πονηρὸς εἶναι ζωῆσοφο, τῆ δαίμονος,
 ἔ ζωάνυμος μετ' αὐτὸν, ἐπειδὴ ἑ αὐτὸς ὁ δαίμων ὀνομάζεται πονη
 ρὸς. Διὰ τί εἶ ὁ κῆ μᾶς ἐδιδάξει νὰ τὸν ὀνομάζωμεν ἔτζη, λέγωντες,
 ρῦσαι μας ἑ ἐλευθερώσεμας ἀπὸ τὸν πονηρὸν. Ἀς φῖγαμεν ἀπὸ τὸν
 κῆ ἐκρεμινὸν τῆς ὑποκρίσεως, ἔ ἀπὸ τὸν λάκκον τῆς ὑπουλότητος ἔ δολι
 οτήτος, ἀκρούοντες ἐκφονῶ ὅπου λέγει. ἐκεῖνοι ὅπου πονηροῦνται, θέ
 λου ἑλολοθροῦθῆ, ἑ ὄθεν φύλλα τῆ χλωροῦ χόρτου, θέ λου πῆσει
 ὀγλύρορα, ἑ θέλου ξεριζωθῆ, ἑ ἔ ἡ οἰβιοῦτοι εἶναι εοσκαρὰ τῆ δαί
 μοιος. Καθὼς ὁ θεὸς ὀνομάζεται ἀγάπη, ἔτζη ἔ δούτις, ἑ ἔ τῆτο
 χ. ἔ ὁ σοφὸς λέγει εἰς εἰ ἄσμα τῆ ἀσμάτων, εἰ μιλῶντας πρὸς μίαν καθα
 ρὴν καρδίαν, ἡ δούτις σὲ ἡπάτησε. ἔ πάλιν ὁ δαβιδὴ ὁ τοῦβυ πατήρ,
 εἶπεν. ὁ κῆ εἶναι καλὸς ἔ δούτις. ἑ ἐκείνοῦ ὅπου ζωονομάζουται
 μετ' αὐτὸν λέγει πῶς σώζουμαι, διότις λέγει, ὁ κῆ σώζει ἐκείνοῦ ὅτε
 εἶναι δὲθεῖς ἔ ἴσοι εἰς τῷ καρδίαν. ἔ πάλιν λέγει. εἶδεν ὁ θεὸς τῷ
 ἀ εἰθυῖπτα τῆ ψυχῶν, ἑ ἐπέσειψε. ἑ ἐσοχάθη κείτῆς με εἰ πρὸσωπὸν
 του. Πρῶτον ἰδίωμα τῆς πρῶτης αἰξήσεως τῆς ἡλικίας τῆ πασιῶν
 εἶναι,

Ματθ. θ'

Ψαλ. λς'

ἀσμάσμι.
 κεφ. α.
 Ψαλμ. δ.
 Ψαλμ. ζ.
 Ψαλμ. ι.

εἶναι, ἡ ἀπλότης ἢ καθαρὰ, ὁποῦ εἶναι ἀλλοξία Ἐξίση δὲ καὶ θε λο-
 γίς ποικιλότητι ἢ πολυκατερίαν. τὴν ὁποῖαν ὡσεὶ ὁπωὸ τὴν εἶχον ἐκεί-
 νος ὁ ἀδ' ἀμ, δὲ εἶδε τὴν γύμνασιν τῆς ψυχῆς του, οὐδὲ τὴν ἀχημά-
 δα τῆς σαρκὸς του. Καλὴ εἶναι κατὰ ἀληθείαν ἢ μακαρία Ἐ ἡ ἀ-
 πλότης ἐκείνη ὁποῦ εὐρίσκειται εἰς καί ποιοῦ φιλῆμα, μὰ ὄχι τέτοιας λο-
 γίς καλὴ, ὡς ἐκείνη ὁποῦ ἐμετακκιζέθηκεν δὲ τὴν ποιηρίαν εἰς
 ἀπλότητα μὲ κέποιω καὶ μεῖδρωτας. Δὲ ἢ ἡ πρώτη σιέπεται καὶ φυ-
 λάγεται δὲ πολλῶν ποικιλίαν τῆς κακίας καὶ τῆς παθῶν, μὰ ἐτούτη
 ἢ δ' ἄλλοτε γίνεται δότερα καὶ πεξενήσα τῆς ὑψηλοτύτης ταπει-
 νοφροσύνης καὶ πραύτητος. Ἐ ἐκείνη ἢ πρώτη δὲν ἔχει πολὺ τὸν μι-
 δὸν. μὰ ὁμοῖος τῆς δ' ἄλλοτερας εἶναι μέγας καὶ ὑπεράσφρος, Ἐ ὑπε-
 ρσῶδ' ὄξος. Ὅλοι ἡμεῖς ὁποῦ δέλομεν νὰ σύραμεν εἰς τὴν λογῆν μας,
 Ἐ νὰ καί μωμεν νὰ κατοικήσει εἰς τῆς καρδίας μας ὁ θεός, πρέπειεις νὰ
 πεσσοχω μέδων εἰς αὐτὸν, ἀπλῶς ἢ ἀπλάως, καὶ ἀπονήρας, καὶ χω-
 ρίς καμίαν πδιερῆαν, ὡς καὶ παγγίωσι τὰ πααδια εἰς τὸν διδ' ἀσαλον,
 Δὲ νὰ μανθάνοι. Δὲ τί ὁ θεός ἔσωντας καὶ νὰ εἶναι καθαρῶτατος,
 καὶ ἀπλούςατος, Ἐ ἄγιος, Ἐ δίκαιος, θέλει ἢ τῆς ψυχῆς ὁποῦ παγγίω-
 σιν εἰς αὐτὸν νὰ εἶν ὁμοῖως ἀπλῶς ἢ καθαρῶς, καὶ ἀπονήρας. Δὲ ἢ
 δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μπόρῃσι νὰ ἰδῆ ἡμῶς ποτὲ ἀπλότητα, ὁποῦ νὰ
 εἶν χωρὶς ταπεινώσιν. Πονηρός εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶν' εἷας πε-
 βλέπτης ἢ πεθεωρητής φῶματηρός τῆς λογισμῶν Ἐ τῆς εἰδ' ὁτέρων
 εἰνοιῶν, ὁ ὁποῖος φαντάζεται πῶς νὰ κα ταλαμβαίνει, καὶ νὰ γνωρίζει
 δὲ τὰ λόγια, τοῦ λογισμῶς. καὶ δὲ τὰ χήματα, τὰ ἐγκάρδια τῆς ἀν-
 θρώπου. Εἶδα ἡμῶς οἱ ὁποῖοι ἔσωντας ἢ νὰ εἶναι ἐκ φύσεως δθεῖς
 τῆ καρδία, ἢ ἀπλοῖ, πρέσωντας μὲ τοῦ πονηροῦ, ἐμάθασιν ἀπ-
 ἐκείνοισ νὰ πονηροῦνται, καὶ ἐθαύματα, πῶς τόσα ὀγλύζορα ἐδ-
 νηθήκασι νὰ χάσῃ τὸ ἰδίωμα Ἐ δ' πῶς τῆμα τῆς φύσεως τῶς. Ὅσον
 ἐκείνοι ὁποῦ εἶναι δθεῖς εἰς τὴν καρδίαν, πέφθῶσιν δὲ καλα δὲ τὴν δ-
 ὑπῆκα εἰς τὴν πονηρίαν, τῶν ἐκ τῆς εἰανλίου δ' ὄσολα δ' αἰοῦνται οἱ
 πονηροὶ Ἐ ἄτυχοι νὰ μεταποιηθοῦσι δὲ τὴν κακίαν εἰς τὴν ἀπλότητα. λ'
 ἢ ἔσμιτεια ἢ ἀληθινή, Ἐ ἡ ὑποταγή, καὶ ἡ φυλακὴ τῆς χιλῆων ἐδωη
 δήκασι πολλῶς φορῶς νὰ μεταποιήσω, Ἐ νὰ μεταλλάξω τοὺς ἐμ-
 παθεῖς εἰς ἀπαθεῖς, Ἐ νὰ ἰαξεύσω πῶς δ' ὄξως πάθη ἀνάπα Ἐ ἀθε-
 ράπῶτα. Ἀν' εἷας Ἐ ἡ Γῶς, καὶ ἡ κρημικὴ ὁφία εἶναι ἀλλῶς νὰ ὑπε-
 ρρηφαν δ' αἰοῦνται πολλοῖς, σοχάξου μήπως καὶ ἡ ἰδιωτεία καὶ ἀμαθεία λ'
 ἢ ἀγία ἔχουσι ἰωήθειαν νὰ ταπεινώνοισι σύμμετρα. ὁμοῦς ἀπῆνοι καὶ
 ὀλίγοι

εἰς πρὸς κο-
 ρυθ. ἢ.

ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ὅπου νὰ ἐπαύρουται καὶ νὰ κένουται εἰς τὴν ἀγνωσίαν τῆς. Ἀπόδειξις, ὅτι διδασκαλία φανερά ἐτύπος τῆς μακαρίας ἀπλότητος μᾶς ἐγένηκεν ὁ ξισμακίριος παῦλος ὁ ἀπλοῦς. Διὰ τοῦ οὐδὲν ἀνὰς εἶδε πούπετας οὐδὲ ἠκουσε τέτοιας λογίς προεσώτων ^{ἀνω εἰς τὸν} τῶν πνευματικῶν χρησιμάτων εἰς τὸν ὀλίγον καιρὸν, οὐδὲ λυέται ^{ἵ βαβυλῶν.} νὰ ἰδῆ ποτὲ. Οἱ ἀπλοῦς μοναχοὶ εἶναι ὡθὺν εἷνα κτήνος λογικόν, ὅπου ὑπακούει καὶ ὑποτάσσεται ἀπλῶς, δὲν ἰζητέζωντας κανένα λογαριασμόν, ὅπου θέτωντας τελείως τὸ φορτίον του εἰς ἐκεῖνον ὅπου τὸν ποιμαίνει ὁ κυβερνήτην. Τὸ ἡμέρον ζῶν δὲν ἐναντιώνεται ἐμεινοῦ ὅπου τὸ δένει. οὐδὲ μία ψυχὴ εὐθεία ὁ δόνηρος τῆς προεσώτης, ὅπου τὴν πρεσάσσει τίποτας. ἀκαθάρτα ἐμεινοῦ ὅπου τὸν σύρει, καθὼς θέλει ἐκεῖνος, καὶ ἕως θανάτου καὶ θυσίας, δὲν ἠξέου ^{Μαθ. 19} ρεῖ νὰ ἐναντιώνεται. Καθὰς ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι πλούσιοι εἰς δὲ θέλημα δύσκολα μπορεῖσι νὰ ἐμπούνην εἰς τὴν βασιλείαν τῶν ἐρανῶν, ἐτῆ ἐοίφρονιμοὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἐλογίζουται τέτοιοι μέσας τῆς, οἱ ὅποιοι εἶναι κατὰ ἀλήθειαν ἀφρονες, δύσκολα θέλου μπορεῖσι νὰ δροικθῶν τὴν ἀγίαν ἀπλότητα. Πολλὰς φορὰς εἷνα πλάσμα ἐσωφρόνισε τοῦ κακῶς, χαρίζωντάς τῆς σωτηρίαν ὁ ἀκακίαν ἀκούσον, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι θεληματικῶς δὲν τὴν ἰζητέζασιν. Ἀγωνίζου νὰ μὴν κείνης ἐκεῖνα ὅπου φαύρουται τῆς φρονισέως σου, διχως τὴν δοκιμασίαν τῆς προεσώτος σου, ὁ κείνωντας τέτοιας λογίς δέλης εὐρεῖ σωτηρίαν ἐ εὐθύτητα μετὶ τὴν δυνάμιν τῆς κυνῆς ἰούχῳ. ἀμὲν. Ἀνάβασις εἶκε σὴ τετάρτη, ὅποιος ἠδυνήθη νὰ ἀνέβη εἰς τῶν τὸν βαθμὸν, ἀς ἔχει θάρρος, διὰ τὴν μεμῆλος τὸν διδάσκαλόν σου χῦ, ἐσώθη.

ΒΑΘΜΟΣ ΕΓΚΟΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ,

Περὶ τῆς ὑψηλῆς καὶ ἀγιοτάτης ταπεινοφροσύνης, ἡ ὅποια εἶναι ἀφθυσικὴ ὀληθῶν τῶν παιδῶν με ἀόρατον αἰδοῦσιν.

Ἐκεῖνος ὅπου θέλει νὰ διηγῶται με λόγους ἀδιδοῦ τὴν αἰδοῦσιν ὁ τὴν ἐνέσειαν τῆς ἀγάπης τῆς κυνῆς, τῆς ταπεινοφροσύνης τῆς ἀγίας, λέ τῆς μακαρίας καθάρτητος, τῆς ἐλλάμψεως, ἐ τῆς φωτισμοῦ τῆς θεῆς, ἐ τῆς φόβου, ἐ τῆς πληροφορίας τῆς καρδίας, κυρίως, ἐ πρεπέντως, ὁ ἀλη

Ἐ ἀληθῶς καὶ καθαρῶς, ἢ ἀψύχως, ἢ ἀπλανῶς, ἢ βαίη εἰς νοῦν τὸν
 νὰ διδάσκει ἢ νὰ φωτίζει ἐκείνους ὅπου δὲν ἐδοκίμασαν τὴν ἐνέργειαν
 τῶς ἐτοιμῶν τῶς λογικῶν πράγματα μετ' ἐξήγησιν λόγων, κάμνει ὁμοίον
 πρᾶγμα καθὼς κάμνει ἐκεῖνος, ὅπου θέλει νὰ διδάσκει μετ' ἄλλα ἢ με
 πρᾶξ ἐγγραμμα τὴν γλυκύτητα τῆς μέλιτος, ἐκείνον ὅπου δὲν τὴν ἐγλύ
 αῖν, ἢ δὲν τὴν ἐδοκίμασαν ποτέ. Ἀλλ' ὁ δεύτερος μὲν ἤρως ἐπέτος,
 διηγεῖται ἀγαθὰ νὰ πειράζει μετ' ἄλλα ἢ μετ' ἄλλα; δὲν νὰ μὴ λέγω πᾶς δι
 ηγορα μιλῶν πολλὰ λόγια, ἀλλ' ἢ ποτέ δὲν θίγει ἐκείνον ὅπου
 λογιάζει. ὁ δὲ πρότερος, ὅπου θέλει νὰ διηγήται δὲν τούτους τῶν ἀρε
 τῶν, ἢ δὲν γνωρίζῃ ὡς ἀμαθῆς ἐκείνο δὲν ὅπως ὁμοίως, ἢ ἐμπρά
 ζεται μεγάλα ἀπὸ κοροδοξίαν. Ὁ πρᾶν λόγος ἔφερεν εἰς δ' μέσον
 εἰς τοὺς ἀπροσπῆς ὡς ἐν εἰς τῆσιν αὐτῶν πολὺ ἔμμενον, τὴν ἀρετὴν τῆς ταπει
 νοφροσύνης, δὲν δοκίμῶν, καταπραλισμένων εἰς σὺν ὅσων ἀναίτητον, ἢ γεν
 οῖς σῶματα ἀνθρώπων ὅπως εἶν' ἐκμαρμυροῖ ἀπὸ μίαν σάρκα ἀδελφικὴν
 καὶ ἀδελφῆ. ὁ ὅποιος θησαυρὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἴσχυρῃ μετ' ἄλλα ἢ με
 τ' ἄλλον ἢ λογικῶν εἶναι. μετ' ἄλλοι μοναχὰς τὴν ἀπανωγραφὴν ἀκατάληπτον,
 μετ' ἄλλοι ὅποιον εἶν' ἀκατάληπτον ἀπὸ ἐξ ὅσων ἐπέτος ὁ θησαυρὸς, ἢ ὅποια
 δὲν εἶ πολλὴ καὶ ἀτελείωτη τὴν ἀρετῶν καὶ τὸν κόπον, ἐκείνων ὅπως
 ζητῶσι τὴν γνώσιν του μετ' ἄλλα. ἢ ὅποια λέξις ἢ ὅπως γραφὴ εὐρίσκει
 τον ἐπέτη. ἢ ἀγαθὰ ταπεινώσεως. ἢ ὅπως γραφὴ μετ' ἄλλοι ὅποιον γνωρίζῃ
 ἐπιτοπὴ ἢ ἀγαθὰ ταπεινώσεως, εἶν' νὰ κολλίεται ἴνας ταπεινὸς ἢ οὐδ' ἀμι
 νος, καὶ νὰ θέλει νὰ κρατῆται ἐπέτη ἀπὸ τοὺς ἄλλοις, τὸ ὅποιον πρᾶξ
 μα ἀκατάληπτον, ἢ ἀκατάληπτον, ἢ ὅπως ὅπου νὰ δυνῆται νὰ ἀκα
 ταλάβῃ ἴνας ἀληθινὰ. πάλιν ὁ θησαυρὸς δὲν εἶναι εἰς ἄλλον ὅπου
 δὲν ἔχει τέλος σιμὰ εἰς ἐκείνο ὅπου τὸν γυροῦσι μετ' ἄλλα, δὲν ἢ δὲν
 θέλομεν μπορεῖ νὰ φθάσωμεν μετ' ἄλλα εἰς τὴν ἀγαθὰ ταπεινώσιν,
 μετ' ἄλλοι ἀπλῶς ὑπακούω, καὶ ἀπόρνησιν τῆς ἐαυτῆς, καὶ βάσας ἢ τῆ
 εἶδος. Ὁ ὅπως ὅπως ὅπως ἀπὸ τὸ πνεῦμα ἀγαθόν, ἀς εἰσεβῶμεν ὁμά
 δι μετ' ἄλλοι εἰς τῆσιν δ' νοερόν καὶ πάνσοφον (ὡς εἶναι, ἢ ἄλλοι ἀς ζή
 τήσιν μετ' ἄλλοι ἐπέτη τὸν θησαυρὸν τῆς ταπεινώσεως, ἐρδυνώντας
 μετ' ἄλλοι τοὺς λόγους ὅπου εἶπασιν οἱ ἄλλοι δὲν τῶν τὸν θησαυρὸν
 τῆς ταπεινώσεως, καὶ ἀς βασιλεύσῃ ἢ ἐπέτη, νοερῶς εἰς τὰς χεῖρας τῶν
 τῶν θεογράφου πλάκας τῆς γνώσεως τῆς ἀγαθὰς γραφῆς. Καὶ ἐσυμ
 μαζωθῶμεν, ἢ ἐσωεζητήσασμεν, ἢ ἐδοκίμασασμεν ὁμάδι τῆς ἢ
 μίας ὅπως γραφῆς τὴν δυνάμιν καὶ τὴν ἐργασίαν. καὶ εἰς ἀσὶς ἀσὶς ἐκεί
 νοῖς ὅπου ἦτον μετ' ἄλλοι, δίδωμεν καὶ τὴν γνώσιν ἴνας, ἐλεγε,
 πᾶς

πώς ἡ ταπεινότης εἶναι μία ξελησιμονία ἐκείνων ὁποῦ κατ' ὀνόματι
 εἰς τὴν πρῶτον ἀδελφίαν. ἄλλος ἔλεγε, πᾶς ἡ ταπεινότης εἶναι, νὰ λογα
 ριάζει πνᾶς τὸν ἑαυτὸν ὡς ἐγκατώτερον καὶ ἁμαρτωλότερον ἀπὸ ὅλους.
 ἄλλος ἔλεγε, πᾶς ἡ ταπεινότης εἶναι ἕνας γνωρισμὸς τῆς νοῦς, μετὸν
 ὅποῖον γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀδελφίαν του καὶ τὴν ἀδελφίαν του.
 ἄλλος ἔλεγε, πᾶς ἡ ταπεινότης εἶναι, νὰ περὶ πνᾶς ὅπου τὸν δέξι-
 σκεται προσημοίος ὁ σκανδαλισμὸς μετὸν πλησίον του, ὡς ἂν
 πρῶτος νὰ χαλᾷ τὴν ὀργὴν, καὶ νὰ δίδει αὐτὸν χαίρειν. ἄλλος, πᾶς ἡ
 ταπεινότης εἶναι, νὰ γνωρίζει πνᾶς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν συμπί-
 θηαί του πρὸς ἡμᾶς. ἄλλος πάλιν, πᾶς ἡ ταπεινότης εἶναι μία ἀφί-
 σις ὡς γνωρίζει πᾶς εἶναι ζωὴ ἐμμετρήν ἢ ψυχὴν, καὶ μία ἀφίσις τῆς θε-
 λήματος, ἢ ζου νὰ ἀρνᾶται ἑαυτὸν τὸ θέλημα του, καὶ ἐργάζονται
 ταῦτα ὅλα, καὶ δοκιμάζονται τα πολλὰ ὅτι μετὰ τὸν Θεὸν καὶ μετὰ τὴν
 σκέψιν ἀνάμεσά μας, δὲν ἡδυνήθηκα νὰ μάθω τὴν ἐργασίαν τῆς
 μακαρίας ἀπὸ τὴν ἀκούω ἐτοιμῶν ὁποῦ εἶπασι. Ἄλλο τὸ ἐγὼ δὲ ἔχα-
 τος ἀπὸ ζύτου ὄλου, ἔσονται νὰ μαζώξω ὅλα τὰ σκύλακα σφραγισμὸς
 ἀπὸ ταῖς ψυχῆς ὁποῦ ἐπέρτασι ἀπὸ τὴν ἐπίστασιν τῆς θεϊκῆς γνω-
 σεως ἐκείνων τῶν Πιωςικῶν καὶ μακαρίων πατέρων, ὁρίζοντας καὶ ἐγὼ, ὅ
 δίδοντας κάποιαν ἐργασίαν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἐτοιμῆς τῆς ἐπιφύ-
 αρις, λέλω. Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι μία χάρις τῆς ψυχῆς ἀνωδ-
 μαση, ἢ ὁποῖα μοναχὰς ἀπὸ ἐκείνου μπορεῖ νὰ ὀνομάζεται, ὁ ὁποῖος
 τὴν ἐδοκιμάσασιν. ἕνας πλοῦτος ὁποῦ δὲν ὕπορεῖ νὰ μιληθῆ. μία

Ορισμὸς
 τῆς ταπει-
 νότητος.

Ματθ. α. α.

Εἰς ἡμᾶς δ' εὐαφύλι ἐδωκῆς τῆς ὁσίας ταπεινώσεως, πάραυτα μεθ' ἡμῶν
μὲ κέλευρον πᾶσαν λογίς ἀνθρωπίνου δόξαν ἔπαυον, ἐξορίζοντας δὲ
λόγῳ μας τὸν θυμὸν ἔτιω ὀργῶν. ἀμὴν περὶ πάντας λοιπὸν ἔαι
ξάνοντας ἐποῦτη ἡ βασίλισσα τῶν ἀρετῶν μετ' ἐμὴν πονομαζικῆν ἡλι-
κίαν εἰς τὴν ψυχῆν, λογαριάζομεν ἔξ ουδ' ἐπίποτος, μᾶλλον δὲ σπι-
χίομιθ' ὅλα τὰ καλὰ ὅπου γίνονται δὲ ἡμᾶς, λογαριάζοντας πᾶς
κἄθε ἡμέραν δὲ πονομαζικῆν ἀπάνωμας πόδασιότερον φορτίον τ' ἀμαρτιῶν,
ἔημεραν πλεῖα ἀξιοι κλάσεως ἔξ τῶν κρυφαῖς καὶ ἀγνωσταῖς μᾶς
ἀμέλειαις, ταῖς ὁποῖαις δὲν ὑμποροῦμεν νὰ καταλάβωμεν ἔξ τὸ πλῆ-
θος. Βαίωντας εἰς τὸ νοῦμας ἐπὶ πῆθος τῶν θεῶν καὶ κῶν χαρισμάτων ὅσα ἡμᾶς
δίδ' ἐν), νὰ μᾶς γίνῃ) προσήκη ἢ δὲ πῶσ' ὅσον πῶδασιότερος κλάσεως,
ἔξ τὸ ὅπου τὰ ἔχοντες δὲ γὰρ νὰ μᾶς κρέωσι. Ἀλλ' ἔτι ὁνοῦς τότε
δοτομῆρι ἀκλερῶς, ἔξ δὲν σερεῖ γέ) τὴν ἀρετῶν τ' ταπεινώσεως ἀσφα-
λίζοντας ἔξ βεβωμόνωντας τὸν ἑαυτόντου εἰς ἑῷ μικρὸν σακκουλάκι
τῆς μεξιοῦτης, χρειαζόμενος μόνον ζω κτύπων, ἔξ τῶν κλαστικῶν, ἔξ
τῶν πωλνίδιαι τῶν κλεπῶν δαιμόνων, ἔξ μηδ' ἐυάμενος ὅμως νὰ πά-
θη καμίας ἐπῆρειαν ἢ ὀπιβουλιῶν ἔξ ἀπὸ τὴν δὲ κανεῖα δὲ πῶσ' ὅσον,
ἔξ τῆ ἢ μεξιοῦτης εἶναι ἀμαρτὴ ἀκλερῶς, ἢ εἰς τὸ ὅποῖον δὲν δύνεται
τὰ ἔπιχειροῦν τῶν πῶσ' ὅσον ἑῷ. Ἡμεῖς λοιπὸν ἐδιδηθηκαμεν
ἔξ τῶν πῶσ' ὅσον εἰς κενὸν ὄμιον, ἔξ τὰ ἀθῆ καὶ τὴν μικρὰν προκτωῦν ἐξου-
νοῦ τῆ καρποῦ ὅπου εἶναι εἰρη: ὀν πάντοτε τῆς ταπεινώσεως, μᾶ πῶσ' ὅσον
νὰ εἶναι τὸ τέλειον βραβεῖον ἔξ ἐπαθλον ἐποικῆς τῆς ἀγίας ἀρετῆς,
ἔξ εἰς ὅπου εἶσε οικειοκαὶ τῶν κῶ, ἐρωτήσετέτον, ἔξ τῆ γλώσσα ἀνθρωπῆ-
νη δὲν δύνεται νὰ εἰπῆ. Διὰ τὴν ποσότητα καὶ μετὰ λόγητα ἐδωκῆς
τῆς ὁσίας ἀρετῆς, δὲν δύνεται νὰ εἰπῶ. ἢ ἔξ τὴν ποιότητα καὶ κα-
λοζώω τῆς πάλιν νὰ εἰπῶ ἑῷ ἑῷ πῶσ' ἀδυνάτων. Ἀς ἔπιχει-
ροῦν ὅσον λοιπὸν πάλιν νὰ εἰπῶ ὅσον ἔξ τὴν ἰδιότητα, καὶ ἐξέρχεται
τῆς κῶ τὴν εἰρη: καὶ ἐξροῖκῆσιν ὅπου ἢ λθῶν εἰς τὸν νοῦμας. Ἡ
παντοτινὴ καὶ μεμερμηνησμένη μετάνοια, ἔξ κλαύσιμον ὅπου εἶναι
καθαρὸν δὲ πᾶσαν λογίς κηλὶ δ' ἀμαρτίας, καὶ ἡ πανοσία τῶν ἐσα-
ροῦν καὶ ἀρχαρίων ταπεινώσεως, ἔξ εἰς τῶν δὲ φορῶν καὶ χωρι-
σμὸν ἀλλήλων τῶν, ὅσῶν ἔχει δὲ τὸ φῶμι ἢ ζῆμι καὶ τὸ ἀλεύρι. Ἡ
ψυχὴ βέβαια ζωβίβεται καὶ λεπτιώεται ἔξ τὴν ἀλεύρι μετ' ἐμὴν μετῶ-
νοιαν τὴν καθολικῆν δὲ πᾶσαν ἑῷ κηλὶ δ' ἀμαρτίας καὶ κηλὶ δ' ἀμαρτίας
μῆς. μᾶ εἰνεται μετ' ἑῷ ἑῷ ἑῷ, καὶ ἔξ νὰ εἰπῶ ἔξ τῆ ζωανα-
κατώεται μετ' ἐμὴν μετ' ἐμὴν τῶν πῶσ' ὅσον τῶν ἀληθινῶν, καὶ ἐπατα
αἰάφτων

ἀνάπτωντας ἀπὸ κείνου μὲ τὴν θερμότητά τῆς χάριτος τῆς ἀγίου πνεύματος, γίνεται ψωμί, ἔσπερεύονται ἡ μακαρία ταπεινώσις, καθαρὰ ἔσπεύονται πάσης ζύμης κακίας καὶ υπερηφανίας. Ὁ δὲ ἔσπεύεται ἔσπεύεται ὡς εἰς μίαν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν ἡ πανοσία ἐνώσις ἐδουλώσῃ τῆς ἀρετῶν, τῆς μετανοίας, τῆς σωτηριώδους πένθους, καὶ τῆς πνεύματος τῆς ἀγάπης, ὡς εἰς μία ἀλυσιδέα ὅπου ἔχει βία κεκλιμένη, μᾶλλον δὲ ὡς εἰς τὸ ἕρπαιον τόξον ὅπου φαίνεται εἰς τὰ νέραλα μὲ βία χρώματα, ἔχει καὶ τὰ ἰδιώματα μὲ καίποιον ἔσπευον ἐδικαίης, εἰς ἔσπευον ὅπως ἐκείνον ὅπου ἤθελες εἶπε εἰ καὶ εἶναι σημάδι τῆς μιάς, ἐστὶ το εἰρήσεις καὶ εἶναι γνώρισμα καὶ τῆς ἀλλῆς. Ἐὰ τῆς δὲ λωδοκίμασις ἔσπευον ὅπου εἰς τὴν ζωτικὴν νὰ βεβαιώσω δὲ εἰρημύρον. Ἐὰ τὴν πρῶτον καὶ ἔσπευον ἰδιώματα, τῆς καλῆς ἐδουλώσῃ καὶ ἀξίας θαύματος βιάδος τῆς ἀρετῶν, εἶναι, νὰ ὅπου δεχεται ἕνας μετὰ πάσης χαρᾶς τῆς ὑβρίσιαις ἔσπευον τῆς ἀπειρίας, πρὸς δεχόμενος ταις μὲ πᾶσι πρὸς δουλίαν καὶ μὲ τὰ χαίρια, ἔσπευον νὰ εἰσὼν ἐτῆ, τῆς ψυχῆς, καὶ ἐναγκαλιζόμενος ταις, βαίνων ταις εἰς τὸν νοῦν τοῦ πᾶσι τῆς λογίς ὅπου ὅπου καταπαύει καὶ κατακαίει τῆς ἀρρώσιαις τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μεγάλης ἀμαρτίας, καὶ τῆς εἰς ἰδιώματα τῆς μετανοίας. Ἐστὶ τὸν ἰδιώματα εἶναι, ὁ χαλασμός πᾶσι λογίς θυμῷ ἔσπευον, ἔσπευον ἡμερσίαις τῆς κατὰ πᾶσι ἐτοιμῆ καὶ τῆς θυμῷ. ἔσπευον εἶναι ἔσπευον τῆς πένθους. Ὁ βίος ἔσπευον καλῶτατος βαθμῆς, ἡ δὲ βίον ἰδιώματα ἐτοιμῆς τῆς βιάδος τῆς ἀρετῶν, εἶναι ἡ πᾶσι ἀπιστία τῆς καλῶν ἔργων ὅπου κάμνει ἕνας, νὰ μὲν θαρρεύεται εἰς ἐκείνα, καὶ ἡ πανδοτικὴ ἐπιθυμία ἔσπευον νὰ μανθάνει ἔσπευον νὰ διορθώνεται εἰς τὰ σφάλματα τοῦ ὅπου ἄλλω. καὶ τῆς εἶναι τὸ ἰδιώματα τῆς τελείας ταπεινώσεως, ἔσπευον τῆς μεγάλης θερμότητος. Τὸ τέλος τῆς νόμῃ ἔσπευον τῶν πρὸς τῶν εἶναι ὁ χριστὸς εἰς δικαιοσύνην ἔσπευον σωτηρίαν εἰς καθ' ἕνα ὅπου πᾶσι εἰς αὐτὸν. καὶ τὸ τέλος τῶν ἀκαθάρτων παθῶν, εἶναι ἡ κενοδοξία καὶ ἡ υπερηφανία σιμὰ εἰς καθ' ἕνα ἀνθρώπον ὀνηρόν, καὶ ἀπερσεκτόν, ὅπου δὲν πρὸς ἔχει καλῶ. Ἐὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἑαυτοῦ, τῶν ὅπου παθῶν ἔσπευον τῆς ἔσπευον νὰ εἰσὼν ἀφανιστὴ καὶ ἐτούτῃ ἡ νοερά ἔσπευον ὅπου διώχνει ἔσπευον θανατάνει τὸν νοῦν ὅπου ὅπου δὲ ἀμύνας, φιλιάσει τὸν σύμβιον τῆς τὸν νοῦν τὸν ἀνθρώπινον ἀνεπίδεκτον παντὸς θανατηφόρου φαρμάκου. Ἐὰ τὴν πᾶσι εἰσὼν εἰσὼν φανερόν ταις εἰς αὐτὴν φαρμάκῃ ὅπου ὅπου πᾶσι καταλαλιᾶς, πᾶσι εἰσὼν εἰς αὐτὴν νὰ κρύπτεται ἔσπευον νὰ ἐμφωλεῖ ὁ δολιχὸς ὅπου, ὅπου νὰ μὲν ἔσπευον καὶ νὰ θανατωθῇ μὲ τὴν δολιχολόγησιν, ὅπου ἔσπευον καὶ

διακρίμνος, ἀπὸ τῆς γλῶττης καρδίας; Δὲν δίδεται νὰ φανῆ εἰς τὴν
 ψυχῇ ἢ ὅποια εἶν' ἐπιμνήμη μὲ τὴν ταπεινώσιν, καὶ νῆα σημάδι καὶ
 γνωρίσμα μίσθ, καὶ νῆα εἶδος ἀνελουγίας, καὶ νῆα ὁσμὴ καὶ μυρά-
 δια ἀπειθείας, καὶ ἀυποταξίας, μόνον αὐτὸν δὲν εἶν' ἔξω πύρι πύριος ὁ λό-
 γος, ἀλλ' ἢ τότε πωλεῖται ἡ ἀλήθεια τῆς ὁμοιοῦς. Ἐκεῖνος ὁποῦ
 εἰσὶν ὁμοιοῦς οἰκειακῶς μὲ τούτην τὴν ταπεινῶν καὶ θρωσῶν (ὡς ἔστιν,
 ὡς ἔστιν ἀνῆται ὁ νυμφίος ἀγαπητικῶς μὲ τὴν νύμφην, γίνεται ἡμερος,
 πρῶτος καὶ γλυκὺς, δικολογία τάνυκτος, συμπαθῆς καὶ ἐλεήμων πρὸς
 καὶ νῆα, γαλιῶς, φαειρὸς, ὑποτακτικὸς, πασίχαρος, ἀξυπνός, ἀοκ-
 νος. καὶ ἢ κἀμνεὶ χρεῖν νὰ λέγω πολλὰ; ἐλεύθερος ἀπὸ καθε πᾶ-
 ρος, εἶν' ἢ καθὼς λέγει ὁ προφήτης. ὅς μᾶς ἐνθυμήθησαν εἰς τὴν τα-
 πεινώσιν μας, καὶ ἐλύθωσέμας ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ μας, ἀπὸ τὰ πάθη, ὅ
 ἀπὸ τοῦ μολυσμοῦ. Ὁ ταπεινὸς μοναχὸς δὲν θέλει πολυπραγμο-
 νήσῃ ποτε νὰ μαθηθῆ τὰ μυσήρια. μὰ ὅ ὑπερηφανὸς πολυπραγμονᾷ
 ὡς καὶ τὰ ἀκατάληπτα κρίματα τῆς θεῆς. Ἡ ἄθασιν οἱ δᾶμνες καὶ
 ποῖαν φορὰν ἔμπροσθεν ἑνὸς ἀπὸ τοῦ γνωστικῶτάτου ὁ δοκιμωτά-
 τος ἀδελφούς, καὶ ἐπαινοῦ ἄντων ὀφθαλμοφανῶς λέγουσιν τοῦ, ὡς
 ἦτονε μακάριος, ἀμὴν ἐκεῖνος ὁ πάντοτε τῶς εἶπεν, ἀνίσως καὶ πᾶνυστε
 νὰ μὲ ἐπαρᾶτε μὲ ὅσους λογισμὸς εἰς τὴν ψυχῇ, ἐγὼ θέλω λογαριάσει
 ἀπὸ τὴν ἐν ἀναχωρήσας μὲγάλον τὸν ἐαυτόν μου, μὰ ἀλλ' εἴμαι ἢ δὲν παύ-
 σετε νὰ μὲ ἐπαίνᾶτε, ἀπὸ ὅσους ἐπαίνοισ σας θέλω σοχαδῆ τὴν ἀναθαρ-
 σίαν μου, εἶν' ἢ καὶ θεὸς ἡ ψηλοκαρδίας εἶν' ἀναθαρτὸς σιμᾶ εἰς τὸν ἴν. λοι-
 πὸν ἢ ἀναχωρήσετε, θέλω εἶσαι μὲγάλος εἰς τὸν ἴν. ἢ ἐπαίνᾶτε, ἐγὼ
 εἶν' πλῆα θέλω ἐπαίνᾶσαι ἀπὸ ἐσᾶς, τὸν πλῆα, γνωρίζοντας πῶς
 εἶμαι ἀνῆτος τῆς ἐπαίνων, θέλω ταπεινώσασαι. τότε οἱ δᾶμνες πᾶ-
 ραυτα ἐς ὧντας νὰ φομάξοισι ἀλλ' ἢ δὲν ἐκατέχασιν ἢ νὰ τῆς ἀποκρι-
 θοῦσιν, ἐχρημάσιν ἀφανέρωτοι. Σωχάξτε νὰ μὲ εἶν' ἢ ψυχῆσου λάκ-
 κος ἐποικίου τῆς νῆα μᾶς ὅσπου εἶν' ἢ τὴν ζωὴν ἡ ζωῆ. τῆς ἀκρύων τῆς
 ταπεινώσεως, καὶ μίαν φορὰν χυμῶν τῆς το μὲ πλῆθος, καὶ καμῖαν φο-
 ρὰν πάλιν πᾶνυ τῆς ἀπὸ τὸν καύσωνα τῆς κροσολοξίας ὅ τῆς ἐπάρ-
 σεως. μὰ ὡς εἶν' μία βρύσις τῆς ἀπαθείας ὅπου νὰ ἀναβλυσασαι καὶ
 νὰ γινᾶ παντοτιμᾶ ἀπὸ λόγου τῆς τὸν ποταμὸν τῆς ἀρετῶν τῆς πῶ-
 χείας, ὅπου σὲ κἀμνεὶ καὶ σιμῶνεις εἰς τὸν ἴν. Γινάριζε ὡς φίλε μου,
 ὡς τὰ λαγάδια πληθύνοισι τὸν οἶτον, ὅ τῆς πνύμα λικὸν κάρπον εἰς
 τῆς λόγου τῆς, λαγάδι εἶν' μία ψυχὴ ταπεινῆ, ὅ ὅποια δὲν ἴσκει μὴ καὶ
 ἀκαμῆτον τῆς ὀρέων, τῆς κῆσων καὶ τῆς ἀρετῶν, καὶ τῆς κατορθωμάτων,

καλ. ρ. θ.

Φιλ. ριγ.

μὲν πάντες χωρὶς κανόνα τύπον καὶ υπερηφάνειαν, καρποφοροῦσα κα-
 λὰ ἔργα καὶ ἄπο μέτα καὶ ἀπὸ ἔξω. Δὲν λέγει ὁ προφήτης, σὴς ὄ-
 σα, ἠγρύπνησα, ἔθικα χαμαὶ εἰς τὴν γῆν, μὰ ἐταπεινώθηκα, καὶ
 ἔσωσέ με πρὸ τοῦ ὄκου. Ἡ μετάνοια ἀμυσκάνει τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ
 τὸ βάρος τῆς ἀμαρτίας. τὸ πένθος καὶ στενωπὸν τὸ ἀληθινόν, τὸν
 κἀμνει νὰ κατακοῦν εἰς τὸν ἕρανόν, ἀμὴ ἡ ὁσία ταπεινώσει τὴν αἰδίγει
 τὴν θύρην τῆς πρὸ δέσπου. Μὰ καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ καὶ πεσοικωῶ
 τὴν ξιάδα τῆς προσώπων εἰς τὴν μονάδα τῆς οὐσίας Ἐ τῆς θεότητος
 ἀχώριστον, καὶ τὴν σιότητα τῆς θείας οὐσίας, εἰς τὴν ξιάδα τῆς προσώ-
 πων, ἔττι λέγω πῶς οὕτως ἀξίεις ἀρεταῖς τῆς θεϊκῆς χαρίδος, ἡ με-
 τάνοια, τὸ πένθος, καὶ ἡ ταπεινώσις ποδίζονται καὶ εἰν ἰσομμελῆς
 ἀχώριστος, ἀποποίας ὁδηροῦσιν εἰς τὸν οὐρανόν τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νῆν,
 εἰς τὸν ὁμοῖον κατωκοῦσιν. Ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ βλέπωμαι, τὰ φωτί-
 ζει καὶ λαμπρῶν ὁ ἥλιος. καὶ ἡ ταπεινώσις διωαμάνει καὶ φυλάγει
 ὅλα τὰ πράγματα ὁποῦ γίνονται με λογαριασμόν. Ὅπίταν δὲν εἶν
 ὁ φῶς, ὅλα τὰ πράγματα εἶναι ζοφῶδη καὶ σκοτεινά, καὶ δίχως τὴν
 ταπεινώσιν ὅλα τὰ ἔργα μας εἶναι μάταια καὶ ἀνωφελῆ. Ἐνας τό-
 πος δούσκει εἰς ὄλλω τὴν οἰκουμένην, ὁποῦ εἶδε μίαν φορὰν τὸν ἥλιον,
 ὁπουμῆρας λέγω τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὁπίταν δὲν ηραθήθηκε, καὶ ἐδῶ
 βηκεν ὁ ἰσραηλιτικὸς λαὸς, καὶ σῆας ἀληθινὸς λογισμὸς, ἐγῆνησε τὴν
 ταπεινώσιν, ὁποῖος εἶν ἡ συγχίτα ἐνθύμησις Ἐ μελέτη τῆς θανάτου,
 ἡ τῆς κρίσεως, ἡ τῆς πάθου τῆς δεσπολικῆς. Εἰς μίαν Ἐ μέντεν ἡμέραν
 ὄλος ὁ κόσμος ἐχαρή, ἡ ἡρωὺ ὁπίταν ὁ νῆν μετὰ τῆς συγχυῶνδου δι-
 γῆκεν ἀπὸ τὴν κιβωτὸν ἡ ὁπίταν ἀνεσάθηκε ὁ δεσπότης ἡμῶν καὶ θεός.
 καὶ μία καὶ μόνη εἶναι ἐδύτη ἡ ἀρετὴ τῆς ταπεινώσεως, τὴν ὁμοίαν δὲν
 δούσεται νὰ μεμνηθοῦσιν οἱ δ ἀμνητες Δὲ τὴν υπερηφάνειαν τῆς. Ἀλλο
 εἶν νὰ ἐπαρταται καὶ νὰ υπερηφανόεται ἱνάς, ἄλλο, νὰ μὴ ἐπαρ-
 ρεται, καὶ ἄλλο, νὰ ταπεινώνεται. Ὁ πρῶτος κατακρίνη καὶ καταδρο-
 νᾶ ὡς ἄλλοις ὄλλω τὴν ἡμέραν. ὁ δ ἄτερος δὲν κρίνει ὡς ἄλλοις, μὰ
 ὁ μὴ δὲν κατακρίνει καὶ τὸν ἑαυτόντου, μὰ ὁ ξίτος, ἡ ἡρωὺ ἐκεῖνος
 ὁποῦ ταπεινώνεται, ὁπίταν δὲν καταδικάζεται ἀπὸ κανόνα, καταδικά-
 ζει παντοῦ τὸν ἑαυτόντου. Ἀλλο εἶναι νὰ εἶναι πινὰς ταπεινόφραν.
 καὶ ἄλλο, νὰ ἀγωνίζετα Δὲ νὰ ἀποκτήσι τὴν ταπεινοσοφίῶν. καὶ
 ἄλλο, νὰ ἐπαρτα τὸν ταπεινόφρονα. τὸ πρῶτον, εἶναι τῆς τελείων. τὸ
 δεύτερον, τῆς ἀληθινῶν ὑποτακτικῶν. τὸ τρίτον, ὁλονῶν τῆς πινῶν.
 Ἐκεῖνος ὁποῦ κατὰ ἀλήθειαν εἶν ἰσομμελῆς ταπεινός εἰς τὰ σῶδον,

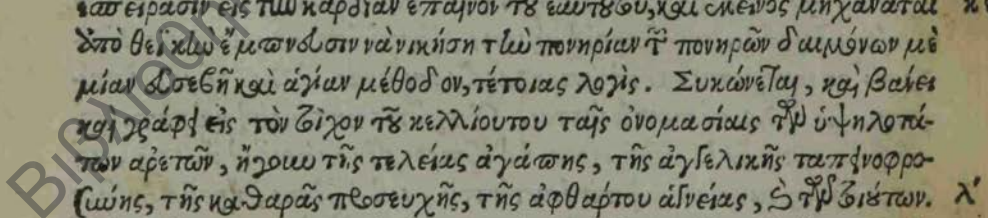
Γεν. ἡ.

ηρωω εις το θελημα, εις τω καρδιαν, & εις τον νοου, δεν θελει ζη-
 μιωθη, και κλεφθη ουδε απο τα χειλη του, ουδε απο τα ξινα χειλη,
 επαγγελμος ελα προαγμα οπου να ηχουα κεινο οξιαν. ελα υ η πορτα
 τω σωματος δεν προσφορει, ουδε φανερωει κεινον, οπου ουδεν εχθ το σωη
 πικρι ο θισαυρος της ζωησκειως. ε αλορον οπου εδρισκεται μναχον
 του, πολλαι φοραις τω φαίνεται να ξεχη ανδρειωμυρα, μα οπταν εσμι
 γωντας με τα αλλα δίδεται εις τον δρομον, τότε εγνωρισε τω οκη-
 ριαντου η τω προθυμια του. ετζη ενεσ εκωντας κατα μονας, τωσ φα
 νεται να εργαζουται με μεγαλυ θερμοτητα, μα οπταν αυτηρνοου
 τα εργατας με κεινα τω αλλοιω, εδρισκουται οκηροι και ραθυμοι. ε
 Οπταν δεν επαίρεται πλεα ο λογιμος εις τα χαρισματα τα φωκη,
 τότε εν τωτο ενα σημαδι της αρχης της αγιας, & της ταπεινωσεως.
 μα ασε οπου αφαιεται και χροικε κεινον τον βρωμον της υπερηφα-
 νιας, δεν θελη δωπηθη να οσφρανθη και να μυριωθη τω δωδιαν τω
 μυρου τω ανωμαλυ του ταπεινωσεως. ησωια λεγει ετζη, κει-
 νος οπου ειναι αγαπηλικεσ με δεν θελει μαρτυσει, δεν θελει καταδικα
 σει, ουδε θελει φιλονικησει με τον πωρεσ ωπατου, δεν θελει κατακρη-
 νει, δεν θελη δικαωθη, ουδε θελη θελησει να αφεντευση, ουδε θελει
 επει, ουδε κεινα κεινα προαγμα πλασον, και με δολιοτητα, ωσε να
 εσμιξη με τα μυρα, ελα υ αφου εσμιξη και κεινωθη με τα μυρα, δεν θε-
 λει τω δοθη λοιπον νομοσ ανασ, ελα υ σωνειτον ονομοσ της ταπεινω-
 σεως, οπε δεν αφνει να γινεται κεινα προαγμα εμπαθωσ. Ενδσ δ υ-
 νατωπατου αγωνισε τω χυ αω κεινωσ οπου αωσδ ελξει να ξεχοισι εις
 τούτην τω μακρην αρετην της ταπεινωσεως οι αιοσοι δ αμωνεσ τω
 εσπειρασιν εις τω καρδιαν επαγοι τω ειωτω του, και κεινωσ μηχαναται
 απο θελω εμωνωσιν να νικηση τω πονηριαν τω πονηρων δαμωνων με
 μίαν δωπηθη και αγιαν μεθοδον, τετοιασ λογισ. Συκωνεται, και βαλει
 και χραφη εις τον οίχον τω κελλιουτου ταησ ονομασικαις τω υψηλοπα-
 των αρετων, ηρωω της τελειασ αγαωης, της αγγελικησ ταπεινωφο-
 ρωης, της κειθαρωσ προσευχησ, της αφθαρτου ανειασ, ε τω εικτων.
 οπταν ηρωωταν λοιπον οι λογιμοι να τον επαμνοουσι, τωσ ελεγει, αε
 παμυ εις τον κοιτω. και παχυ μωρος λοιπον, ανεγνωσε τα ονοματα,
 και εφωναζει εις τον εωτον του. οπταν ταησ δωπηθησ επούτασ, θε-
 λεισ γνωρισει πωσ ακωμι εδρισκεσαι μακρα απο τον θυ. ελα τι εσο ετ-
 σαμ αχειοσ δ ουλοσ, επειδη εκωμει ε χρεοσ σου εις τον θυ, και ακωμι
 ετι εισαμ αξιοσ να λαβησ χαρισμα κεινα. μα αω δεν απο κησικησ
 επούτασ

Παράδειγμα.

15.

ετούταις ταῖς ἀρεταῖς, θέλει εἶσαι μακρὰ ἀπὸ τῆς φύλαξιν τῆς σπι-
 λῶν τῆ θεῆ. Ποία γὰρ εἶναι ἡ δυνάμις ἐτοιμῆς τῆς ἀγίας ταπεινώσεως
 Ἐνοουσίατης ἡ ὁποία λάμπει εἰς ταῖς ψυχῆς ἐκείνων ὁποῦ τὴν ἔχου-
 σιν, ἀλλ' ὁ ἥλιος εἰς τὰ κλύσματα, ἡμεῖς δὲν δυνώμεθα νὰ εἰποῦμεν,
 ὁ μὲν εἰς φανερώσαμεν κατὰ τὸ δυνάτον μας τὴν οὐσίαν τῆς ἀπὸ τὰ ἰδιώ-
 ματα, καὶ ταῖς ἐνέργειάς της. Ἡ ταπεινοφροσύνη (ἡ) μία σκέπη θεῆ
 κῆ, ἡ ὁποία σκεπάζει τὰ ὀμμάλια μας ἀλλ' νὰ μὴ βλέπωμεν τὰ κα-
 τ' ἑαυμάτα μας. Ἡ ταπεινοφροσύνη (ἡ) μία ἀβυσσος τῆς δυνάμεως,
 ἀλλ' τὴν ὁποίαν ἴνας μὲ ὑπομονὴν καὶ μὲ χαρὰν ἀπὸ δέχεται πᾶσαι λο-
 γίς ὑβρίν καὶ ἀλεμίαν, καὶ ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ κλεφθῆ ἀπὸ κανένα
 κλέπτω ἢ ὀρατὸν ἢ ἀόρατον. Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι εἰς αὐτὸν πύργος
 δυνάμεως ἀπὸ ἑπείσωπον τῆ ἐχθροῦ, ἀλλ' τί ὁ ἐχθρὸς δὲν μπορεῖ νὰ
 πάρῃ ὑποταξ ἀπὸ λόγου τῆς ἀπ' ἐκείνον εἰς τὸν ὁποῖον δύναιται, καὶ ὁ
 ἦος, μᾶλλον δὲ ὁ λογισμὸς τῆς ἀνομίας δὲν θέλει ἀποσώσει νὰ τὸν κα-
 κώσῃ καὶ νὰ τὸν βλάψῃ, μάλιστα αὐτὸς θέλει κατεψεί τὸν ἐχθροῦ
 τοῦ ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του, ὅ θέλει κατεδιώξῃ ἐκείνον ὁποῦ τὸν μισοῦ-
 σιν. Ἀλλὰ εἶναι τὰ ἰδιώματα ὁποῦ δύναιται εἰς τὴν ψυχῆν τῆ
 μεγάλου ἐτοιμοῦ κτήτορος τῆς ταπεινοφροσύνης, πρῶτ' ἐκεῖνα ὅλα
 ἐπὶ φανερώσαμεν περὶ ἄλλα, ἀλλ' τὴν ἐκεῖνα, ἐξ ὧ ἀπὸ εἰς, ἢ ἔκιν ἐξ ὧ ἀπὸ
 τῆς ταπεινοφροσύνης ὁποῦ κἀμνεῖ πᾶσι τῆ ἐαυτῶν, ὁ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ ἀφα-
 νῆ καὶ νενὸς ἐπειδὴ εἶναι κρυμμένη εἰς τὴν καρδίαν, εἶναι σημάδια σημά
 εἰς ἐκείνους ὁποῦ τὰ βλέπει τῆ πλούτου τῆ πλούματικῆ, τὸ ὁποῖον ἐξ
 ἡ ταπεινώσεως. Ἀλλ' τὴν ἐκεῖνοι ὁποῦ βλέπει τῆς ἀρεταῖς καὶ νενὸς τα-
 πεινῶ θέλησιν ἢ θέλασι νὰ ἔχουσιν ἐκείναις ταῖς ἀρεταῖς, μὰ ὅχι τὴν
 καταφρόνησίν του. Γνωρίζει θέλεις εἰς ἀληθείαν ἐτούτον τὸν πλῆθον, ὅ
 δὲν θέλεις ἀπειθεῖν, ὁποῖαν θέλεις βλέπει τὴν οὐσίαν ἐτούτην οὐσίαν
 τῆς ταπεινώσεως νὰ δύναιται εἰς εἶσα, μὲ εἰς πλῆθος φωτὸς ἀρρή-
 του, καὶ μὲ μίαν ἀγάπην ἀμύθητον προσευχῆς. μὰ πρὶν πρῶτ' νὰ τὰ
 καταλάβῃ ἴνας ἐτῆτα, κἀμνεῖ χρεῖαν νὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν τοῦ τέτοιας
 λογίς ἀλλ' θεμῶν, ὁποῦ ἀλλ' ὁ ἡ ὑβρίν καὶ αἰ τῆ κἀμνοῖ, νὰ μὴν λοιδο-
 ρᾶ, οὐδὲ νὰ ὀργίζετα, οὐδὲ νὰ κατακρίνῃ τὰ ἑξ ἑαυτῶν πᾶσιματι. καὶ προ-
 ἴτετα πάλιν πρῶτ' ἐτῆτα, νὰ δ' εἶχῃ πᾶσι μισᾶ πᾶσαι κενὸς οὐσίαν.
 Ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ τὴν ἐνδ' ὁποῖαν ἀδύνησιν τῆς ψυχῆς ἰναρίση ταῖς ἀμαρ-
 τίας τοῦ, ὅ τὴν κατὰ σὸν του, ἐτῆτος ἐσπειρε τὸν ἀόροντου εἰς τὴν
 λέγει τὴν ἀγαθῶν, ἀλλ' τὰ δυνάτων εἶναι αὐτὸν ἀπὸ ἐκείνων ἐτῆτα, νὰ ἀν-
 θῆτω εἰς ἡμᾶς τὰ ἔργα τῆς ταπεινοφροσύνης. Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ

κατ. π. 6.

Ματθ. 23.

Γωάν. ι.

ἐγνώρισε τὸν ἑαυτοῦ του μὲ τὸν προφητὴν ζόπον, ἐματίλαβεν εἰς
 τῆ λόγρου του εἰνοιαν τῆ φόβου τῆ θεῆ, μὲ τὴν ὁποῖαν πῶμαπατῶντας
 ἔφθασεν εἰς τὴν πόσταν τῆς ἀγάπης. ἡ ὁποῖα πόρτα εἶν ἡ ταπεινῶ
 σις, ὁποῦ ὁδηγᾶ ἔ βαίνει μέσα εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἐκείνω
 ὁποῦ τῆς συμφωνοῖσι. Δὲ τούτην τὴν πόρταν λογιᾶζω καὶ εἶπεν ὁ χειρὸς,
 ὡς θέλει ἔμπει ἐκεῖνος ὁποῦ θέλει, καὶ θέλει εὐγει ἀπὸ τὴν ζωὴν
 χωρὶς φόβου, ἡ θέλῃ εὐρεῖ βοσκαραν πνυματικῶν καὶ χλόων εἰς τὸν
 πῶμα εἰσον. Οἱ λοι οἱ ἐμπνέασιν ἀπὸ ἀλλῶν πόρτων, ἡ τῆς κλειοδ ο-
 ξίας, ἡ τῆς ὑπερηφανίας εἰς τὸ μοναδικὸν χῆμα, εἶναι κλέπται τῆς μι-
 δοῦ τῆς ζωῆς τως, καὶ ληστὰ τῶν ψυχῶν τως, ἔ φονεῖς τῆς πλησίον τως.
 Ἡμεῖς ὁποῦ ἐπιθυμοῦμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἀληθινὸν μέζον τῆς
 ταπεινώσεως, μὴν λέπωμεν νὰ ἴζετὰ ζωμῶν ἐπιμελῶς ζωῆ ἑαυτοῦ
 μας, καὶ ἀν εὐα ἡ μὲ ὁλον μας τὸν νοῦ ἔ τὴν περὶαν γνωρίσωμεν
 καὶ λογιᾶσωμεν ὡς πανταχοῦ εἶναι καλλίτερός μας ὁ πλησίον μας,
 τότε ἡμεῶν βίβαοι ὡς εἶναι σιμά μας ἐκ θεῆ ἡ χάρις τῆς ταπει-
 νώσεως. Ἀ δὴ ἕνα εἶν νὰ εὐχῆ καὶ νὰ χηρῆται ἀπὸ τὸ χόνη φλόγα,
 μὴ πλέα ἀδὴ ἕνα εἶναι, νὰ εὐρίσκειται ταπεινοφροσῶν εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ
 εἶναι ἀλλῆς γνώμης ἡ ἀρέσεως ἀπὸ τοῦ ὀρθοδ ὀξες, δὲ ἡ τὸ κατό-
 θωμα τῆς ταπεινώσεως εἶναι πῶσων ἔ ἀσεβῶν ἀνθρώπων, ἔ ζύτων
 κειθαρομῶν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας. Οἱ πῶμασότεροι ἀπὸ ἡμᾶς ἡ λέ-
 γομεν, ἔ κρατῆμεν ἔ ἴσως τοῦς ἑαυτοῦς μας δὲ ἀμαρτωλῆς, ἀμὴ ἡ
 ὑβρις καὶ ἡ ἀλιμία ὁποῦ γνέται εἰς κενία, δοκιμάζῃ τὴν καρδίαν
 του, ἡ ταπεινὸς εἶναι ἡ ὄχη, δὲ ἡ ἀπμία εἶναι δοκιμασία τῆς ταπει-
 νώσεως. Ἐ κείνος ὁποῦ σπουδάζῃ νὰ φθάσῃ εἰς τῶν τὸν ἀκύμαντον ἔ
 ἀπάραχον λιμῶνα τῆς ταπεινώσεως, δὲν θέλει πῶμαση ποτὲ νὰ κείνη,
 νὰ ἰσᾶ, ἔ νὰ εὐρίσκη, ζόπους, καὶ λόγισ, ἔ εἰνοίας, ἡ ἀρέματα, ἔ
 ζητήματα, ἔ ἐπιμελῆ ζητήματα, ἔ ἐπιτηδ ἄματα, ἔ μηχανάς,
 ἡ εὐχάς, ἡ προσεὐχάς, ὡς ὁποῦ νὰ ἐλευθερωθῇ τὴν βαρῆαν τῆς ψυ-
 χῆς του μὲ τὴν ζωερῆαν τῆ θεῆ, ἡ μὲ ταπεινότερα καὶ ἀπμότερα
 ἐπιτηδ ἄματα ἀπὸ τὴν κινδυνώση ἔ ἀεχιέμασον θάλασσαν τῆς
 οἰήσεως καὶ τῆς ὑπερηφανίας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐκεῖνος ὁποῦ θέλει ἐλεῶ
 θεορθῆ, ἀκωλα, καθῶς ἑκαμῶν ὁ τελώνης, θέλει δῶσει ἀπολογίαν,
 ἔ θέλει ἐλευθερωθῆ ἀπὸ ὄλις του τῆς λοιπῆς ἀμαρτίας. Τινὲς
 δὲ νὰ ἐχοῦν ἀφορμῶν νὰ εἶναι ταπεινόφρονες, ἐχοῦν εἰς τὴν εὐθύ-
 μησίαν τως πᾶ καὶ ὁποῦ ἐκείμασι πῶματῆρα, καὶ λᾶ ἡ νὰ τῶς ἐσυγχα-
 ρεθῆκασι, δὲ νὰ κληφρίζουσι ἡ νὰ μαςίζουσι μὲ ἐκεῖνα τῶ μάταμον φρό-

σημα τῆς υπερφανίας & κενόδοξίας. Ἄλλοι βαίνοντας εἰς τὸ νοῦ
 τως τὸ πάθος τῆς ἰουχῦ, λογιάζοντο τοὺς ἑαυτοὺς των πάντες χρεώσας.
 ἄλλοι κρίζοντες οὐτελεῖς & ἀχρείου τινὲ ἑαυτοῦ των δεχόμενοι σφαλ-
 ματὰ τως ταῖς θημερινὰ. Ἄλλοι δὲ τὸ πειρασμὸς ὅπου τως ἐσυ-
 νέβησαν, ὡς ταῖς ἀρρώσας, & τὰ πλάσματα, ἐρήξασι & ἐκίμασι ὡς
 ἔπεσεν ἢ ἐπρός τως. Ἄλλοι ἐκ τῶν σὺδξαν & τῶν ἐρήσιν ὅπου
 εἶχασι τῶν χαρισμάτων, ἀποκλήθηντες εἰς τῆς λόγου τως τῶν μητέρα τῶν
 χαρισμάτων τῶν ταπεινῶν. Εἶναι ἀκριβῆς, (οἱ ὁποῖοι ἀνδρίσκον
 ται & τῶν σήμερον, δὲν μπορῶνὰ τὸ εἰπῶν) οἱ ὁποῖοι μὲν ταῖς δωρεαῖς
 ἐκείνας & τὰ χαρίσματα ὅπου ἐχρῶντο ἀπὸ τῆς θεῶν, ὅσον πλεονάζουσιν
 ἐκεῖνα εἰς τῆς λόγου τως, τόσον πτωχότερον ταπεινῶν τοὺς ἑαυτοὺς
 των, λογιάζοντας ὡς εἶναι ἀνάξιοι τῆς τοῦ πλεον, ὡς οὐδὲν οὐκ
 τοιοῦτο βόπως, ὡς ἐπλήθηνε καθημερινὸν τὸ χρεὸς τῶν ἀμαρτιῶν
 τως. Εἴτε το εἶναι ἢ ταπεινῶν, εἴτε το εἶναι ἢ μακαριότης. εἴτε το εἶναι
 τὸ τέλος ἢ παύσις, & δῶρον τῆς κατὰ τῆς ἀμνηστίας τῆς υπερφανίας
 νίκης. Ὅπου ἰδῆς ἢ ἀκρύβης ἰδῆς, ὅπου εἰς ὀλίγου χρόνου νὰ ἀπέ-
 κτησῃ μίαν ὑψηλοτάτην ἀπάθειαν, μηδὲν λογιζομένη ὡς νὰ ἐπιπά-
 τησῃ αὐτὸς ἄλλω πρὸς ἐξουσίαν τῶν μακαρίων & ζωτῶν φράταν.
 Ἄγία ἐνώσις & (ὡς σοφία εἶ) ἀγάπη & ταπεινῶν. δεχόμενοι τῆς ταπεινῶ-
 σις ὑψώνει τῶν ταπεινῶν ψυχῶν ἐμπροσθεν τῆς θεῶν. ἢ ἀγάπη, ἀφ' οὗ
 ὑψώθη, ἢ κρατεῖ βεβαίαν εἰς τῶν ταπεινῶν, δεχόμενοι μὴ πίστη, κα-
 θὼς εἶπεν ὁ παῦλος, ὡς ἢ ἀγάπη ποτὲ δὲν πέφτει. Ἄλλο πρᾶγμα
 εἶ) ὁ (ὡς φημι) & ἄλλο ἢ ὁπίγνωσις; & ἄλλο ἢ ταπεινῶν. Ὁ (ὡς
 φημι) εἶ) μία λύπη ὅπου χυνᾶται εἰς τῶν καρδίαν ἀπὸ τὸ πῶμα
 εἰς τῶν ἀμαρτιῶν, δεχόμενοι ἐκεῖνος ὅπου ἀμαρτάνοντας πέφτει, (ὡς βίβη-
 ται μετανοῶντας, & χωρὶς καμίαν παρρησίαν ὡς θάρρος πρᾶσείκει εἰς
 τῶν πεσοφίῳ, μὲ μίαν ἐπαγγελίαν ἀδελφότητι, ἀπαχυμπίζοντας
 ὡς ἐκ καταζακισμῶν εἰς τὸ βραβδί τῆς ἐλπίδος τῆς θεῶν, ὡς δόχτων-
 τας μετ' αὐτὸ τὸν λυσασμῶν σὺλον τῆς ἀποκρίσεως. ἢ ὁπίγνω-
 σις εἶναι, μία γνώρισις βεβαία τῶν μέτρων εἰς τὰ ὁποῖα ἀδρίσκεται ἡ
 θεῶν, ὡς τῆς ταλαιπωρίας, & μία ἐνθύμησις (ὡς χηρὸς & ἀπέμβασος
 ὡς τῶν μικρῶν πλάσμάτων. ἢ ταπεινῶν εἶ) μία διδασκαλία νοε-
 ρὰ διδασκαλίῃ ἀπὸ τὸν χριστὸν ὡς μὲ πρᾶδ εἶματα & μὲ λόγου, ἢ
 ὁποῖα φυλάσσεται ὡς εἶναι σφαλῆ ὡς εἰς μίαν ἡμέραν, εἰς τὰ τα-
 μῶν ὡς ἀμαρτί τῆς ψυχῆς, ἢ ἡρωεῖ εἰς τὸ νοῦ, εἰς τῶν ἐκθύμησιν,
 & εἰς τῶν θείων, σιμᾶ εἰς ἐκεῖνον ὅπου ἡξιώθηκασι τῶν ἐχρῶν.

α. κορινθ. 17.

ἡ κατὰ σπινθὴς ὁποίας δὲν δ' ὠύεται με ἀμωπητὰ λόγια νὰ ὀμιληθῆ.
 Ἐκείνος ὁποῦ λέγει νὰ ἐρροίκεσεν ὅλως διόλκω εἰς τῆς λόγου του τὴν κυ-
 ρωδίαν ἐπουνοῦ τῆς ἐκλεκτῆς μύρου τῆς ταπεινώσεως, καὶ ἐπαμνούμενος
 καμίας φοραῖν, κινάται καὶ ὀλίγον μετὶ τῆς καρδίας του, καὶ γνωρίζων-
 τας τὴν δ' ὠύαμιν τῆς λόγων τῆς ἐπαυνευκῶν, ἀρπάζει ὀλίγον πρὸς
 ἐκείνους μετὰ χαρὰν, καὶ λέγει καὶ νὰ μὴ ἐπλανήθη τελείως, ὁ μὲν ἐπλαν-
 ῆθη, καὶ δὲν εἶναι ἀληθινὰ ταπεινός. Ἡ ἔκφρασις πινός προφήτου ὁποῦ
 ἔλεγε μετὰ ὅλων τοῦ καρδίας, κέμου μὴ δ' ὠύτης ἡμᾶς τὴν δ' ὄξω
 μὴ, μὰ δ' ὄς τὴν τῆς ὀνόματός σου. Δὲ π' ἐγνωρίζε καλὰ ὁ προφήτης
 πῶς ὁ κίεσος νοῦς, καὶ ἡ φύσις ἡ ἀνθρωπίνη δὲν ἐδ' ὠύετον μετὶ τῆς δ' ὠύα-
 μίντης, ἄ χωρὶς πᾶμα νὰ δ' ἰαμῆν, αἰ δὲν ἤθελε βουθᾶσαι πάντοτε
 ἀπὸ τῆς θεϊκῆς χάριτος. καὶ δ' ἔα τῆτο ἔλεγχον ἀκόμη, δ' ἔσ' ἐνα ἀς εἶναι ὁ
 ἔταικός μου εἰς τὴν μεγάλῃ ἐκκλησίαν τῆς μέλλοντος αἰῶνος, δ' ἔα τῆ
 πρὶν ἐκείνου τῆς χρόνου δὲν ὕμωρῶ νὰ τὸν βασάζω χωρὶς κίνδυνον.

ψαλ. ργ.

ψαλ. κ α.

Τέλος πάντων, αἰ εἶναι καὶ τῆτο εἶναι ὁ ὄρος, καὶ ὁ λόγος, καὶ ὁ ἔξωπος
 τῆς ἐχάτης ὑπερηφανίας, νὰ καμῶνεται ὁ ἀνθρώπος καὶ νὰ πλάσσει εἰς
 τῆς λόγου του πῶς ἔχει ἐκείνους τὰς ἀρετὰς ὁποῦ δὲν ἔχει, δ' ἔα κενὸς α
 ξίαν, τῆτο λοιπὸν εἶναι σημάδι μεγαλώτατης ταπεινοφροσύνης ὁ βα-
 θυτάτης, νὰ χημαζώμεσαν ἐμπροσθεν πινῶν πῶς ἔχομεν ἐκείνα
 τὰ πᾶματα ὁποῦ δὲν ἔχομεν, δ' ἔα νὰ καταφρονέμεσαν καὶ νὰ δ' ἰα-
 τελίζωμεσαν. Ἐτ' ἔα ἐκείνου ἐκείνος ὁ ὅστος σερᾶπιν, ὁποῦ ἔπασεν
 εἰς τῆς χάριτος τὸ φωμίον καὶ τὸ τυρὶ καὶ ἔξωρη, ὁποῦ ἡκουσε πῶς
 ὁ ἀρχὸν τῆς χώρας ἤθελε νὰ πάγη νὰ τὸν χαιρετήσῃ Δὲ τὴν δ' ὠύαβ' ἴαν
 ὁποῦ εἶχε εἰς τῆς λόγου σου. Ἐτ' ἔα ἐκείνου ἐκείνος ὁ ἀμῶν ὁ ἀμῶν ὁπ' ἔ-
 ἔγ' ὠύθη τῆς ῥᾶχον του, ὁ ἔξωρῆζεν ἀπαθῶς ὁ τῆς ἀπαθείας ἐργάτης
 τὴν χώραν. Δὲν θέλω φρονήσῃ οἱ ὄν' εἶται ταπεινόφρονες ἀπ' ἐκεῖ
 ἐκείθεν πρὸς κομμά ἀνθρώπων, ἔς ὧντας νὰ ἔχουν ἐπ' ἡμῶν δ' ὠύα-
 μιν μετὶ τῆς προσοχῆς τῆς ἀπὸ τὸν δ' ἔν νὰ πληροφοροῦσιν καὶ νὰ δ' ἰα-
 πρᾶδ' εἰγμα καλὸν ἀοράτως εἰς καθ' ἕνα μετὶ τῆς ἐνδ' ὀτέρων ἐμπροσ-
 σιν. Ἐκείνος ὁποῦ ἐνοιάζεται Δὲ τὸ πρῶτον, ἡκουε τὴν ὑποψίαν τῆς
 προσοκόματος, δ' εἰχνη καὶ σημάδ' ἀς πῶς δὲν ἔχ' ἔδ' ὠύτερον, ἡγεν
 τὴν πληροφορίαν. Δὲ π' ἐκείνου εἶναι ἔτοιμος ὁ θεὸς νὰ μᾶς ὑπακούει,
 διόμοιαν νὰ καμῶμεν καὶ θε πρᾶγμα. Μὰ ἀς ὑποθέσωμεν πῶς
 καὶ νὰ ἤθελε σκαθ' ἀλίζεσαι πινὰς, θέλε πλεῖα ὀγλυγοῦτερα νὰ λυ-
 πῆς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅ τὸν δ' ἔ. ὁ ὅστος χάρεται θεωρῶντας μᾶς
 νὰ ἔχομεν πρὸς ὠύας εἰς τὰς ἀμῶν, Δὲ νὰ θλίψωμεν τὴν μα-
 τῆσαν

ταίαν οἴησιν καὶ ὑπερφανείαν, καὶ νὰ τῷ πλήξωμαι, καὶ νὰ τῷ χα-
 λάσωμαι. Ἡ ἀκροπότι καὶ μεγάλη ξενιτεία καὶ ἀναχώρησις ὅπῃ τὰ
 πράγματα τῆς κόπης, εἶναι πρὸς ἐπίστασιν τῶν βίουτων ἀθλων, Ἐν τῇ τῷ
 πρὸς ἐρημίᾳ ὑποψίαν. Διὰ τὴν μεγαλοψύχων ὁ ἀνδρείων ἀπὸν εἰς τῷ
 ἀρετῷ, εἶναι ἔργον, νὰ ὑποφείροισι νὰ ἐμπαίζουμαι ὅπῃ τοῖς οἰκείω-
 των, Ἐν τῆς ἐδικούτων. Μὴ δὲν θαυμάσις εἰς ἐκεῖνα ὅπου εἶπα μὲν, μὴ
 δὲ θορυβηθῆς, Διὰ τὴν οὐ δὲ πνὰς ἠδ' ἠνέθη ποτὲ νὰ ἀνέβη μίαν σκά-
 λαν διὰ τῷ πρῶτην. Εἰς τοῦτο θέλωσι γνωρίσει ὅλοι πῶς ἡμεῶν
 μαθηταὶ τοῦ θῦ, ὅχι διὰ τὴν μᾶς ὑπακούσῃ τὰ δαιμόνια, μὰ διὰ
 τὰ ὀνόματα μᾶς ἐχράσθησαν εἰς τὸν οὐμὸν τῆς ταπεινώσεως. Τὰ κί-
 βρα εἶναι βιωτῆς φύσεως, ὅπου οἱ κλάδοι τῶς ὅπου ὑψώνουμαι, εἶναι
 ἀκροποτι, Ἐκεῖνοι ὅπου κλίνουσι κατὰ τὸ κᾶμνοισι πλέα καρπῶν, Ἐν γλυ-
 ρυρύτερα. Ἐκεῖνος ὅπου ἀξετάσει ὅπι μελᾶς μετὸν νοῦν του ἐτούτο
 ὅπου λέγεται, κατέχει τὴν ἡ ταπεινώσις. Τινες εἰς τὴν τὴν ὅσια
 ταπεινώσιν ἀναβαίνουσι σιμά εἰς τὴν εἰς τὸν ξίαντος βυθῶν. ἄλ-
 λοι εἰς τὸν ἐξ ης ὄν. καὶ ἄλλοι εἰς τὸν ἐκατος ὄν, ὁ ἐτούτοι οἱ ὕσπεροι
 εἰς τὸν ἕχατον βαθμὸν εἶναι ἐκεῖνοι ὅπου ἀπολαύσῃ τῷ μακαρίας ἀπά-
 θειαν. οἱ δεῦτεροι εἶναι ἐκεῖνοι, ὅπου εἶναι ὑπισεμῶν ὁ ἀνδρείων μῶν
 πολεμισαί. μὰ εἰς τὸν πρῶτον τὴν ξίαντος βυθῶν δυνάμει νὰ ἀνέ-
 βουσιν ὅλοι οἱ πῶσι ἀκρομὶ νὰ εἶναι καὶ ἀρχαίροι. Ἐκεῖνος ὅπου ἠγνω-
 ση τὸν ἑαυτὸν βου, δὲν θέλει ἐμπαίζῃ οἱ δὲ ποτὲ, νὰ ὀπχειριδῇ πρᾶγ-
 ματα ὅπου εἶναι ἐξ ὅπῃ τὴν δυνάμειν του, μὰ ἔχει βεβωμῶν τὸν
 πέδα του ἀσφαλᾶς ἀπᾶν εἰς τοῦτον τὸν ξίαντος τῆς μακαρίας
 ταπεινώσεως, ὁ ὅποιος εἶναι, ἡ μετάνοια, ὁ θρῆνος, Ἐν τῆς ταπεινώσις. Τὰ
 κί βουλία φοβουῖται τῷ θεωρίαν τῶν γερακίου. καὶ οἱ ἐργάται, ὁ ποιη-
 ταὶ ἐβουῖς τῆς ταπεινώσεως, τὸν ἡρον Ἐν τῷ σῆνοια τῆς ἀπλοχίας.
 Πολλοὶ χωρὶς νὰ ἔχουσι τὸ χάρισμα τῆς πρᾶσις, τῶν ὀράσεων, Ἐν
 σημείων καὶ θαυμάτων, ἐπετύχασιν τῷ σῆσις τῶς, μὰ χωρὶς ἐτούτην
 τῷ ταπεινώσιν, οὐ δεινὰς θέλει εἰσέβη ποτὲ εἰς τὸν νυμφῶνα τοῦ
 λ χυ. Διὰ τὴν ἡ δευτέρα ἡ ἡρον ἡ ταπεινώσις εἶναι φυλάξῃ τῶν πρᾶσι-
 μῶν χαρισμάτων. μὰ τὰ πρῶτερα χαρίσματα σιμά εἰς ἐκείνοισι
 ὅπου εἶναι ἀτελεῖς μετὸ τῷ οἴησιν τῶς, θανατώνουσι καὶ χαλοῦσι τῷ τα-
 πείνωσιν. Ὁ κῆρὸς μῶν ὅ κῆρ δὲ νὰ ταπεινώνομεδαν καὶ μὴ θέλοι-
 πτε, καὶ τῆτο. Διὰ τὴν οὐδὲ ἕνας δυνάται νὰ εἰδῇ τῆς λαβωμᾶσις
 λ ἔτου καὶ τὰ πῶματα του ἐτῆ καθαρία, ὡς ἂν ὁ πλησίον του, διὰ τῆτο
 εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ ὀπδοῖ δῶμαι εἰς ἡμᾶς τοὺς ἴσους τῷ χάριν τῆς

Λουκ. ι.

υγείας, μα εἰς τὸν πλησίον μας, ὡς εἰς τὸν θν. Ἐκεῖνος ὁποῦ ἐστὶ ταπει-
 νός εἰς τὸν νοῦν καὶ τῷ καρδίαν, συγχώρεται πάντοτε τὸ θέλημα τοῦ
 ὠθέν πλάγιον καὶ ψεύσικον, καὶ εἰς τὰ ζητήματα τοῦ ὁποῦ κέμνει πρὸς
 τὸν κν, ἔχει ζωήθειαν νὰ μανθανῆ μετὰ πίστιν αἰαμφίβολον ἐ βεβαίαν
 τὰ πράγματα ὁποῦ κέμνοισιν εἰς τῷ σωτηρίαν τοῦ, καὶ νὰ ἰπακύνη πρὸς
 θυμερά εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ τῆ λέγουνται καὶ πρὸς ἀσσοῦνται, χωρὶς νὰ
 ποδερράζεταί τὰ ἔργα καὶ τῷ ζωῷ τῆ πρὸς αὐτοῦ τοῦ. μα μὴ φῶν-
 τας τὸν εἰς τὰ καλὰ ἔργα, διδῶν καὶ ἀνατρέπει τῷ μέρι νουαῖου εἰς τὸν
 θν, ὁ ὁποῖος καὶ δεξιόματος τῆς ὄντι ἐδιδάξει τὸν βαλαάμ τὰ ἀναγ-
 καῖν καὶ ὠρέλιμα πράγματα. Ἀν κέμνη, καὶ αἰ νῶα, καὶ ἀν ὀμιλῆθ
 ὁ ἐργάτης τῆς ταπεινώσεως ὅλα τὰ πράγματα κατὰ τὸ θέλημα τῆ
 θν, ὁ μὲν οὐδὲ τοιοῦτο ὄραως πρὸς εἶ τῆ ἑαυτοῦ του, οὐδὲ ἀκολουθεῖ
 τῆ θελήματός του, ἐάνωντας εἰς τὸν νοῦν του πῶς εἶν μέγας σκό-
 λοψ, καὶ μέγαν ἐμπόδιον καὶ βαρὸς νὰ πισθῆ ἱνάς καὶ νὰ θα-
 ρούεται τῆ ἑαυτοῦ του. ἀλλὰ φαίνεται τῆ ὑπερηφάνου μέγαν βαρὸς
 ἐκεῖνον ὁποῦ τῆ λείπει, καὶ πρὸς ἀσσειτοί πῶς ἄλλος. Ἐ μὲν φαίνε
 νὰ εἶναι ἔργον ἀγγέλου, νὰ μὴ κλέπεται καὶ νὰ πλανᾶται ἱνάς εἰς
 τὰ σφάλματα, ἀλλὰ τί ἤκουσα τὸν παῦλον τὸν ἐπίγειον ἀγγέλου ὁποῦ
 ἔλεγε, δὲν μὲ ἐλέγχει τὸ ζωεῖσθ ὅς μου δεξιὴ καμία ἀμαρτίαν, ὁ μὲν
 μεῶν ἔτῳ δὲν ὀρίσκομαι δικαίω μὲν εἰς τῆ λόγου μου. ἀλλὰ ὁ κ
 ριος εἶν ὁποῦ μὲ ἀνακρίνει, ὁ ὁποῖος βλέπει εἰς ἡμᾶς ἐκεῖνα τὰ λειψί-
 ματα, ὁποῦ δὲν βλέπομεν ἡμεῖς. ἀλλὰ τῆς ἡμεῶν παντοτινῶν
 νὰ κατακρίνωμεν καὶ νὰ μέμφωμεθα τῷ ἑαυτοῦ μας, ἀλλὰ νὰ ρίχνω-
 μεν ἀπὸ πᾶν ὡς τῆς ἀμαρτίας ὁποῦ κέμνομεν ἐκ ζωαπαγῆς τῆ
 ἐχθρῆς καὶ στανικῶς μας μετὰ τῷ θεληματικῷ ὀτέλειαν ὡς καταφρόνη-
 σιν ἡμᾶς τῆ ἰδίων. εἰ δὲ μὴ, εἰς τῷ ὄραμ τῆ θανάτου μας κατὰ πᾶσαν
 ἀνάγκην, θέλει ζητηθῆ ἀπὸ ἡμᾶς ὄπο λογία χαλεπὰ καὶ σκληρότατα
 διατάξ τῆς ἀμαρτίας. Ἐκεῖνος ὁποῦ πρὸς ἀσσοῦνται ζητᾶ ἀπὸ τὸν
 θν ζητήματα μικρότερα ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ τῆ πρὸς ποίσι, καὶ πᾶσαν ἀνάγ-
 κῶν θέλει ὀπιτύχει ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ὀδυσσώτερα πρὸ τῷ ἀξίαν του.
 καὶ τῆς μαρτυρᾶ ὀτελώνης, ὁ ὁποῖος ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν θν τῷ συχω-
 ρησιν τῆς ἀμαρτιῶν τοῦ, ὡς ἔξω ἀπὸ τῆς ἐδικαίωθῆ κίολας. καὶ ὁ λη-
 σῆς ἐκεῖνος ἐζήτησε μόνον τῆ χυ, νὰ τῆ ἀθουμηθῆ εἰς τῷ βασιλείαν
 του, ὡς ὁ μὲν ἐκλιρονόμησεν ὄλον τὸν πρᾶδ ὄσον. Καθὼς δὲν εἶν ὀπο-
 ρετὸν νὰ ἰδῆ πᾶς εἰς τῷ κήσιν ἐξούτην φωλίαν μικρῶν καὶ μεγάλων λ
 ὄσον εἰς τῷ φύσιν τῆς, ἔτῳ εἰς τῷ ἀληθινῶ καὶ ἀπόθῳ τῶν ταπεινῶ
 φροζῶν

Ἄριθμ κβ

α, πρὸς κορ. γ. δ. δ.

Αουκ. ι η.

Αουκ. κγ.

φροσῶν δὲν εἶναι διωατὸν νὰ σοχαδῆ Ἰναὺς πῶς εἶνα πορῶν | ὁλοτε
λῶς κενεῖα εἶδος ὕλης γήινον. Διὰ ἡ ἡτελῆα ταπεινώσεως δὲν ἀγα
πᾶ κανεῖα πράγμα ἐμπαθῶς, μάλισα ἀλησιμονῶντας ὅλα τὰ πῶ
τὸν ἄρανον, γεύεται μόνον καὶ ἀπολαύει ὅλα τὰ πράγματα ὅπου εἶναι
τῆ θεῆ. Ὡς ἐποῦ φταγορῶν θεληματικῶς, δὲν δύρισκεται τῆτο το κα
λὸν εἰς ἡμᾶς, ἤρου νὰ μὲν περσάχωρῶν εἰς τὰ πράγματα τῆ ἔλης,
ἢ ἢ ἀληθινὴ ταπεινοφροσῶν, καὶ τῆτο εἶναι τὸ σημαδι τῆς πρσουσίας
τοῦτου τῆ καλοῦ τῆς ταπεινώσεως εἰς ἡμᾶς, ὅπουταν δὲν φταγορῶν θε
ληματικῶς, οὐδὲ δύρισκομέσαν ἐμπαθεῖς εἰς τὰ ὕληα πράγματα.

Γνωρίζοντας ὁ δεατότης ἡμῶν πῶς ἀπὸ τὰ χήματα τὰ ἐξωτῆ καρ
μίου, συχημαλίζετα καὶ ἡ ἀρετὴ τῆς ψυχῆς, παινῶντας τὸ λεν ἰου,
ἢ ζωσάμυρος ὅ, καὶ πλυῶν ζω πῆδ ας τῆ μαθητῶν, μᾶς ἐδ εἶξε
μῖαν μέθοδ οὔ τῆς φράτας τῆς ταπεινώσεως. Διὰ ἡ ἡ ψυχὴ πολλῆς
φοραῖς ἴσομοιῶνεται εἰς τὰ ἐξω ὅπιτη δ ὄματα τῆ καρμῖε, καὶ τυπῶν
νεταί πρὸς ἐμείνα ὅπου κᾶμνῆ τὸ καρμῖ, καὶ χήμαλίζετα εἰς αὐτᾶ.
Ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ἀφεντία, ἐγίνηκεν ἀφορμὴ καὶ αἴτια τῆς ὑψηλοφροσῶν
εἰς Ἰναὺ ἀπὸ τοῦς ἀγγέλοις, ἤρου τὸν δῆβολον, ὁ ὅποιος δῆβ ὅυτη
τῶ ὑψηλοφροσῶν καὶ τῶ ὑπερηφάνῆαν δὲν ἐπῆρε τῶ ἀρχῶν, μᾶ
ἔπεσεν. Μὲ ἄλλον ζόπον δύρισκεται ἐκεῖνος ὅπου καδέζεται ἐπάνω

Γωάν. γ.

ἱ σα. ιδ.

εἰς εἶνα θρόνον, ἢ ἀλέως εἶνας ὅπου καθέζεται ἐπάνω εἰς τῶ κρηλίαν.
καὶ δῆ τῆ ὅσως ὀμέγας ἐκεῖνος δῆχος Γωβ ἐκαθέζετον εἰς τῶ κ
ρηλίαν ἐξω ἀπὸ τῶ χώραν, δῆ πῆ χωντας τότε τῶ τελείαν ταπεινοφρο
σῶν, εἶπε μὲ ὄλλω τῶ τῶ καρδίαν. ἐκαταφρόνησα τὸν ἐμαυτόν μῖ
ἢ ἴδω τέλισάδον, ἢ ἐταλαπωρήθηκα, ἢ λογαριάζω τὸν ἐμαυτόν μῖ,
γῶ καὶ σοδ ἐν. Εὐρίσκω τὸν μανασῶν ἐκεῖνον τὸν βασιλέα τῆς ἰου
δαίας ὅπου ἡμαρτεν ὡμῖ οὐδὲ Ἰναὺς ἄλλος ἀνθρώπος, ὁ ὅσοιός ἐμ
λινε τὸν ναὸν τῆ θῦ μὲ τὰ εἶδ ὡλα, ἢ ὄλλω τῶ δῆσέβειαν, δῆ τὸν
ὅποιον αἰ ἤθελε νησ ἄση ὁλος ὁ κόσμος, δὲν ἤθελε διωηθῆ νὰ φέρη κα
νεῖα κερπὸν ἄξιον τῆς μετανοίας ἀντάξιον δῆ τὸσας ὅυ ἀμαρτίας,

Γωβ. μ β.

Βασιλείαν
δ. κα.

ὅμως ἡ ταπεινώσεως ἰαξέδωσε ἢ ἐμείνα ὅπου ἤσαν ἀδ ὡάτα νὰ ἰαξέ
θοῦσι σιμᾶ εἰς αὐτὸν. Ὁ δᾶδ ὁ μιλιῶντας μὲ τὸν δῆ, εἶπεν, αἰ ἤθε
λες θελήσει θυσίαν Διὰ ταῖς ἀμαρτίας μου, ἤθελα ὅυ δᾶσει, ἀμῆ
δὲν θέλεις θελήσει ἐπούτας ταῖς νομικῆς καὶ τυπικῆς θυσίαις, ὅλο
καυτοῦ μῆνα σώματα μὲ τῶ νησέαν, θυσία εἶναι δῆ ἀρέσος εἰς ἐσένα,
πνεῦμα ζωτεξίμῆρον δῆ ταῖς ἀμαρτίας ὅυ, καρδίαν ζωτεξίμ
μῆρῶν ἢ πεταπεινωμῆρῶν δὲν θέλεις ἴδου δεινώσει, τὸ ὅποιον ἀκλεθᾶ

Ψαλ. γ.

εις τον αυτον ψαλμον. Με τουτην τω μακαριαν ταπεινωσιν οπότε αν
 ενκαμην ο δαβιδ τω μοιχειαν, ε τον φονον, εφωναξε, λεγωντας, εγω
 η μαρτον εις τον κυ μου, και προθυω ηξιωθηκε να ακουση απο τον ναθαν
 τον προφητην, ο θεος ου ενυλχωρησε δι αμαρτημα του. Οι αγιοι ε αιει
 μνησοι πατερες, ει πασι, πως οι σωματικη κωποι ειναι η σρατα και η
 αφορμη δε να φθαιη υνας εις ουτην τω αγιαν ταπεινωσιν, μα εγω
 λεγω πως η σρατα δε να κατανητα υνας εις τω αληθινω ταπει
 νωσιν, εν η αληθινη ε τελεια υπακη, ε η ισότης τ καρδιας, αι οποιας
 φισινα εναντιωνουται της υπερηφανιας, και της οησεως. Αν σιαι ε
 η υπερηφανεια εκαρμη απο αγελες υνας, δ αμυνας, κατα πασιν
 εν αγνω και η ταπεινωσις δ αυεται να κειμη αγελες απο δ αμυνας,
 δε τω ες εχρισθάρρος εκεινοι οπου επεσασι εις αμαρτιας, και ες
 οπισθεφοσι ες εγερνουται με τω μετανοιαν. Ας απουδ ασωμην
 και ες πολεμησωμην με ολλω μας τω δ υμωμην να αναβουμην εις
 τω κερυφλω ετουης της ταπεινωσεως. και αν δεν δυωωμεσαν να δι
 κωμωμην εντω, ες απουδ ασωμην και να κωμωμην εις εροπον οπου
 να βασαρθωμην εις τον ουρανον απανω εις τους ωμωθης. μα αν μας
 φαινεται και τωτο δυσκολον δε τω ουκνηριαν, και τω ολιγοπισιαν
 μας, μω πεσωμην και απο ταυ αγκαλας της, δε τι εκεινος οπου πε
 φτει απο κειναις, θαυμαζω αν οπιτυχη καιμιαν ανωνιον δωρεαν. 10
 Νδρα εδωης της ταπεινωσεως ε σρατας, μα οχε σημαδια, ειναι η
 πωχεια, η ξενιτεια η αφανης η απο μεσωθιον της καρδιας, να κρυπη
 υνας τω σοφιαν του, η απλη και αποικυλος ομιλια, οπου δεν εχει και
 μιαν διπλοτητα, η ζηησις της ελεημερωης, να χωνη υνας τω ουγε
 νηα του, και να εχει εβροισμηνω τω παρησιαν, να μω εχει θαρρος
 εις συληρεις, εις φιλωι, η εις κανενα πρᾶγμα γηινον, πᾶρα εις τον χυ.
 ο μακρομοσ της πολυλογιας, δε τι ουδενα πρᾶγμα δυεται ποτε
 να ταπεινωση τω ψυχλω τετοιαις λογις ωεν η πωχη και ταισασις, και
 η ζωη τῶ ζηουτων τω ελεημερωλω. Τοτε δ ειχομην πως αγα
 πουμην τω σοφιαν ε τον εν, οπότε αν δινωμην να υφωνωμεσαν, 11
 φουρομην ε υφος διχως να σρερωμεσαν οπισωμας. τα προειρημια
 λεγουται σρατας ε νδρα της ταπεινωσεως, δε τι καθαυς αι σρα
 τας φερουσι εις τους σημαδ ωμηνω τοπω και τανδρα κραουσι
 ομαδι και βασεισι τα μελη ολονων τῶ ζων, ετ(η τα προειρημια ε)
 νδρα και σρατας. διχως τα οποια ουδε υνας μπορει να οδκηνηθῆ και
 τα συρθη εις τω αγιαν ταπεινωσιν. μα δεν εν εντω σημαδια πως
 να

να ἔχει πνᾶς τὴν ταπένωσιν, ἴξε' ἡ δὲν ἀκολεθᾶ, καὶ ὁποιοὺς ἔχη τὰ
 προειρημμένα, νὰ εἶν' ταπεινός. Ἄν ἀρματῶνεσαι καμμίαν φοράν εἰς αὐ
 τὸν ὅ, λινος πάθους Ἐ ἀν' εἶν', εἰδ' ὅσου τὴν συμμαχίαν Ἐ τὴν βοήθειαν
 ἐτοιμῆς τῆς ταπεινώσεως, ἴξε' νὰ σὺ (ὡς) ἔχη νὰ πολεμᾷς κατὰ τῆ
 εἰ πάθους, ἴξε' ἡ ἐξούτη θέλη ἀναβῆ ἀπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα καὶ τὸν βασι
 λίσκον καὶ θε ἀμαρτίας καὶ θέλη καταπατήσῃ λέοντα, τὸν δ' αἰμίνα τῆς
 ὑπερηφανίας Ἐ ἀπολνώσεως καὶ τὸν ἀνέθαρτον Ἐ βρωμεσμύρον καὶ
 μυστάρων δράκοντα τῆ σαρκικῆς φρονήματος. Ἡ ταπεινοφροσύνη
 εἶναι εἰς οὐρανίους σίφουνας, ὁ ὁποῖος δμύεται νὰ ἀνεβάσῃ τὴν ψυ
 χὴν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὴν ἀβυσσον τῆς ἀμαρτημάτων. Εἶδε ἱεράς
 καί ποίαν φοράν τὴν ὀμνηρίαν τῆς ἐτοιμῆς εἰς τὴν καρδίαν σου, Ἐ ἐκ
 πληθὸς ἢ θανάτων, ἠρώτα νὰ μάθῃς ὄνομα τῆς γενέως τῆς,
 τῆς ὁποῖου ἐμείνη με εἰς αὐτὸν Ἐ γαλλῶν πρόσωπον γελῶντος,
 ἀπεκρίθη, πῶς αὐτοὺς ἀξίς καὶ ὀπιθυμᾷς νὰ μάθῃς τὸ ὄνομα ἐκείνῃ
 εἰ ὅπου με ἐγγήνησεν. ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνος εἶναι χωρὶς ὄνομα, ἐγὼ δὲν θέλω σε
 φανερώσῃ ποτὲ τὸ ὄνομα του, ὥστε νὰ ἀποκτήσῃς καὶ νὰ ἀπολαύσῃς εἰς
 τὴν βασιλείαν τῆς ἐρανῶν τὸν δ' ἡ, τὸν κύριον ἡμῶν ἰν' ἡρισόν, αὐτῆς ἡ
 δ' ὄξα εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμὴν.

ΒΑΘΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ.

Περὶ τῆς διακρίσεως καὶ γνώσεως τῆς λογισμῶν
 τῆς παθῶν, καὶ τῆς ἄρετῆς.

κ ε

Ἡ διακρίσις καὶ ὁ γνωρισμὸς, εἰς ζω' ἀρχαίς ἐστ', ἡ ἀληθινὴ γνώ- Ὁρισμὸς
 ρισία καὶ θένος τῆς εἰς τὸν, ὅπου τὰς σοχάζεται καὶ θ' εἰς ἀσπ' ἐκεί- τῆς δια-
 νου π' ἐργα σου, τῆς δυνάμει σου, καὶ τὸ ἐλλείψιμόν του. εἰς τοὺς μὲ κρίσεως.
 σοῦ καὶ πικρῶ πόντου, ἡ δ' ἐκρίσις εἶν', ἡ νοερά ἀσπίς καὶ ἡ γνώρισις
 τῆς νοός, ὅπου διακρίνῃ καὶ δετὰς ἀπ' αἰσῶν καὶ γνωρίζει θεκυρίως ἀγα
 θὸν τῆς χαρίως, ὅσο ὅσον εἶναι θε ἀληθινὸν καλόν, ἀπὸ θε εἰσὶ καλόν,
 καὶ ἀπὸ θε εἰς αὐτὸν πάθος. εἰς ζω' τελείω, ἡ δ' ἐκρίσις ἐστ' μία ἰνώσις
 ὅπου ὄρισε) εἰς ἐμείνω ἀπὸ θεῖ κλυ' ἔλλαμψιν, Ἐ φωτισμὸν, ἡ ὁποῖα
 ἔλλαμψις δμύεται νὰ φωτίξῃ με τὸν λύχνον τῆς Ἐ με τὴν διδασκα
 λ' εἰ λιάτης Ἐ ἐμείνα ὅπου ὄρισε) εἰς ζω' ἄλλω σκοτῆν. ἡ μιλιῶν-
 τας καθολικῶ, τῆς Ἐ γνωρίζεται Ἐ εἶναι ἡ διακρίσις, ἡ βεβαία κα-
 τὰ ληψις

πάληψις ἔγνωσεν ἵνα θεῖον θελήματος εἰς καθε πρᾶγμα, ἡ καρὸν,
 καὶ τόπον, ἡ ὅποια, ἔχει ζωήθειαν νὰ δρισκεται μόνον εἰς ἐκείνοισ
 ὅπου δρισκοιυται καθαροὶ εἰς τὴν καρδίαν, εἰς τὸ καρμὶ, ἡ εἰς τὸ σῶ-
 μα. Ἐκείνος ὅπου ἔρρηξε κατὰ ἡ σὺνικησε τοῦ ξείνους πφρασμοῦ ἡ πρ
 θῶν, ὅπου σὺνικησεν ὁ χρυσόςμας εἰς τὴν ἔρημον. ἡ ἡου τὴν γαστριμαρ-
 γίαν, τὴν φιλαρτυρίαν, καὶ τὴν κνοδοξίαν, σὺνικησεν ὁμάδι ἡ ἐχά-
 λασε ἔ τοῦ ἄλλου πέντε, ἡ ἡου τὸν τῆς ὀργῆς, τῆς ἀκηδίας, τῆς λύ-
 πης, ἔ τῆς ὑπερηφανίας. καὶ ἐκείνος ὅπου θέλη εἶσαι ἀνάμελος εἰς τὴ
 πόλεμον ἡ ξείνους, δὲν θέλη νικήσῃς φανεία. ἡ διακρισις εἶν, μία συ-
 νεῖδσις ἀμύλωνος, ἔ μία ἀμύλωνος καθαρά. Μηδελιανὸς ὅπου ἀκούσῃ
 ἡ βλέπῃ πῶς εἰς τὴν μοναδικὴν πολιτείαν ἐκαμε ἡγὰς πρᾶγματα
 ὑπὲρ τὴν φύσιν τὴν ἀθρωπίνην μὲν ἀμφιβάλῃ, ἀπὸ τὴν ἀνωσίμου, ἔ
 πέση εἰς ἀπίσταν, ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὅπου θέλη κατοικήσῃ οὐπὲρ φύσιν θεός,
 ἐκεῖ λοιπὸν γίνουται καὶ τὰ πρᾶγματα ὑπὲρ φύσιν. Μὲ τούτοις ζω
 ξείνους γηρικωτάτω ξόποιω γίνεται εἰς ἡμᾶς πᾶσα λογίς πόλεμος ἡ
 δαμνῶν, ἡ ἀπὸ ἀμέλειαν μας, ὅποταν δὲν φέρωμεν ἀπουδ αἰώς
 ταῖς ἀφορμαῖς ἡ πειρασμῶν. ἡ ἀπὸ ὑπερηφανείαν μας, ὅποταν φέρ-
 ωμεν ταῖς ἀφορμαῖς, μᾶς φαίνεται πῶς ἡμεῶν καλοὶ, καὶ λογιά-
 ζομεν τοῦ ἄλλου, ἀμελεῖς. ἡ ἔροσιν οἱ πειρασμοὶ τὴν ἀρχὴν μί-
 νον ἀπὸ τὸν φρόνον ἡ δαμνῶν, ὅποταν φέρωμεν ταῖς ἀφορμαῖς ἡ
 πειρασμῶν, καὶ δὲν κρίνομεν τοῦ ἄλλου. οἱ πρῶτοι εἶν ἐλεεινοὶ. οἱ
 δεύτεροι, πανάθλιοι. οἱ τρίτοι, μακάριοι. Ἄς δούλωσῃμεθάν καὶ
 ἄς ἔχωμεν ἀπὸ σκοπὸν ἔ κανόνα μας εἰς ὅλα ὑσερα ἀπὸ τὴν βοήθειαν
 τῆς θεῆς, τὸ ζωειδὸς μας, δὲν νὰ δούλωσῃμεθάν, γνωρίζοντας ἀπὸ ποίαν
 μερέαν ἔρχεται ἡ πνοὴ ἡ πειρασμῶν, νὰ ξαπλῶνομεν ἐναντίον τῆς
 τὰ ἀρμυρὰ τὰ πνοῦμαλικᾶ, τὴν ἐναντίωσιν, καὶ τὴν προσδύχην. Εἰς
 ὅλα μας τὰ ἔργα ὅπου καμνομεν κατὰ τὴν, οἱ δ αἰμονες μᾶς ὀρδινιά-
 ζοσι καὶ σκάφοιῶ κρυφὰ ξείνους λάκκω, δὲν νὰ πέρωμεν καὶ εἰς τὸν
 εἶνα. πρῶτον παλαίονδι καὶ μάχουται μετ' ἐμᾶς, δὲν νὰ ἐμποδίσωσιν
 νὰ μὲν γρηῖ τὸ καλόν, καὶ ἀν' ἐμᾶ καὶ νικηθοῦσιν εἰς τῆτον τὸν πόλε-
 μον, μᾶς ἡ κακοδύζοσι τὸν δεύτερον λάκκον, περάζωντας μας, νὰ
 μὲν καμῶμεν τὸ καλόν ἔργον κατὰ τὴν, ἀμὴ ὅποταν ἐκείνοι οἱ κλέπτει
 ἀσοχήσοσι ἡ ἀπὸ τῆτον τὸν σκοπὸν, τότε λοιπὸν πρᾶσεῖωντας ἡ συχα
 εἰς τὴν ψυχὴν μας, μᾶς ἐπαινοῦσιν ὡσὲν ὅπου πολιτ δούλωσαν κατὰ
 τὸ θέλημα τῆς θεῆς εἰς ὅλα μας τὰ ἔργα. Εἰς τὴν πρῶτην τῆς μηχανῆς λ
 ἡ τὸν πόλεμον, εἶν πολλὰ ἔχθροὶ καὶ ἐναντίος, ἡ ἀπουδὴ τῆς λογιμοῦ

Δὲ τὸν θάνατον, καὶ ἡ μέριμνα τοῦ θανάτου. εἰς τὴν δευτέραν, ἡ ὑπο-
 ταγή, καὶ ἡ ὑβριδένωσις καὶ καταφρόνησις τοῦ ἑαυτοῦμας. εἰς τὴν τρί-
 πην μηχανὴν εἶναι ἄνθρωπος ἐχθρὸς, νὰ μέμφωμέσθαι παντοῦν τὸν
 ἑαυτοῦμας, κατανοῶντας τὰ ἑλλείψιματά μας, ἀμὴ ἐτούτος ὁ κόπος,
 εἰ καὶ ἐτούτη ἡ λύπη, καὶ ἡ πωροδὴ θέλει κάμει χρεῖαν νὰ εἶναι πάντο-
 τε ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὀφθαλμὰ μας ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ἄγιασῆριον
 τῆς καρδίας μας, ἢ τοῦ νοῦς μας ἡ θερμότης τοῦ θεοῦ καὶ ἔσχατος. διὰ τὴν
 τότε δὲν θέλει εἶσαι πλεονεξία ἀνάγκη προλήψεως ἡ ἐμπαθῆς σο-
 νηθείας εἰς ἡμᾶς, Δὲ πὶ ὁ θεὸς ἡμῶν ἐστὶν τὸ πῦρ ὁποῦ καταναλίσκει ἡ
 εἰ ἀφανίζει πᾶσαν λογικὴν κίνησιν σαρκικὴν, καὶ πύρωσιν, ἡ πρόληψιν,
 καὶ τυφλότητα, ἡ σκοτισμὸν καὶ μέσα καὶ ἔξω, ἢ βλεπέμενον, καὶ
 μὴ βλεπέμενον. ἀμὴ οἱ δαίμονες πάλιν ἐχθροὶ ζωήθησαν νὰ κἀμινεσθαι
 τὰ ἄνθρωπα κεινῶν ὅπου εἶπα μὲν. Δὲ πὶ ἀφ' οὗ νικήσασιν τὴν ψυχὴν,
 καὶ δεξέσθαι τὸ πῶς τῆς νοῦς μας, ἀπ' ἐκεῖ ἢ ἐκεῖθεν δὲν θέλει ὑπε-
 ς θῆεἰς ἡμᾶς τοὺς ἀθλίους, οὔτε νῆψις ἢ ἀρχεπνίαν ἀνάγειον τῆς πειρα-
 σμῶν, οὔτε ἀέκροισις τῆς καλοῦ καὶ τῆς κακοῦ, οὔτε γνωρισμὸς, οὔτε ἐπι-
 ξοσπῆ. μὰ θέλει εἶσαι εἰς ἡμᾶς μία αἰαθησιὰ τῆς πόνε, μία ἀδιακρι-
 σία, καὶ ἀβλεψία μεγάλη, ἢ σερεμὸς τῆς χάριτος τῆς θεοῦ, ἢ καθε κα-
 λοῦ. Ἐκείνου ὅπου μὲ μετανοῖαν ἀγάνηψαι ἡ ἐσυκωθήκασι δὲ τὴν
 κ' πορνείαν, καὶ ἐκείνου ὅπου ἐσυρθῆκασι ὀπίσω δὲ τὴν ματαίαν παρρη-
 σίαν καὶ τὴν θάρρος, ἢ δὲ τὴν ἀδιδασκαλίαν, καὶ ἐξράφησαν εἰς τοὺς
 ἑαυτοῦς των, γνωρίζουσι πῶς ὕστερα δὲ τὴν ἀνάγειν ἢ ἀρχεπνίαν τῆς
 νοῦς, τὴν ἀφάνισιν καὶ τῆς πωροσσεως καὶ σκληρότητος, ἢ νὰ εἰπῶ πλεονε-
 ογλυγορύτερα τῆς τυφλότητος τοῦ, ἐξέπουται ἢ τοῦ λόγουτος δὲ
 κ' ἐμισωθιοντως, δεξέσθαι τὰ πράγματα ὅπου ὀμιλοῦσθαι καὶ ἐκἀμινεσθαι
 προήτερα ὅπῃται ἐυρίσκουταν εἰς τὴν τυφλότητα τῆς νοῦς των, ἢ βυ-
 θισμῶν εἰς τὰ πάθη. Ἄν ἴσῃ καὶ προήτερα δὲν γρηὶ ἑσπέρα καὶ
 νύκτα εἰς τὴν ἡμέραν τῆς χάριτος τῆς ψυχῆς, καὶ δὲν σκολεθῆ ὁ νοῦς
 δὲ τὴν ἀμέλειαν καὶ πένθος εἰς ἀγνοίαν, καὶ λήθη, καὶ βαθυ-
 λ' μίαν, δὲν θέλω κυριεύσει τὰ πάθη εἰς τὴν ψυχὴν μας, οὐδὲ οἱ κλέ-
 πται ἢ παμπόνηροι δαίμονες, δὲν θέλω κλέψει δὲ τὴν ψυχὴν τὰ
 θεῖα χάρισματα, οὐδὲ θέλω τὴν θύσει καὶ ἀπολέσει πᾶν ὀφθαλμικόν.
 Ἡ κλεψία ὅπου παθῆει ἡ ψυχὴ, ἐστὶν ὁ χαλασμός τῆς πνευματικῆς
 πλοῦτου. κλεψία εἶναι, νὰ ἐγὰζεται ἡμᾶς ἐκείνον ὅπου δὲν ἐστὶν καλόν,
 λ' ἐπὶ καλόν. Δὲ τὸ ὅποῖον ὁ ἄνθρωπος σερεύεται τὸν πᾶν ὀφθαλμικὸν πλῆ-
 θον. ἢ κλεψία ὅπου κλέπεται ἡ ψυχὴ, εἶναι μία ἀρχμαλωσία τῆς ψυ-

χής, όπου αρχιμαλωπίζεται διχως να εγνωρίζη από τον δ αμωνα. ήθυ
 σία της ψυχής είναι, ο θανάτος τῆ λογικῆ νοός, όπουταν πέμψη εις τῆς
 ατομῆς καὶ ἀρχαῖς πράξεις. ή αλώλεια ὁ χαλασμός τῆς ψυχῆς
 είναι, να πέψη εις ἀπογνωσιν ὑσερα ἀφ' οὗ πείση εις τῆς ἀρχαῖς καὶ πα-
 ραιόμες πράξεις. Μηδὲ ἕνας προφασίζεταί να λέγη πῶς δὲν δὴν
 ται να πληρώνη ἔ να κἀ μνη τὰ διαγγελικὰ πῆρα γέλματα, δὲ πῆ εὐρί-
 σκουται ψυχῆς, ἀποποιῆς ἐκείμασι ὁ πῆμασότερον ἀπὸ τὰ εὐαγγε-
 λικὰ προσάγματα, τῆτο μπορεῖ να σὲ κἀ μιν να τὸ πειεύσης ἐκείνος
 ὁ ἀββᾶς λέων ὁ μαρτυς, όπου ἠγάπησε πῆμασότερον τὸν πλησίον
 πῆρὰ τὸν ἑαυτόντου, ἔ ὁ ποῦ ἔβαλε τὴ ζωῆτου Δὲ ἐκείνον, καλὰ ἔ
 να μὴ εἶχε πῆσαγμα εις τῆσ ἀπὸ τὸν δν. Ἀς πῆνομε θάρρος ἐκεί-
 νοι όπου εὐρίσκουται τεταπεινωμένοι εις τῆς ἀμαρτίας, Δὲ τί ἀν-
 πέσισι καὶ εις ἔλω ζω λάκκω, ὁ πέσισιν εις τῆς βροχᾶδες ὀλο-
 γῶν τῆ διπύων, ἔ τῆσ πεπρασμένων τῆ δ αμωνος, ἔ ἀρῶσ ἠθῶδῆ κᾶθε
 λογῆ ἀρῶσιαν ἀμαρτίας, ὁμως ὑσερα ἀφ' οὗ ἰαξόθυοσι, γίνουται
 εις ὀλω αὐτοῖ ἰαξοῖ, ὁ φωςῆρες ὁ κυβερῆται, διδ ἀσκωντας ζω ἔο-
 ποῦ δὲ να ἰαξόθη ἕνας κᾶθε λογῆ ἀρῶσιαν, καὶ φυλέγωντας ἀπὸ
 τῆσ δοκιμῆτως ἐκείνοῦ όπου μέλλοῦδῆ να πέψου εις πῆ πᾶθη δὲ
 να μὴ πέψισιν. Ἀν εἶναι καὶ ἕκας ἀπὸ ἐκείνοῦ όπου κραύουται
 ἀνομι ἀπὸ τὰ πᾶθη καὶ τυραννοῦται, διώουται να διδ ἀσκοῖ καὶ κ
 μέ μοναχὸν λόγον, ἀς διδ ἀσκοῖ, καλὰ καὶ ή διδ ἀσκαλιατως να εἶ
 ματάμα καὶ ἀκαρπος. καὶ καλὰ καὶ να διδ ἀσκοῖσιν εις τέτοιον ἔοπον,
 ὁμως δὲν πρέπη να εἶ πῆσοεσ ὄτες καὶ ἠγούμνοι ἀλλωνῶν, Δὲ να μὴ
 ζω φθείροσι με τὸ κακῆτως πῆραδεγμα, δὲ ἕ ἴσως εἶξέπεμνοι
 καμῆαν φοραὴ καὶ τοῦ λόγου τῆς, δέλεσιν ἀρχῆσ να ἐργάζουται κ
 ἐκείνον όπου διδ ἀσκοῖ ζω ἄλλω. ὁ δέλει ἠγῆ ή εις αὐτῶ ἐκείνον
 όπου εἶδα ὁ γίνηκεν εις καποιοῦ όπου ἐκυλίουταν εις εβούρκων,
 Δὲ ἕ ἀριστόμνοι μελυσμεῖσσι με τὸν πηλὸν, ἐδιδ ἀσκασιν ἐκείνας
 ὁποῦ εἶδα βῆσσι τὸν ἔοπον πῶς ἐκαταπονῆσῆσιν ἐκεῖ, διηγούμνοι
 ε τῆσ, δὲ τῆσ σωτηριαντως, ἔ δὲ να μὴ ἔχρου να πέσου ἔ ἐκείνοι λ
 ὁμοῖως, ἔ να ἀπολεθοῦσιν εις τῆσ ἴδιαν σῆραν, ἔ ὁμως Δὲ τῆσ σω-
 τηριαν όπου ἐπῆροσῆσιν εις τοῦ ἄλλω με τὰ λόγιατως, τοῦ ἐλύξωσε
 ἔ ἐκείνοῦ, ὁ παντὸ δὴ αμωσ θεὸς ἀπὸ τὸν πηλὸν. μα ἀν εἶναι ὁ εἶξοι
 οἱ ἐμπαθεῖς θεληματικῶς τῆς ρίχνοῦδῆ ζω ἑαυτοῦ τῆς εις τῆς ἠδονᾶς,
 θελοῦδῆ εἶχῆ με τῆσ σωτῆρῶ πῶς εἶ ἀνάξιοι να διδ ἀσκοῖσιν ἄλλ
 λογῶ, βαῖωντας εις νοῦτως ἐκείνον όπου λέγῆ ή γραφῆ, τὰ ἔργα τὰ
 ποῖα

Πραξ. α.

ὁποῖα ἤρχισεν οἷς χρεῖσός πρῶτον νὰ κῆμνη, ἔπειτα νὰ διδῆσκη.
 χαλεπὸν κατὰ ἀλήθειαν χαλεπὸν πέλαγος περνοῦμεν ὡς ταπεινοὶ ναυ-
 ναχοί, δ' ὅποῖον εἶη γεμάτον πολλὰ πνεύματα, ἔσονται πωλιά-
 δες, ἔσονται σποδοδινίαι, ἔσονται βράβχη, ἢ θηρία, ἔσονται κυρσαροῦς, ἔσονται σιφουνοῖς,
 ἔσονται κύματα. ἔσονται πωλιάδα ἀνοήσωμεν εἰς τὴν ψυχὴν, τὸν ἀγχιον ἔ-
 ἴθαφικὸν θυμὸν. ἴλγλα καὶ σκοτοδινίαν, τὴν ἀνελπισίαν ὁποῦ πῶ-
 κυκλώνει τὸν νοῦν μας, ἢ ἀποὺδ ἄζει νὰ τὸν καταπονήσῃ εἰς τὸν βυ-
 θὸν τῆς ἀπογνωσεως. βράβχη, ἔσονται χαράκια, ἀνοήσωμεν τὴν ἀγχιον,
 ὅπου κρατεῖ τὸ κακὸν, ὡς καλὸν. ἔσονται θηρία, ἔσονται βαρὺ ἔσονται ἀγχιον
 μας κωρμὶ μὲ τὰ ἀλογάτου κινήματα. κυρσαροῦς ἀνοήσωμεν τοῦ
 δάμνασ τὸς χαλεπώτατο ὑπουργοῦ τῆς κενόδοξίας, ὅπου μᾶς
 ἀρῶσται φορτὸν τῆς ἀρετῶν μας, ἔσονται τὸς κῆπος μας, ἔσονται
 μας ὁποῦ τὸν μιδοῦντος ἐξυμῶν. κύματα πάλιν ἔσονται φορτωτὴν ἐτουῦ
 τῆς θαλάσσης ἀνοήσωμεν τὴν φουσκωμένην ἔσονται βαρομένην κοιλίαν
 ἔσονται τὴν πῶλιάσαν χορτασίαν, ἢ ὁποῖα μὲ τὴν ὀρμητικὴν ἔσονται μὲ τὴν ἀτακ-
 τόντης κίνησιν, μᾶς πέμψει εἰς τὴν θηριώδη ἔσονται κλυώδη πορνείαν ἔσονται
 ἀσέλγειαν. σιφουνοῦς πάλιν ἀνοήσωμεν, τὴν ὑπερηφάνειαν ὅπου
 ἐδιώθηκε ἔσονται ἔπεσεν ὁποῦ τὸν ἄρανον, ἢ ὁποῖα ἀναβάσει τὴν ψυχὴν
 μας, ἔσονται τὴν καταβάσει ὡς εἰς τὴν ἄβυσσον. ἐξύτη εἶναι λοιπὸν
 κ ἔσονται ἢ σκληρὰ ἔσονται ταραχῆς θάλασσα ἐξυμῶν μας τῆς ζωῆς ὅπου ἔχο-
 μεν νὰ περάσωμεν, ἢ ὁποῖα εἶναι γεμάτη ὅλα τῆτα τὰ κακὰ. Ὅλοι
 ὁποῦ εἶναι μαθητῆροι τὰ ἱερά γεράματα, γνωρίζουσι ποῖα εἶη τὰ μαθή-
 ματα ἔσονται ἀρετῶν, καὶ τὰ γυμνάσματα ὅπου πρέπει τῆς ἀρχαρίων.
 ἔσονται ποῖα ἐκείνων ὁποῦ πρὸς πῶσι, ἔσονται ποῖα τῆς διδασκάλων, οἱ ὁποῖοι
 κ ἔσονται ἄτῳ τελειότατος εἶη ὅπτι ἡδύοι νὰ διδάσκουσι ἔσονται ἄλλοι. Ἀς
 ἔχομεν καλὰ τὸν νοῦν μας, μήπως ἔσονται κῆμνωντας πολὺ κερὸν εἰς
 δ' ὀχλίον τῆς ἐρατίων ἀρετῶν, ὅπου ἔπρεπε νὰ ἡμεδαν διδάσκαλοι
 ἔσονται τέλειοι, ὄρεθούμεν εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς εἰσαγωγικῶν ἔσονται
 ἀρχαρίων. δ' ὅποῖον εἶη μία μεγαλώτατη ἐξοπῆ, νὰ ἴδῃ ἵνας εἶνα
 λ γέροντα νὰ παύῃ εἰς τὸ ὀχλίον τῆς μικρῶν παιδίων. Ἡ καλὸτατη ἢ
 τελεία ἀλφάβητος ὄλων τῆς ἀρχαρίων εἰς τὸ μνησῆριον, εἶναι ἐτου-
 τι. ὑπακῆ, νησεῖα σάκκος, ἀθάλη, ἢ ἡρωὺ νὰ κείτεται κατάχαμα. τὰ
 δάκρυα, ἢ ἰσομολόγησις. ἢ σιωπῆ. ἢ ταπεινώσις. ἢ ἀγρυπνία, ἢ ἀν-
 δρεία, δ' ἢ ψυχρὸς, ὁ κῆπος, ἢ ταλαιπωρία, ἢ ἰσχυρὸς ἐξοπῆ, ἢ ἰσχυρὸς, ἢ
 λ ἢ ἀμνησικακία, νὰ ὀρίσκειται μὲ τὸ ἀδελφὸς καὶ νὰ συκοπάζῃ μετ' αὐ-
 τῷ, ἢ ἡμερότης. ἢ πίστις ἢ ἀπλή ἢ βεβαία ἔσονται ἀπόκρισις. ἢ ἀμεριμνία

Ἀλφάβη-
 τος τῶν ἀρ-
 χαρίων.

Α' Λοάβη-
πος τῶν
καροκίπῶν
των.

τῶ κόσμου. εἰ μίσος τῆς γονέων εἰ χωρὶς πάθος. ἢ ἀπεσπάρθαι εἰς ὄλα
τὰ πρᾶγματα. ἢ ἀπλότης ἐσιμωμένη μετ' ἀκακίαν. ἢ θεληματικὴ εὐτέ-
λεια καὶ καταφρόνησις καὶ εἰς τὴν ἀδύμασιαν, καὶ εἰς τὴν δούλου-
σιν, καὶ εἰς ἄλλα πρᾶγματα, ὅλα τῆτα ἐχρονῶνὰ διδ' ἀσκοῦνται οἱ ἀρ-
χαριοί. ὄκα πάλορος, καὶ εἰ μάθημα, καὶ ἢ ψῆρος τῆς πεκοπῶντων, εἶ-
ναι ἐβύπη. νὰ μὴ κκοδοξά'ινας. νὰ μὴ ὀργίζεται, εἰ νὰ θυμώ-
νεται. νὰ ἔχη καλὴν ἐλπίδα. τὴν δ' ἐκρίσιν, τὰ ὁποῖα φυλάσσοι εἰ
πεβλέποισι ἀπὸ πάσαν ταραχὴν τῆς ψυχῆς. τὴν παντοτυπὴν καὶ βε-
βαιαν ἀθύρησιν τῆς κρίσεως. τὴν δ' ἀσπλαχνίαν, τὴν φιλοξενίαν.
τὴν συμμέζον του θεοῦ κατὰ τὴν δ' ὑάμιν ἐκείνῶν ὅπου τὴν θέρουω
ται, τὴν ἀπαθῆν προσόχλῳ. τὴν ἀφιλαργυρίαν, καὶ εἰ μίσος τῆς χρι-
μάτων. ἐπὶ τὸς εἶν' ἐπειτα ὁ ὄρος καὶ ὁ λόγος, καὶ ὁ νόμος τῆς ψυχῶν

Α' Λοάβη-
πος τῶν πε-
λειῶν.

εἰ τῆς σαμάτων ὁποῦ τελειάνοιται δισεβῶς εἰς τὴν σαρκα. μία καρ-
διά, ὅπου δὲν μισοῦει ποτὲ ἀπὸ τὸν δ'ν. μία τελεία ἀγάπη. μία
βρίσις τῆς ταπεινοφροσύνης. τὸ σῆμα καὶ τὸ ψωμα τῆς νοῦς μετ' ἡ
καταφρόνησιν καὶ ξελημονίαν ὁλονῶν τῆς γῆνῶν εἰ πεσοαῖραν πρᾶγ-
μάτων. ἢ πονόματικὴ εὐδημία τῆς χύεις τον νοῦ. ἢ μεσα φορεσία
τῆς θεϊκοῦ φωτός. ἢ πρὸς πλωμένη, προσόχῃ, ὅπου νὰ μὴ κλέπτε-
ται ἀπὸ ἀνορελῆ πρᾶγματα. εἰ πλῆθος τῆς ἐλάμψεως τῆς θεῶ. ἢ ὅπι
θυμία τῆς θανάτου. εἰ μίσος τῆς ζωῆς, εἰς ὅσον ἀργεὶ ἢ ἀ'ιδιος ζωῆ. ἢ
φυγὴ τῆς κωρμίου. τὸ διωκεῖ ἢ πρὸς κλιον καὶ ἢ μεσίτεια ἀπὸ τὸ κα-
λὸν ὄλου τῆς γῆνῶν τῆς ἀθροπνου. ἢ ἀνέκασις τῆς θεῶ. ἢ συλλειτουρ-
γία μετὰ τῆς ἀγγέλων. ἀβυσσος τῆς γνώσεως τῆς πονόματικῆς, ἀπῆ
εἰ γνώσις τῆς θείων μυστηρίων. Φύλαξ ἀσφαλῆς καὶ βεβαία τῆς ἀρρή-
των πρᾶγμάτων, ἀνθρώπων σωτήρ δ' ἐχάριτος θεῶ. θεὸς ὅπου πε-
σάσει τοῦ δ' αἵματος. κύριος εἰ ἀφείτης τῆς παθῶν. δεωότης τῆς κωρ-
μίας. ὀπίροπος καὶ βλεπάτορας τῆς φύσεως ἀπὸ καθε ἐμπόδισμα τῆς
σωτηρίας. ξένος ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν. ἀπῆ τῆς ἀπαθείας. μιμητῆς
τῆς θεῶ, ἀπὸ τὴν βοθηιάντου. Ὄποταν ἀρρῶς ἢ εἰ κωρμίας, ἐχομῆν
μεγάλῳ χρείαν νὰ ἀρρηπνᾶ ὀνοῦς μας. εἰ τῆ θεορῶντας μας οἱ διὰ
μοῖες νὰ κείτωμέσαν χάμα, καὶ νὰ μὴ δ' ὑμῶν μέσαν ἀπὸ τὴν ἀδύ-
ταμίαν τότε νὰ πολεμῶμῆν κατ' αὐτῶν μετ' ἡ γυμνασίαν τῆς ἀρετῆς,
τότε δοκίμαζοσι εἰ νὰ μᾶς περάζουσι σιληρότερα. εἰς ἐκείνους ὅπου
δ' ὀσκειν εἰς τον κκομον εἰ ἀωσῆσι, τοῦ περάζῃ ὁ δ' αἵμα τον θυμῶ
εἰ καμίαν φορᾶν εἰ βλασφημίας. μὰ ἐκείνους ὅπου εἰν' ἐξω ἀπὸ τον
κόμον, ἀν' ἐχοισι πλῆθος ἀπὸ τὰ χεφαζόμενα πρᾶγματα, περάζῃ ὁ δ' αἵ-
μα

μων τῆς γαστριμαργίας ἔς τῆς πορνείας. μὰ αἱ δρισκοῦνται εἰς τόποις
 σκληροῦ Ἐαγ' ὠνιστικῶ ἐσειημένους δὲ ἀνίνω παρηγορίαν, τότε πρὸ
 ράζονται δὲ τὸν δάμνα τῆς ἀκηδίας, ἔ τῆς ἀχαριστίας. Ἐ σοχά-
 δηκα καὶ ἐσημάδ' ἴσα τὸν ἀρπαγα λύκων τὸν δάμνα τῆς πορνείας,
 ε καὶ δὲ πόνους ὀδύνας καὶ πόνους εἰς ἓνα ὁποῦ ἠρρώσῃ, καὶ εἰς αὐτοῖς
 τοὺς πόνους τοῦ ἔνα μνεκινήματα τῆς ἀχρῶς ὀπιθυμίας, καὶ ῥύσεις,
 ἔ ἡ ἔρε θαῦμα νὰ σοχάζεται τινὰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἐγένεον, τότε, αἰάμεσα
 εἰς τοὺς μεγάλους πόνους νὰ θεωρεῖ τινὰς τὴν σάρκα νὰ πυράνεται με-
 τὰς ἀτακταῖς ὀρεξῆς καὶ νὰ ξαφορμίζει. καὶ ἐπὶ γὰρ νὰ ἴδῃ ἀρρώ-
 ε σιου τινὰς, καὶ εἰ δ' αὖ ὁποῦ ἐκείτοιταν εἰς τὴν κλίνην. καὶ εἰς αὐ-
 τὴν τὴν κλίνην ἐπῆρηγοῦνται δὲ θεϊκῶν ἐέργειαν, ἢ δὲ κατάνυ-
 ξιν, ἔ μὲ κείνῳ τὴν πρᾶκλῆσιν καὶ πῆρηγορίαν ἐδ' ὠχρῶσι τοῖς πόνους,
 καὶ δρισκοῦνται τοιοῦτο ἔρωσος, ὁποῦ δὲν ἐθέλασιν νὰ ἐλύθῃ φερωνεῖσι
 ποτὲ δὲ τὴν ἀρρώσῃαν, ἢ ἔ μὲ τὴν ἀρρώσῃαν ὡς μὲ μᾶ ποιοῖν ὅτι πῆ-
 ε μιον, ἐλύθῃ φερωνεῖται δὲ πᾶθος ψυχῆν, ἔ ἐδ' ὄξασα τ' ἔν, ὁποῦ
 μὲ τὸν πηλὸν τῆς σωματικῆς ἀδυνατίας, ἐμαθάρισε τὴν ψυχὴν δὲ τὸ
 τὸν πηλὸν τῆς σαρκικῆς ὀπιθυμίας. Ὁ νοῦς ὁνοερός, κατὰ πᾶσιν αἰάγ
 κλωεῖναι ἐνδ' υμῶς καὶ μὲ μίαν ἀδῶσιν νοεράν, καὶ μὲ μίαν φιοτικῶ
 δ' ἐκροσιν του καλοῦ ἔ τῆ κακοῦ. τὴν ὁποῖαν νοεράν ἀδῶσιν, ὡς μὲ ὅπως
 κ' εἶναι εἰς ἡμᾶς, ἐσμῆμῃ μὲ τὸν νοῦν εἰς πᾶσα εἴνα αἰθροπον, καὶ ὡς μὲ
 ὁποῦ δὲν εἶν' εἰς ἡμᾶς τοῦ ἐμπαθεῖς, σκεπαζομένη δὲ τὰ πᾶθη, καὶ
 δ' ἐ τῆτο δὲ τὸ μῆρουσα ἄπρακτος, μὲ πᾶσων νὰ τὴν ζητήσων ὅτι
 μελῶς. Δ' ἐ ἴ ἀφ' οὗ φανερωθῇ αὐτὴ ἡ νοερά ἔ θεία ἀδῶσις εἰς ἡμᾶς,
 καὶ λάμψῃ εἰς ἡμᾶς δ' φῶς τῆ ζωειδ' ὅτος, ἀ' ἐξ ὡ ἀδῶσις εἰς θέλου
 κ' εὐ παύσει νὰ ἐνερῶσι τὰ κινήματα τὰ ἐδικῆτος ὁποῦ σύρνοισιν εἰς τὴν
 ἀμαρτίαν καὶ τῆτο εἶναι ἐκεῖνο δ' ὁποῖον ἱναρίζωντας κάποιος ὁφός,
 ἡ ἡρω ὁ ἀγῶς νεῖλος, εἶπε, θέλεις εὐ' ρεῖ εἰς τῆ λόγου σου τὴν θεϊκῶ
 ἀδῶσιν. Ἡ μναχικὴ ζωῆ, ἀς γίνετα δ' ὅλης τῆς καρδίας, εἰς τὰ ἔρ-
 γα, εἰς τὰ λόγια, εἰς τὰ εἰθυμήματα, καὶ εἰς τὰ κινήματα. ἐκεῖνος
 λ' ὁποῦ κἀμνει ἀλέως δὲν εἶναι ἀξίος νὰ κρᾶζεται μναχός, δ' ἐ νὰ μὲν
 λέγω ἀγγελικῶς. Ἄλλο πρᾶγμα εἶν' ἡ θεϊκὴ πρένοια, καὶ ἄλλο ἡ βοή
 θεία τῆ θ' ἡ φύλαξις σου. καὶ ἄλλο ἡ ἐλεημοσῶν σου, ἔ ἄλλο ἡ
 πρᾶκλῆσις σου. τὸ πρῶτον εἶν', εἰς πᾶσιν λογῆς φύσιν. τὸ δ' ὅτερον μν
 ναχός εἰς τοῖς πρῶτον. τὸ τρίτον, εἰς ἐκείνο ὁποῦ ἔχουσιν ἀληθῶς τὴν
 λ' πῆσιν μὲ τὰ ἔργα. τὸ τέτατον, εἰς ἐκείνο ὁποῦ δουλοῦσι τῆ θεῶ. καὶ
 τὸ ὅτερον, φανερόνεται εἰς ἐκείνο ὁποῦ τὸν ἀγαποῦσι. καὶ μίαν φορᾶν

ἐκείνον ὁποῦ εἶναι βοτάνη ἢ θεραπευεῖα τῆς σίσης, εἶναι φαρμάκι τῆς ἀλλο-
 νείας, καὶ καμῖαν φοραὶ καὶ τὸ ἴδιον βοτάνη εἰς τὸν ἴδιον ἀνθρώπου, ἐπίταικ
 πέρνεται εἰς τὸν καρπὸν, τῆς γίνεται βοτάνη, καὶ ὁπίταν δὲ πέρνεται
 εἰς τὸν καρπὸν, τῆς γίνεται φαρμάκι. λόγου χάριν, ἡ νηστεία εἶναι εἰς αὐ-
 τὴν ὁποῦ καθαρῶς δὲ τὰ πάθη, ὁπίταν γίνεται μοναχίτης χωρὶς ἀ-
 ἀμὴ εἰς τὰς ζωοφιλίας καὶ εἰς τὰς πανηγύρεις, εἶναι φαρμάκι θανά-
 σιμον φθείρωντας μὲ πολλὰς ἑσώπων ἐκείνον ὁποῦ τὴν καμῖαν, ἡ γνωστὴν
 εἰς ἄλλω πρόσκομμα. ἢ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον ὁπίταν καυχῶται ἢ
 φυσιοῦται ἢ ὑπερηφανύεται. Εἶδ' αἰαξὸν σκληρὸν ἢ ἀγνώστον πρε-
 σῶτα, ὁ ὁποῖος ἠπίμασεν ἀκαρῶς εἰς ἀγνώστον τζακισμῶν, καὶ δὲν ἔ-
 τῆς ἔδωκεν ἄλλο ἴπποτας ἀφέλιμον πρᾶγμα, πρᾶ ὁποῦ τὸν ἔσυρον εἰς
 ἀπόγνωσιν. καὶ εἶδ' αἰαξὸν ἐπιτήδην καὶ ἡμεροῦν, ὁ ὁποῖος
 ἰαξὸν τῆς μεθίας ἐπιληψίας ἢ ἀπικίας εἰς ἀρ-
 ῥῶσον ὁποῦ εἶχε τὴν καρδίαν ὑπερήφανον, δὲκαρῶσεν ἀπὸ αὐτὸν ὄλλω
 τὴν δὲ συσφῶν ἢ τὸν βρόμον. ἢ εὐγαλέτου τὸ φαρμάκι. Εἶδ' αἰαξὸν
 ἢ τὸν αὐτὸν ἀρῶσον, ὁ ὁποῖος κέκοιται φοραὶ ἄλλ' κέκοιται τῆς ῥύπου,
 ἡ γνωστὴς σαρκικῆς ἀκαθαρσίας, ἐπεὶ τὸ ποτὸν καὶ δὲ θεράπευμα τῆς
 ὑπαικῆς, καὶ κηλῶν ἢ ἐπὶ πᾶσι, καὶ δὲν ἐκοιμάτο εἰς κανεῖα ἔρ-
 ζον καλὸν, καὶ ἄλλω φοραὶ ὁποῦ ἀρῶσεν εἰς ἐμέσα ὁμομάτη τῆς ψυ-
 χῆς εἰς τὸν νοῦν δὲ τὰ πάθη, καὶ ἐπειτα θεραπευεῖται ἢ συχῶς ζωντας
 εἰς σωπῶντας μὲ τὴν ὕδαρ ἢ σωπῶν ἐκείνος ὁποῦ ἔχει αὐτὰ νὰ ἀκούη,
 καὶ ἀκούη. Εὐρίσκονται πινές, οἱ ὁποῖοι, δὲ νὰ εἰσῶ ἔτζη, φιλίκοι
 εἶναι δὲ σμεῖοι εἰς τὴν ἐγκράτειαν, εἰς τὴν ἡσυχίαν, εἰς τὴν εἶναι καθα-
 ροί, καὶ ἀπαρρησίας καὶ ταπεινοί, ἢ πρᾶοι καὶ δὲ κατὰ νικτοί, ἢ καὶ
 εἰς ὅλα τὰ ὁμομάτη, ἢ καὶ εἰς ἄλλα, μὰ δὲ πούνα ἔχοι τὰ τὰ χα-
 ρίματα, ἐγὼ δὲν τὸ κατέχω μερικῶς, ἄλλ' τὴν δὲν ἔμαθα νὰ ξεξέχω
 νὰ μαθαίνω μὲ ὑπερηφανίαν τὰ κρυπτὰ χαρίσματα τῆς θεῆς. καὶ εὐρί-
 σκονται ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἔχοι ἄλλ' ὄν αὐτῶ τὴν φύσιν τῶς σιαντῶν
 τῶς εἰς ἔτζη, καὶ κατὰ τὴν δὲ ὑάμιντας βιάζοι τὸν ἑαυτοῦ τῶν δὲ
 νὰ φύροι τὰ παθῆ εἰς τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται δὲ σμεῖοι, δὲ νὰ ἄπο-
 λεύσοι τῆς σιαντῶς τῶν παθῶν ἀρετῆς, οἱ ὁποῖοι καλὰ ἢ καμῖαν
 φοραὶ νὰ νικηῶται δὲ τὰ πάθη, ὁμοῦς ἐγὼ ἐπαμῶν πῶμασότερον τοῦ
 βουτύου ἀλλ' ἀνδρειομῶν πολεμισίας, καὶ ἀναγκασίας τῆς φύσεως
 τῶν, ὁποῦ μὲ σωτηριώδη βίαν καὶ ἀνάγκη σιαντῶν τῶν ἑαυτοῦ τῶν.
 Μὲν καυχῶσαι ὡς ἀνθρώπε, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν φύσιν βου ἐπιτηδῆσαν
 εἰς τὴν καλὴν, μὲν ἐπαίρεσαι εἰς τὸν πλοῦτον τὸν πῶμασικὸν ὁποῦ ἔσῃ

ρες χωρίς κανένα κόπον, δε τί ο χρονηρός τῆς χαρισμάτων καὶ τῆς ἀνδ-
 μαλικῶν δωρεῶν θεός, περιγνωρίζωντας τῷ πολλῷ σου ἀδείειαν, ἔ-
 βλάβω, καὶ ἀπόλειαν εἰς τὴν ὁμοίαν ἐμελλες νὰ πείσης πρὸς νὰ
 λάβης ἐπὶ ταῖς χαρίσματα, ἠθέλησε καὶ εἰς κάποιον μέρος νὰ σε σώσῃ
 μετὰ ταῖς τὰ δῶρα ἔταῖς διεργεσίας του, ὅπου δὲν διδουται δεξι-
 μὸν τῆς κέπων σου. Ἰὰ παρὰ δῶματα ἀπὸ μικροῦ ἐν ἀναθροφῆς,
 καὶ τὰ ἔργα (ζυέροχωνται μετὶ τῷ φύσιν καὶ ὠφελοῦσιν ὅπουταν μεγα-
 λώσωμαι ἔ αυξήσωμαι, εἰς δὲ νὰ δεχόμεσαν παρὰ δῶσον ἀρετῆς ἔ
 τῷ μοναδικῷ πολιτείαν, ἔ ἐναντιώνουτάμας. Οἱ ἄγγελοι εἶναι
 εὐφῶς τῆς κοῦς τῆς μοναχῶν. ἔ φῶς ὁλονῶν τῆς ἀνθρώπων καλῆς ὁδη-
 γίας ἔ καλοῦ βίου πρᾶξιματός, εἶς) ἡ μοναχική πολιτεία, ἔς ἀγίω
 νίζουται λοιπὸν εἰς ὅλα τὰ ἔργα τῶς, νὰ γίνουται καλὸν ζόμπλι
 ὁλονῶν, δὲν διδωντας κανένα πρόσκομμα ἔ σπαῦδαλον κενεῶς εἰς
 κανένα πρᾶγμα ὁποῦ λέγουσιν, ἡ ὁμιλοῦσιν, ἡ ἐρηάζουται. δεξιὰ τὴν
 εὐφῶς γηῦσκότος, εὐ σκοτός, ἡ ζουμ ἐκεῖνοι ὅπου σφῆρουται εἰς τὸν
 κόσμον, πόσον πῶδασότερον θέλω σκοπεῖν. δεξιὰ τὸ ἀνίσως ἔ κατα-
 πείθει δέμευ, ἐσεῖς οἱ ὑπεκτικτικοὶ ὅπου θέλετε νὰ ὑπανύετε, καλὸν
 μας εἶν νὰ μὴ ἡμεῖσαν ἀκατάστασι, ἔ νὰ μὴ γίνωμεσαν πολλῶν λο-
 γίων, ἔ νὰ μὴ δεξαμοιράζωμαι τῷ ἀθλίανμας ψυχῶν, νὰ πολεμῶμαι
 μετὰ χιλιάδες ἔ μύριες μυριάδες ἐχθρῶς, δεξιὰ τὴν δὲν θέλωμαι διωκθῆναι
 γνωρίσωμαι, ἡ ὅπως νὰ δωρῶμαι ὅλας τῶς τῆς πανεργίας ἔ τοὺς δό-
 ληκῶς. λοιπὸν μετὶ τῷ βοηθίαν τῆς ἀγίας ἔ ὑπερουσίω ξιάδος, ἔς
 ὁπλισώμαι ἔ ἔς ἀματώσωμαι τοὺς ἑαυτοῦμας μετὰ τῆς εἰς ἀρετῆς
 μετὶ τῷ ἐγυρατείαν, ἔ μετὶ τῷ ἀγάπῳ, ἔ μετὶ τῷ ταπεινώσιν, ἐναντιῶν
 τῆς ξιῶν γηῦσκότων παθῶν, ἡ ζουμ τῆς φιληδοσίας, ἔ φιλαργυρίας,
 ἡ τῆς φιλοδοξίας. δεξιὰ τὴν δὲν κέμωμαι ἐτῆς, θέλωμαι δὲ ὅσαι πολ-
 λοὶς κάποις εἰς τοῦ ἑαυτοῦμας, ἀν λογιασωμαι μετὶ τῷ δυνάμηνμας
 νὰ τῆς νηπώσωμαι. Κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην αἰ ἔλθη εἰς ἡμᾶς ἐκεῖνος
 ὅπου ἐμετάσφρεψε τῷ θάλασσαν εἰς ξηρᾶν, ὁ νοῦς μας θεωρῶντας τὸν
 δεξιὰ μεθεωρίαν ἔ μετῆσιν, θέλει περάσει ἀτάραχα ἐτούτην τῷ θά-
 λασσαν τῆς χειρασμῶν ἔ τῆς παθῶν δίχως κύματα ἔ ἀτάραχα, ἔ θέ-
 λει ἰδεῖ εἰς τὸ νεκρὸν τῆς σωτηριῶδ ὦν ἀκρύαν πηγῆς τοῦ νοητῆς
 ἀγυππίου, τὰ πάθη. μα ἀν δὲν ἐγκατομῆ εἰς ἡμᾶς αὐτὸς, τίς θέλει
 ὑποφέρει τὰ κύματα τῆς, ἡ ζουμ ἐπομῆς τῆς σαρκῶς τὰ ἀτακτα κινή-
 ματα; Ἀνίσως ἔ ἀνασαθῆ ὁ θεός εἰς ἡμᾶς μετὶ τῷ πρᾶκτικῷ ζωῶν,
 θέλωμαι δεξακορπεῖν ἔ διωχθῆ ἀπὸ ἡμᾶς οἱ ἐχθροὶ του δάμνοτες ἔ τῆ

β. παρὰ κει-
ραβ.β.

Ματθ. ε.

Γαλμ.ξέ.

πάθη. Ἐὰν σιμώσωμεν πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν θεωρητικὴν ζωὴν, θέ-
 λουσι φύγει ἐκεῖνοι ὅπου μισοῦσι ἡ αὐτὸν ἔ ἡμᾶς, ἀπὸ τὸ πρόσωπόν
 του ἔ εἰδικόν μας, του τέσιν ἀπὸ τὸν νοῦν μας, ὅπου εἶναι εἰκόνατου. Ἀς
 σπουδάζωμεν νὰ μανθάνωμεν τὰ θεῖα πῦρ γέλαματα πλεονόγλυφο
 ρύτερα μὲ ἰδρωτὰς ἡ κέποι, ἔ πίκρας, πῦρ μὲ λόγια δὲ κέποι, καὶ
 μὲ αἰάγνωσες, δὲ ἡ εἰς τὸν κερὸν τῆ θανάτου μας δὲν θέλει κέποι
 χρεῖαν νὰ εἰξωμεν λόγια, μὰ ἔργα. Ἐκεῖνοι ὅπου ἀκρύσοσι πῶς ὀ-
 ρίσκεται ἡνᾶς θησαυρὸς κρυμμένος εἰς κενεῖα τόπον, τὸν γυροδουλοῦ
 μὲ μεγάλῳ ζήτησιν, καὶ ἀπὸ τὸν πολὺν κέπον τῆς ζητήσεως τῶς, φυ-
 λάξουσι μὲ κέπον ἐκεῖνον ὅπου ὀρῆκασι, φοβοῦμενοι μήπως καὶ κλε-
 φθῆτωσιν. ἀπὸ ἡ ἐκεῖνοι ὅπου ἐχρημάσιν πλουσιοὶ χωρὶς κέπον, σκορπίζου-
 σιν ὀκλα τὸν πλουτοῦ τῶς καὶ ὀδοδιάζουτον. Δύσκολον εἶναι νὰ νι-
 κήσῃ ἡνᾶς τὴν ζωὴν θείαν ὅπου ἐπῆρκεν εἰς τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, μὰ ἐκεῖ-
 νοι ὅπου δὲν παύουσι νὰ ἀποσώνοσι κακῶς ζωὴ θείας εἰς κακῶς, ἢ ἐπέ-
 σασιν εἰς ἀπὸ γνώσιν τῆς ἐαυτῶν τῶς, ἢ δὲν ὀρηθήκασι ἡ ποταῖς ἀπο-
 ταξοῦμενοι τῆ κέσμου. ὁ μὲν γνωρίζω πῶς ὁ θεὸς δὲν εἶται καθε πρᾶγ-
 μα, ἡ οὐδὲν ἀπρᾶγμα εἶναι ἀδύνατον σιμᾶ εἰς αὐτὸν. Ἡρωτήσασι μὲ
 ἡνᾶς καὶ ποῖον θεῶρημα καὶ ζήτημα δεινότερον ἡ δυσκολώτατον τὸ
 ὀποῖον ὑπερέβαινε καὶ ἐπὶ δὲσθε τὴν δὲν ἡμῶν ὀλονῶν ὀποῖ εἶναι ὀκεί-
 ἔ μῆμα, ἡ δὲν ἐπὶ δὲσθε οὐδὲ ὀρῆκασι εἰς κενεῖα βιβλίον ἀπὸ ἐκεῖ-
 να ὀπου ἡλθασιν εἰς τὰ χάρια μῶν. ἡ ἐλέγασίμου, ποῖαις εἶναι χωρὶς ἡ
 ἀγῆλαις θυγατέρες τῆς ὀκτῶ ἐμπαθῶν λογισμῶν τῆς ψυχῆς ἡ ποῖον
 ἀπὸ τῶς βίβλου πρῶτου, εἶναι ἡ μῶν καὶ ἐνὸς ἀπὸ τῶν ἄλλῶν πέντε,
 ἡ ἐγὼ φέρωνται ὀμ πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν ἡ ἄνοιαν εἰς τέτοιαις λογῆς ἀπο-
 ρίαν ἡ ζήτημα, τῶς ἀπεκρίθη καθὼς ἡ μαθᾶ ἀπὸ τοῦ πανοῖσιω ἡ
 ἡδρας ἡ πατέρας. μητέρα τῆς πορνείας εἶναι ἡ γαστριμαργία. μᾶνα
 τῆς ἀκηδίας, ἡ κενόδοξία. καὶ ἡ λύπη, καὶ ἡ ὀργῆ εἶναι ἡ γνήσια ἐκε-
 ῶν τῆς βίβλου, ἡ ἡρω τῆς γαστριμαργίας, τῆς φιλαργυρίας, ἡ τῆς κενό-
 δοξίας. πάλιν μᾶνα τῆς ὑπερηφανείας εἶναι ἡ κενόδοξία. ἐγὼ δὲ πᾶ-
 λιν ἀποκρινόμενος, πρὸς ἐκεῖνοι τοῦ μακαρίσιω καὶ ἀειμνήσιω, ἡ ἐλε-
 γα, πῦρ ἀκαλῶν τῶν νὰ μάθω λοιπὸν καὶ τὰ γνήσια τῆς ὀκτῶ,
 ἡ ποῖον ποῖου ἡ τῶν γνήσια. καὶ ἐκεῖνοι οἱ ἄγιοι ἡ ἀπαθεῖς εἰθρωποι
 μὲ πολλὴν καλοσύνην μὲ εἰδὸ ἀσπασί, λείωντας, πῶς εἰς πρᾶγματα
 ἀπὸ τῶν ἡ ἀνάθητα δὲν ὀρῆκασι καμία ζωῆσις ἡ καμία τάξις,
 ἀμὴ πᾶσα λογῆς ἀταξία ἡ ἀκαταστασία, καὶ κατωεῖθωντας μὲ ἐκεῖ-
 νοι οἱ μακαρίται δὲ τῶν μὲ πῦρ εἰματα ὀπου εἰδὸ ἀσι πῆσιν, καὶ
 βίβλια

βέβαια, καὶ ἐλέγασιν, φέρωντας δὲ εἴξες συχνὰς εἰς τὸ μέσον, ἀπὸ
 ταῖς ὁποίαις θέλω βάλλει ἱνάς εἰς τὸν λόγον, ἄλλὰ νὰ μπορέσω
 μὲν λοιπὸν ἀπὸ βούταις νὰ φωποδοῦμαι, καὶ νὰ διδάχθωμαι ἔτι τῶν
 ἄλλων. λόγου χάριν. τὸ ἀκαρὸν γέλοιον, ποτὲ μὲν γυνᾶται ἀπὸ πο
 ἔ νείαν. ποτὲ δὲ, ἀπὸ κενόδοξίαν, ὅπταν ἱνάς καυχᾶται ἄσεμνα εἰς
 τὸν ἑαυτοῦ μέσαδον. ποτὲ δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ζυφῆς ἢ ἀσατάλλου. ὁ
 πολὺς ὕπνος, καμῖαν φορὰν γυνᾶται ἀπὸ τῆς ζυφῆς, καμῖαν φορὰν
 καὶ ἀπὸ νησιείαν, ὅπταν ἐκείνοι ὁποῦ νησιδοῦσιν, ὑπερηφανδοῦνται. Ἐ
 ἄλλω φορὰν ἀπὸ ἀκηδίας. Ἐ ἄλλω, ἀπὸ τῆς φύσιν. ἢ πολυλογία,
 ἢ ποτὲ μὲν γυνᾶται ἀπὸ κενόδοξίαν, ποτὲ δὲ, ἀπὸ γαστριμαργίαν. ἢ
 ἀκηδία ποτὲ μὲν γυνᾶται ἀπὸ τῆς ἀσατάλλου. ποτὲ δὲ, ἀπὸ τῆς ἀφο
 βίας τῆς θῆ. Ἡ βλασφημία κυρίας ἢ καθολικῆς ἔτι γυνήματις ὑπε
 ρηφανίας. Ἐ πολλὰς φορὰς γυνᾶται ἢ διὰ τὴν κατακρίνομεν τὸν πλη
 σίον μας διὰ ἐκεῖνο τὸ σφάλμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπίσκοποι μὲσαν ἡμεῖς, ἢ καὶ
 ἀπὸ τὸν ἀκαρὸν φθόνον τῶν δεινόνων. ἢ σιληροκαρδία γυνᾶται κα
 μῖαν φορὰν ἀπὸ τῆς χορτασίαν. μὰ πολλὰς φορὰς, Ἐ ἀπὸ τῆς αἰαδη
 σίαν, καὶ ἀπὸ τῆς πεσάθειαν, ὅπταν ἐπίσκοποι μὲσαν τὸσον δόσμοι
 εἰς τὰ πάθη, ὁποῦ δὲν ἀγαθολογοῦσαν καὶ νὰ πρᾶγμα πνίξῃ Ἐ σωτη
 ριῶδες. Πάλιν ἢ πεσάθεια, ἢ ἡ ἀγάπη ἢ ἐμπάθης ὁποῦ ἔχει ἱνάς
 εἰς κανένα πρᾶγμα, καμῖαν φορὰν γυνᾶται Ἐ ἀπὸ πορνείαν Ἐ ἀπὸ κε
 νοδόξίαν, ἢ ἀπὸ φιλαργυρίαν, Ἐ ἀπὸ γαστριμαργίαν, ἢ ἀπὸ ἄλλα πολ
 λά. ἢ πονηρία πάλιν γυνᾶται ἀπὸ τῆς ὑπερηφανίαν Ἐ τῆς ἔπαρσιν, ἢ
 τῆς ὀργῆς. ἢ ὑπόκρισις γυνᾶται ἀπὸ τῆς αὐταρέσειαν ἢ ἰδιοθυμίαν,
 ὅπταν ἀγαπᾷ ὁ ἑαυτοῦ νὰ ἀρέσῃ τῆς ἑαυτοῦ, καὶ νὰ εἶναι τῆς θελήμα
 τὸς τοῦ. ἀμὴ τὰ πάντα ἐτοιμῶν, γινουῦται ἀπὸ τὰς ἐναντίας. ἢ
 ἄλλὰ νὰ μὴ λέγω πολλὰ, ἄλλὰ ἢ λείπει μου ἢ θελον ὁ καρὸς, αὐτὸς ἢ θελα
 θελήσῃ νὰ διηγοῦμαι καὶ νὰ ἐξετάζω καὶ μέρος διὰ καθεὶνα πάθος.
 Ἡ περὶ τὴν φροσύνη κυρίας καὶ καθολικῆς εἶναι ἢ φονδύβια ὁλονῶν τῶν
 περὶ φημῶν παθῶν, τῶν ὁποῖαν ἐκείνοι ὁποῦ τῆς ἀποκρίσιν, τὰς ἐπιθήσα
 σιν ὄλα. ἀμὴ γυνήξερια ὁλονῶν τῶν κακῶν εἶναι ἢ ἡδονῆ ἢ ἢ πονηρία, ταῖς
 ὁποίαις ὁποῖος ταῖς κρατεῖ μέσαδον, δὲν θέλῃ ἰδεῖ τὸν κατ' ὄμωρ ἢ ἀποχὴ
 ἀπὸ τῆς περῆραν, ἢ γινω ἀπὸ τῆς ἡδονῆς, δὲν μᾶς θέλει ὠρελήσει ἢ
 ποτας χωρὶς τῆς ἄλλῆραν. ἢ γινω χωρὶς νὰ καμνωμῶν ἀποχὴ ἢ ἀπὸ
 τῆς πονηρίαν. Ἄς πάρη καθεὶνας ἐξ ὁμῶν ἢ παράδειμα ὡς ἔχει
 λέ νὰ φοβᾶται τὸν θεόν, ἀπὸ τὸν φόβον ὁποῦ ἔχει ἀπὸ τοῦ ἀρχοντος, καὶ
 ἀπὸ τὰ θηρία. καὶ πάλιν ἢ ἀγάπη ἢ σαρκικὴ ἢ σὺ γίνεται τύπος τῆς

πού του οποιουδήποτε να έχης προς τον δι. Διότι δὲν μᾶς ἐμποδίζει ἡ πο-
 τας να δύγαίνωμεν παραδ εἴγματα καὶ ὁ χαλεπαί, ὅ ὅ ληθῆται γέ-
 μάτη ὑπεριφανίαν καὶ ὑπόκρισιν, δ εἰχωντας ἰσως κόποιο σωματι-
 κισ ἢ ὅ παλαγοῦ μας πρᾶς, μα ὁμως δὲν εἶν ἀξία να ἀξιοῦνται
 τὰ χαρίσματα ὁποιου ἔχασιν κείνοι. καὶ ἀ καὶ λογιάζω καὶ μηδὲ ποτε
 ἀλλῶ φοραὶ να ἔχει χρεῖαν ἡ φύσις ἀπὸ τὰ χαρίσματα ὡσαὶ εἶδα. καὶ
 πάχωμεν τῆτο δικαίως καὶ πρεπόντως, ἀλλὰ τὸ θεὸς δὲν φανεράνεται
 μεθύτοισ ὅδ ἔξω κόποιο τῆ κωομίου, μα μετῶ ἀπλότητα ὅ τῶ τῶ
 πείνωσιν τῶ ἀπὸ μέσα τῆς καρδίας ἀπολαύει ἵνας τῶ θεωρίαν τῆς χα-
 ριτωμένης παρσσίας ἢ χαρῆ τῆ θῶ. καὶ καλὰ καὶ ἡ δυνάμις ὁποιου
 δίδεται ἀπὸ τον δι γυμνάζεται εἰς τον ἀπὸν ὅ κείνη ἢ τελειώνει τῶ
 ὑπομονῆς τῶ δὲ να ὑποφέρει τᾶς συμφοραῖς, ὁμως δὲν θέλει διώξει
 ἀπὸ λόγου του δὲ τῆ τῶ τον ταπεινὸν ἐργάτην τῆς ταπεινοφροσύνης, μά-
 λιστα τον θέλει πληρώσει χαρίσματα πνίκα. Ὅ ὅταν σοχασ ἔμεν κα-
 νένα ἀγωνιστῶ τῆ χῦ μοναχὸν να πάξη ἀρρώσιν σωματικῶ, μὲν
 σὰ ἀσώμεν να μάθωμεν με πονηρίαν τῶ κρίσιν τῆ θῶ εἰς τῆ λόγου
 του, δ εἰχωντας ὡς κείνη ἢ ἀδύνα τῆ ἡλθει ἐξ ἀμαρτιῶν του, μάλ-
 λον δὲ με μίαν ἀγάπῶν καθαράν ὅ ἀπὸνηρον δεχόμεν ὅσον ὡσαὶ μέ-
 λος ἐδικῆμας, ὅ ὡς συσραβῶτην μας λαβωμένον ἀπὸ τῶ πόλεμον τῆ
 πονηρῶν δαιμόνων, ὡς σὰ ἀζώμεν να τον ἰατρῶμεν με τῶ καλὰ πα-
 ραδ εἴματα, με τᾶς παραρῆσες ὅ καλᾶς νεθεσίας ἀπὸ τούτην ἢ λα-
 βωμαίαν. Ὅ θς δὲν μᾶς δίδει πάντοτε τᾶς ἀρρώσιμας, δὲ τᾶς ἀμαρ-
 τίας, μα κα μίαν φοραὶ ἀξ κα θαρτισμὸν τῆ ἀμαρτιῶν, ὡ ἀλλῶ φοραὶ
 δὲ να τᾶ πεινώσωμεν εὐφρονημάμας, ὅ ὅταν βάνωμεν εἰς τον νοῦ
 μας ὅ ἡ μὲσαν καλοὶ ἀξ τὰ ἔρμαμας. Ὅ ἀγαθὸς ἢ πανάγαθος ἡμεῶ
 διαποῖτης ὡς ὅ ὅταν ἰδῆ πολλᾶς φοραῖς ἵνας μοναχῶ ὄνηροτέρας
 εἰς τῶ ἀσκησιν, τότε λοιπὸν τᾶ πεινώσει τῶ σάρκα τῶς με ἀδύναται,
 ὡσαὶ με μίαν πλῆα μικρότερω ὅ πλῆα ἑλαφρότερον ἀσκησιν, παρὰ
 ὅ ὡ εἶν ὅπ φρασμὸς τῆ δὲ ἀβόλες, ἢ ἀλλᾶς ἵνες θλίψεις. καὶ κα μίαν
 φοραὶ ὁμοίως με τῶ ἀδύναται καθαρίζει ὡ τῶ ψυχῶ ἀπὸ ὅδ κακοῦ
 λογισμῶς, καὶ ἀπὸ τὰ πάθη. Ὅ λα κείνα ὅ ὡου μᾶς συμβάινουσι ὅ
 ἔρχουταίμας ἢ ὄρατὰ ἢ ἀόρατα ἔμποροῦμεν να τὰ δεχθῶμεν καὶ
 με καλὸν βόπον, ἢ ἑυπαθῶς, ἢ με μέσον βόπον. Εἶδα ξεῖς ἀδελφῶς
 κωοχῶ ὅ ὡου ἔχασιν παθησιμίαν. ὡ ὅ ὅνας ἀδύναται εἰσπανδ ἀλλῶ
 ζῆτον, ὅ ἑλυπαθῶν, ἢ ὅ ἄλλος, ἔμενε χωρὶς λύπῶν. ὅ ὅ ἄλλος, ἔπερ-
 νει ἀπὸ τῆς μεγάλης χαρᾶν. Εἶδα σιμᾶ εἰς γεωργῶ ὅδ μοναχῶ

1. Φηλονόπ, πώς εσπέρνετον εἷα σπέρμα ἀπὸ λόγου τῆς, καὶ ἐκείνου
 σπῆνα ἴδιον ἔργον, ἔχωντας κατ' εἷας ἀπὸ ἐκείνου χάριτον ἀπὸ τὸν
 ἄλλον τὸν σκοπέον. ὁ εἷας, δὲ καὶ ἀποδῶσι τὰ χρεῖται. ὁ ἄλλος,
 2. Δὲ νὰ θησαυρίσῃ πλοῦτον εἰς τῆς λόγου του. καὶ ὁ ξίτος δὲ νὰ πηγήσῃ
 μὲ δῶρα τὸν δεωότην του. ὁ πρῶτος βαθμὸς εἶναι τῆς πῖσῶν δούλων.
 ὁ δεύτερος εἶν' ἐκείνων ὅπου προκέρπεισιν. ὁ ξίτος, εἶν' τῆς τελείων, ἔ
 τῆς φίλων. Ἄλλος εἷας ἔσπερνε κατὰ δὲ νὰ πῆρῃ ἔπαινον τῆς καλῆ
 3. του ἔργου ἀπὸ ἐκείνου ὅπου δὲ βαίνοισιν εἰς τὴν πτωχράταν τῆς ζωῆς.
 καὶ τῆτος ὁ καλὸς πῶρος εἶν' ὁμοιος τῆς φαρισάων, καὶ τῆς ὑπεριγῆτων.
 4. Ἄλλος δ' ἔκαμνε, δὲ νὰ θλίβῃ τὸν ἐθρόντου καὶ πφρασιῶ, ἢ ὄρα
 τὸν, ἢ ἀόρατον, ὅπου τῆς ἐφθόνησιν. καὶ ἄλλος τὸ ἔκαμνε ἐτῆτος, δὲ νὰ
 5. μὲν ὀνειδῆσιν ἢ ἀπὸ τοῦ αἰθρώποισι ὡς ἀργῆς. Εὐτύτας μόνονασίας
 τῆς γεωργῶν τῆς ἀόρου, ὅπου κερπάζουσιν εἰς τὴν ἀμπελον τῶν πωδ
 6. μαλικῶν τῆς χυῦ, εἶν' ἀνίσειαι, ἀνὰ γρυπνίας, ἀνὰ ἐλεμωζώαις, ἀνὰ πη
 7. ρεσίας τῆς πῶχων, ἔ τὰ ὅμοια. τοῦ σκοπέου ἔπειτα ἐτουωῶν οἱ ἀ
 8. δελφοὶ προθυμερὰ τὸν δέλωι δοκιμάσῃ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς θεῆς ἀλ
 9. λήλως των, Καθὼς καμίαν φορὰν σύνονωτας νερόν ἀπὸ τὴν βρύσιν,
 10. ἐσῶρα μὲν χωρὶς νὰ εἰς κατέχομνε καὶ εἷα βοθρακὸν ὁμάδι μὲ τὸ νερόν.
 11. τοιοῦτο ξόπως ὅπουταν κείνωμνε καὶ τῆς ἀρεταῆς, πολλῆς φορῆς ἐρ
 12. γάζομῆσαν ἔ τῆς κακίας συμπλεμῆρας ἔ ἀνακατωμῆρας κρυφῶ
 13. εἰς αὐταῆς τῆς ἀρεταῆς. ἢ δέλω νὰ εἰπῶ, ὅπουταν γίνωμῆσαν ξενόδο
 14. χοι, συμπλέκεται εἰς τὴν ξενόδο χῆαν ἢ γαστριμαργία. εἰς τὴν ἀγάπῳ
 15. συμπλέκεται εἰς πολὺ θάρρος καὶ ἠπορησία. εἰς τὴν δίκρυσιν, ἢ πονη
 16. ρία. εἰς τὴν φρόνησιν, ἢ πολυκατεγία. εἰς τὴν πραότητα, ἢ δολιό
 17. πης, καὶ ἀμέλεια, ἔ δονηρία, ἔ ἀνιλογία, καὶ δ' πλήρωμα τῆς θελή
 18. ματος τῆς ἴδιου. ἔ ἢ ἀνηγία. εἰς τὴν σωπιῶ, εἰς φούσκωμα ἔ ἢ ὑπε
 19. ρηφανεία τῆς διδασκαλίας. εἰς τὴν χαρὰν, ἢ ἔπαρσις. εἰς τὴν ἐλπί
 20. δα, ἢ δονηρία. εἰς τὴν ἀγάπῳ πάλιν, ἢ κατὰ κρυσίς τῆς πλησίον. εἰς
 21. τὴν ἠσυχίαν, ἢ ἀκηδία, καὶ ἢ δονηρία. εἰς τὴν καθαρότητα, ἢ πηρία.
 22. εἰς τὴν ταπεινοφροσύνην, ἢ παρησία, μὰ εἰς ὅλα ἐτῆτα ζωφοφιάζε
 23. ται ἔ ἀκρλεθῆ ἢ κενολοξία, ὡς εἶν' εἷα ἐμπλαστον ὅπ' εἰδ' ἔ τὴν λαμ
 24. πῶτητα εἰς εἰργον, μάλισα ὡς εἶν' εἷα ποτὸν φαρμακερόν ἢ θανάσι
 25. μόν, ὅπου φθείρει ἔ χαλὰ κατ' εἷα ἔργον καλόν. Μὲν λυπούμεσιν
 26. ἀν' δὲν ἐπαυούμῆσαν ἀπὸ τὸν δὲ ὅπουταν τῆς ζητῆμνε ἢ πετας πωλιῶ
 27. χαμρόν, Δὲ ἢ ἐκείνος θελήσειν ἢ θελε νὰ γηουῶμνε ὅλοι οἱ ἀνθρώποι
 28. ἔ παθεῖς εἰς μίαν ῥωπιῶ χαμροῦ, καὶ πέρατα. Ὅλοι ἐκείνοι ὅπου
 29.

ζητῆσι & δὲν πέρουσι δὲ τὸ ἴδιον τὰ ζητήματα, κατὰ πάσιν ἀνά-
 κλω δὲν λαμβάνουσι ἐκείνον ὁποῦ ζητῆσι διὰ μίαν δὲ τούταις ταῖς
 αἰτίας. ἢ διότι ζητῆσι τίποτε πρὶν τῆ καρδίας, ἢ διὰ τὴν ζητῆσιν αἰά-
 ξια καὶ μὲ κενό οξίαν. ἢ διότι πέρουσι τὸ ἐκείνο & ζήτημα, ἐμέλ-
 λασι νὰ ἐπερθεύουσι, καὶ νὰ ὑπερηφανεύθουσι, ἢ ἐμέλλασι ἐπειτα
 νὰ χροῦσιν ἀμελείς & ὀκηροὶ εἰς τὸ κελὸν ὑσερα ἀφ' οὗ & θέλουσι λα-
 βῆ & ζήτημάτων. Πῶς νὰ ἀναχοροῦσι οἱ δ' ἀμόνες καὶ τὰ πάθη κα-
 μίαν φορὰν δὲ τὴν ψυχῆν τῆ μετανοουῦτος, ἢ καὶ παύσῃ, λογιάζω
 νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃ διὰ τῆ τοῦ ἑαυτοῦ ἀμὴ δὲ πόσου ἔσποιο νὰ ἀναχο-
 ρῆσι, & νὰ μισθούσιν ἀπὸ ἡμῶν, ὀλίγοι & γνωρίζουσι. Ἀναχο-
 ρήσασι τὰ πάθη δὲ πνὰς ὄχ μναχὰς πσοῦσμα καὶ ἀπίστες ἔξω δὲ
 εἶνα ἤρωι ἢ ὑπερηφανίαν, ἀφίνωντας τὸ ἐκείνο μναχὸν διὰ νὰ ἀνα-
 πληρώσῃ τὸν τόπον τῶν ὀλονῶν, ἀφ' οὗ ὁποῦ ἔῃ) πρῶτον εἰς τὰ κακὰ, ἐπει-
 δὴ εἶναι τοιοῦτο ἔσως βλαπτικόν, ὁποῦ ἡ δὲ ἡδὴ νὰ κατεβάσει καὶ
 τὴν ἀγγελικὴν φύσιν δὲ τὸν ὀυῶν. Ἐἵνας ἔσπος τῆς ἀναχορήσεως
 τῆ παθῶν, εἶν' ἐῖτος, ὁπότεν ἀναλίσκεται καὶ δ' ἀπαναῖται ἢ ὕλητος
 μὲ τὴν φωτὴν τὴν θεϊκὴν, & μὲ τὴν ἐργεσίαν τῆς παναχίου πνεῦ, ὅπως
 εἰσεβάγει εἰς τὴν ψυχῆν, καθὼς τὰ ἔξω δ' ἀπανουῖται δὲ τὴν φω-
 τὴν. καὶ ἀφ' οὗ ξεριζωθῆ ἡ ὕλη, καὶ καθαρῆ ἡ ψυχὴ, διαγέροντι
 ἐπίσω τὰ πάθη λοιπὸν, ἀφ' οὗ τὰ σύρωμα πάλιν εἰς τοὺς ἐαυτοῦσας
 μὲ τὴν ὕλῃ & πηλώδησας ἀνασροφίαν, ἢ ραθυμίαν, καὶ ἀχολίαν
 εἰς τὰ γήινα πράγματα. Μισθούσι μὲ ἄλλον ἔσπον δὲ ἡμῶν οἱ δ' ἀ-
 μόνες θεληματικῶς ἀπαπῶντας μας, καμνωπίας μας νὰ ἀμεριμνήσω-
 μην, καὶ ἐπειτα ἀφινδίας ἀφ' οὗσι τὴν ἀθλίαν μας ψυχῆν, ἀχμα-
 λαίζωντας τὴν εἰς τὸ πονηρόν τῶν θέλημα. Ἄλλος ἔσπος τῆς ὑποχα-
 ρήσεως τῆ δ' ἀμόνων εἶν' ἐῖτος, ἀφ' οὗ καμνοῖ τὴν ψυχῆν νὰ ζωη-
 θίσαι τελείως & κακόν, & νὰ ἔλθῃ εἰς ἔξιν τῆ παθῶν, & νὰ εἶναι λοιπὸν
 ἀπὸ καὶ ἐχθρὸς & ἐπίβουλος τῆς ἑαυτοῦσας, τότε ἀναχοροῦσι, θεορῶν-
 τῆσιν, ὡς μναχίτης κάμνει & ἔργον τῶν. καὶ ἐτοιμοῦ τῆς πράγ-
 ματος μᾶς δίδουσι φανερόν πῆρά δ' εἶμα & σημάδι τὰ μωρὰ βρέφη, τὰ
 ὁποῖα ἀφ' οὗ ζωηθίσουσι πολὺν καμρόν νὰ βυζάνουσι, καὶ χωρὶς βυζι,
 βυζάνουσι καὶ τὰ δ' ἀκτύλια τῶν. Γνωρίζω ἀκομὴ καὶ πέμπτῃ ἀπα-
 θειαν ὁποῦ γίνεται εἰς τὴν ψυχῆν δὲ πολλὴν ἀπλότητα & καθαρότητα
 ἐπαγνουμένην, διὰ τὴν ἢ βοήθεια ἐτοιμῶν ταῖς ἐδ' ὀθηκε διακρίως δὲ
 τὸν ἴδιον, ὁ ὁποῖος σώζει ἐκείνον ὅπως εἶ) ὀθεῖς καὶ ἴσοι εἰς τὴν καρδίαν,
 & δὲ ἴσως νὰ & κατέχουσιν αὐτοῖ, τὸν λυζῶν δὲ τὰ πάθη, καὶ δὲ τὰ
 κακὰ.

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ

λβ

κακὰ